

Kasr-ı Arifan®

Kasr-ı Hinduvân'dan Kasr-ı Ârifân'a...

MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'NİN: "AHMED! BU MEKTUP SENİN HALİNE NE KADAR UYGUN DÜŞTÜ" BUYURDUĞU MEKTUP

Cübbeli Ahmet Hoca'ya Gelen Önemli Ziyaretçilerle
Görüşülen Bazı Hususlar

27 Sene Önce Efendi Hazretleri'nin
Yanından Uzaklaştırmak İçin Atılan İftira
Üzerine Efendi Hazretleri'nin
Yaptırdığı İstiharede Rabbimizin
Cübbeli Ahmed Hoca
Hakkında Ne Buyurduğu?

Cübbeli Ahmet Hoca
Yüce Ğavs Mahmud Efendi Hazretleri'ne Karşı
Sağlam İtikad Beslemek Gerektiği...

Cübbeli Ahmet Hoca
Müjdecî Rüya ve Zuhuratlar

Mehmet TALÛ
Kutlu Doğum Haftası

Kemal ARKUN
Ermeni Soykırımı İddialarının Aslı Nedir?

Ali EREN
Bu Anlatılan Yol "KUR'AN" Yolu Olamaz

DUALAR VE ZİKİRLER
RASÛLÜLLÂH (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)İN, ESKİ BİR TIP ÂLİMİNE HER TÜRLÜ HASTALIĞIN ŞİFÂSINA
VESİLE OLMASI İÇİN RÜYASINDA ÖĞRETTİĞİ BİR TERKİP

Fotoğraf: Metris Cezaevi

9 771307 790543

Kasr-ı Ârifan Dergisi - Yıl: 5 Sayı: 55 / Nisan 2012 Fiyat: 7,- TL (KDV Dahil) ISSN: 1307-7902
www.arifandergisi.com - www.arifan-e-dergi.com

Cübbeli hocamız yaklaşık beş aydır Metris Cezaevinde tutuklu bulunuyor. Ama her ay sanki seneler gibi uzun geldi ve bir türlü geçmek bilmedi. Bizler onu Allah (Celle Celaluhu) için sevdik, Allah (Celle Celaluhu) için özledik ve yokluğuna hala alışamadık.

Rabbim bir an önce aramıza kavuşup sohbetlerine kaldığı yerden devam etmesini nasip eylesin.

Bu hapis sürecinde, Fetih Mescidinde yapılan sohbetlere devam edip adeta nöbet bekler gibi o sohbet meclislerini terk etmeyerek hınca hınç dolduran, hocamızın Metris Cezaevi'nden yazdığı mektupları her hafta gerek radyo, gerekse internetten dinleyip üzüntümüze ve sevincimize ortak olan, Cübbeli Hocamız hapse düştüğü zaman sanki kendi ailesinden biri içeri düşmüş gibi kalbinde sızısını hissedip, bu sıkıntılı süreci (bedenen uzakta olsa bile) gönül aleminde bizimle birlikte yaşayan tüm vefalı kardeşlerimizden Mevla Teala sonsuz razı olsun. Allah (Celle Celaluhu) için olan bu sevgi ve muhabbetleri sebebiyle, kıyamet günü Mevla Teala'nın:

“Benim Celâlim adına birbirini sevenler nerededir? Gölgeyden başka hiçbir gölgenin bulunmadığı şu günde onları Kendi gölgeyde gölgelendireyim!” hitabına muhatap eylesin.

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bir hadisi şeriflerinde şöyle buyurmuştur:

“İnsanlar üzerine bir zaman gelecek ki, o zaman dini(ni yaşamak) için tahammül gösterip sabreden, avucunun içinde ateş parçası tutan gibi olacak.”

Dinimizi yaşamak, ateşi eliyle tutmak gibi zor olacağı günleri Efendimiz haber vermiştir. Demek bu olacak... Zor da olsa, velev ki elimiz, canımız, yüreğimiz yansa da, bu Dini Mübin-i İslam'ı asla elden bırakmayıp sınıksız tutmaya gayret edeceğiz. Zira çile çekmeden, sıkıntılara maruz kalmadan, bir takım endişeler ve korkular yaşamadan yani bu dava için bir bedel ödemediğimiz demektir ki...

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bile, Allah'ın Habibi, bütün mahlukatın en üstünü ve şerefli olanına rağmen ne sıkıntılar çekmedi mi?.. Kâbe'de secde ederken mübarek başına deve işkembesi

atıldı. Yollarına dikenler döküldü. Ekonomik boykot uygulandı. Tebliğ ve davet için gittiği Taif'te mübarek ayakları kan revan içinde kalıncaya kadar taşta tutuldu. Hatta öldürmeye bile teşebbüs edilip öz yurdu olan Mekke'den ayrılmak zorunda bırakıldı. Tüm bu baskılar ve yıldırma politikaları, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i asla yolundan çevirememiş ve müşrikleri kahreden cevabını şöyle haykırmıştı:

“Bir elime ayı, bir elime güneşi verseler yine de bu davadan vazgeçmem!”

Efendimizin yolundan gidip Onun davasını gönül veren müminler de gerektiğinde bu tür sıkıntılardan geçerek benzer hadiselerle karşılaşabilir, bu uğurda bir takım bela ve musibetlere duçar olabilirler. Ne olursa olsun hiçbir zulüm ve tehdit, şuurlu bir mü'mini hak yoldan geri çevirmemelidir. Veya bir mümin; (müşriklerin Efendimize yaptıkları teklifler gibi) “seni en yüksek mevkilere çıkaralım”, “en güzel kız ve kadınları sunalım”, “sana istediğin kadar para ve mal verelim” türünden teklifleri bir kalemde reddederek; “Davamdan asla vazgeçmem!” diye haykırabilmelidir. Dinini dünya menfaati için satmayıp ahireti tercih ederek bu gibi tekliflere “hayır” diyebilenler, şu üç günlük dünya hayatında çile çekseler bile, ebedi saadet yurdu biizmillah onların olacaktır.

Kıymetli Ârifân Okurları!

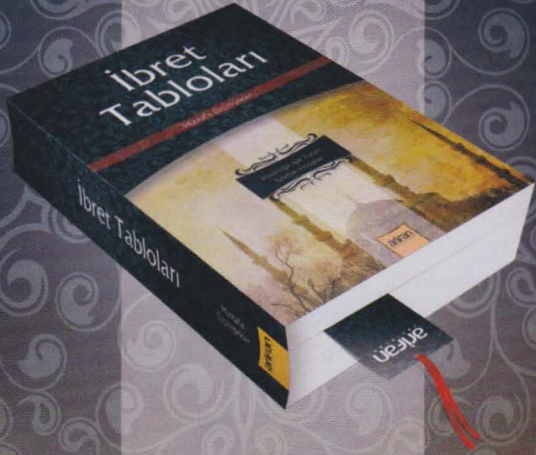
Nisan Ayı olması münasebetiyle birçok yerde “Kutlu Doğum Haftası” programları düzenlenmektedir. Tabi bizler Mevlid Kandilini geçtiğimiz Şubat ayında kutlamıştık. “Peki madem kutladık, bu da neyin nesi?” dersiniz, kısaca şöyle hatırlatmış olayım. Malumunuz, Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in dünyaya teşrif buyurdıkları tarih; **Hicri** Takvim itibarıyla **Rebiulevvel** ayının 12. gecesine; **Miladi** Takvim itibarıyla ise 20 **Nisan** (571) tarihine tevafuk etmektedir. Dolayısıyla Şubat ayında idrak ettiğimiz Mevlid Kandili **Hicri** Takvime göre idi. Bu ay yapılacak etkinlikler ise Miladi Takvime göre idi.

Mevla Teala cümlemizi bu yolda devam, sebat, istikamet üzere daim eyleyip Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in nurlu yolundan ayırmasın. Amin!

Fi Emanillah!

İbret Tabloları

Mustafa Özşimşekler

İnsanlığa Işık Tutan
İbretlik Kıssalar

444 18 10

arifan
YAYINLARI

04

AHMET MAHMUT ÜNLÜ
CÜBBELİ AHMET HOCA'DAN GELEN
METRİS MEKTUPLARI

26

MEHMET TALU
KUTLU DOĞUM HAFTASI

34

KEMAL ARKUN
ERMENİ SOYKIRIMI İDDİALARININ
ASLI NEDİR? (2)

44

ALİ EREN
BU ANLATILAN YOL
"KURAN YOLU" OLAMAZ

50

ALİ KARA
NECİP FAZIL'DAN DİYALOĞA REDDİYE

NİSAN 2012

Yıl 5 Sayı 55

ISSN: 1307-7902

Arifan Yayın Film Adına
İmtiyaz Sahibi

Beyzade Prodüksiyon

Genel Yayın Yönetmeni

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER

Genel Koordinatör

Fatih ARAZ

52

MUSTAFA ÖZŞİMŞEKLER
GIYBET

56

ALİ ULVİ UZUNLAR
SELAM'IN
DİNİMİZDEKİ DAYANAĞI

60

ADEM ŞENER
EVLİLİK VE KIZ İSTEME ÂDÂBI

64

**AHMET MAHMUT
ÜNLÜ**

DUALAR VE ZİKİRLER

www.arifan-e-dergi.com

Elektronik dergi dönemi başladı. Arifan dergisi daha baskıya girmeden görün.

Şifrenizi öğrenmek için: **444 18 10** veya edergi@arifandergisi.com

Bu hizmet sadece Arifan Dergisi abonelerine özeldir.

Temsilci İrtibat

444 18 10

Abone Dağıtım

Beyzade Yayınları

Tel: 444 18 10

Adres

Arifan Yayınları

Defterdar Mah. Meşatlık Sk. No: 8
(Halk Ekmek Fabrikası Yanı) Eyüp/İST.

Tel: 444 18 10

www.arifandergisi.com

bilgi@arifandergisi.com

[şikayet@arifandergisi.com](mailto:sikayet@arifandergisi.com)

Yayın Türü

Yerel, Süreli, Aylık

Basım Yeri

Promat Matbaacılık San. Tic. A.Ş.
Sanayi Mah. 1673 Sokak. No: 34
Esenyurt/İSTANBUL (622 63 63)

*Dergimizde yayınlanan yazıların,
reklamların sorumluluğu yazarına ve
reklam sahibine aittir.

Yurtiçi Abonelik Bedeli (Yıllık)

95,- TL

Yurt Dışı Abonelik Bedeli (Yıllık)

85,- Euro

Abonelik İçin Banka Hesap Noları

Beyzade Prodüksiyon adına

Bank Asya (Fatih Şb. Şube kodu: 22)

TL IBAN: TR32 0020 8000 2202 8166 1000 01

EUR IBAN: TR75 0020 8000 2202 8166 1000 03

USD IBAN: TR05 0020 8000 2202 8166 1000 02

Posta Çeki

Bütün PTT şubelerinden **640 14 25** Nolu

Posta çeki hesabına abonelik ücretlerinizi

yatırabilirsiniz

CÜBBELİ AHMET HOCA'DAN GELEN METRİS MEKTUPLARI

Bana mektup
yazmak isteyenler:

"Metris 1 Nolu T Tipi Kapalı Ceza İn-
faz Kurumu (Eski Edirne Asfaltı üzeri)

Beşyüzevler

34200 Esenler-İstanbul"

adresine yazabilirler.

Müjdecî rüyalar ve
zuhuratlarınız olursa,
bunları duymak
bize de teşvik olur.

EFENDİ HAZRETLERİ BENİ ÇAĞIRTTI VE ŞÖYLE DEDİ:
"AHMED! SENİN HAKKINDA EVLİYÂULLÂHA MÜRACAAT ETTİRDİM
FAKAT BU İŞ HEPSİNİ AŞINCA
BİZZAT ALLÂH-U TEÂLÂ TECELLÎ BUYURARAK
'AHMED'İ BANA BIRAKIN, ONUN İŞLERİNİ BEN HUSUSİ YÖNETİYORUM,
ONA KİMSEYİ DOKUNDURMAYIN' BUYURDU."

5. MEKTUP (1 MART 2012)

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Muhterem kardeşlerim!

Rabbimin keremine sonsuz hamd-ü senâlar olsun. Elim ayağım tutuyor, abdest alabiliyorum, namaz kılabiliyorum, secde edebiliyorum, bundan büyük nimet olmaz.

Polisler beni Haseki'de gazetecilerle konuşmayayım diye cezaevinden önce adlî tıbbâ Yeni Bosna'ya yani uzağa götürdüler. Orada beklerken baktım bir cenaze geldi, o zaman kendime "Ahmed! Bak buraya öyle gelmek de var, sen haline şükret" dedim. Sonra cezaevine getirdiler. Akşam namazı için yer sordum, kıldım çıktım, bir de baktım ki bir mahkum getirdiler, böbrekleri bitmiş, diyalize giriyor, o zaman yine şükrettim.

Bugüne kadar yanıma ne mahkumlar geldi, kanserli, diyaliz hastası, ayaklarından kurşunlanmış, bıçaklanmış... Sabahlara kadar inliyorlar, işte onları görünce Rabbimizin bize ne kadar lütufları olduğunu daha iyi anladım. Size de ders olsun, hürriyetinizin, sıhhatinizin, boş vaktinizin kıymetini bilin, secdeyi ganimet bilin.

Müjdecî zuhûratlara gelince:

1) Geçen salı günü Muhammed Keskin Hoca Efendi geldi. Efendi Hazretleri'nin selamını, tez zamanda kurtulma duasını ve rıza müjdesini getirdi. Rabbim Yüce Mürşidimizi başımızdan eksik etmesin, yokluğunu göstermesin, seyr-i sülûkümüzü onun elinde itmâma muvaffak eylesin. En yakın akrabasından olsa bile onun hasta olduğunu ve şeyhliği bıraktığını iddia edenleri, yerine göz dikenleri, vefatını hesap edenleri Kahhâr ism-i şerîfiyle kahreylesin, mahveylesin, umduklarını buldurmasın. Âmîn!

2) Muhammed Hoca Efendi'nin yanında bulunan ve Çekmece taraflarından gelen bir Hoca Efendi bana şöyle dedi: "Hocam! Ben buraya gelirken Mektûbat'tan tefâül yaptım, İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû) nun hâpishaneden oğluna yazdığı bir mektup çıktı. O mektupta ikinci binin müceddidi İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû) oğluna: 'Evladım! Mânevî mertebeleri aşmak çok zor, fakat hapis gibi sıkıntılı yerlerde ilerlemek çok kolay oluyor' diye yazmış, ben bu mektubun denk gelmesine çok şaşırırım" dedi.

Bu kardeşimiz bir zaman önce Hindistan'da İmâm-ı Rabbânî Hazretleri'ni ziyarete gitmiş,

torunlarından evvelce bize gelen Zübeyr Efendi onunla bana çok selam söylemiş ve bir miktar ud kokusu hediye göndermiş.

Tefâül meselesi haktır, yani sahibinin Allâh-u Teâlâ katında değeri sabit olan bir kitabı rastgele açarak sağ sayfadan mana çıkartmak demektir. Hâce Muhammed Pârisâ (Kuddise Sirruhû) son sefer hacca gidecekken Mesnevî kitabıyla tefâül yapmıştı, hayırlı işaret alınca sefere çıktı. Mekke'nin vazifelerini tamamlayınca Medîne'ye vardığında ziyareti tamamlar tamamlamaz vefat etti ve Hazreti Abbas (Radiyallâhu Anhümâ)'nın kubbesinin ardına defnedildi. Yani tefâül meselesi bizim büyüklerimizin âdetlerindedir. Üç ciltlik Mektubat-ı Şerîfe'den bu mektubun çıkması çok hikmetli bir iştir.

Daha öncede jetski meseleleri karışınca Bursa'daki Ercan Efendi'nin hanımı bir istihare yapmış, rüyasında ona Mektubat'tan -şimdi unuttuğum- bir mektup numarası söylenmiş. Ercan bana bunu bildirdiğinde baktım ki İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû) o mektubunda şeyhinin halifelerinden kendisi aleyhine konuşan birinden bahisle bir cevap yazmış ve hatırladığım kadarıyla: "Bu kapıya benim kadar hizmet eden yok, bu kadar iyiliklerimi unuttunuz da bir yalan-iftira duyunca hemen ona mı itibar ediyorsunuz?!" şeklinde, benim durumuma üç ciltlik kitapta en çok temas eden bir mektup o hanım kardeşimize bildirilmiş, benim yanımda Mektubat olmadığı için -geçmiş zaman- şimdi teferruatı yazamayacağım. (Bu mektup sh:24'de yayınlanmıştır.)

Mustafa Hoca Efendi Ercan'ı tanır, sorarsa o mektup numarasını öğrenir ve size okur, önümüzdeki ayın dergisine de tercümesini yazar. Çünkü ben o mektubu o zamanlar daha Efendi Hazretleri Fatih'te oturuyorken kendisine nakletmiştim de bana: "Bu mektup nasıl da tam senin haline uygun çıktı" buyurmuştu.

3) Yine Salı günü Muhammed Hoca'nın peşisıra Abdülmetin Hoca Efendi ziyaretime geldi, hikmet-i İlâhiye muktezâsı o da "Hoca Efendi sana gelirken Kur'ân-ı Kerîm'den bir tefâül yaptım, Yûsuf Sûresi'nden:

﴿فَاللَّهُ خَيْرٌ حَافِظًا وَهُوَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ﴾

'En iyi koruyan Allâh'tır. Acıyanların en merhametlisi de ancak O'dur' (Yûsuf Sûresi: 64'den) âyet-i kerîmesi çıktı" dedi.

Onunla da bayağı konuştuk, dertleştik. Kendisi Efendi Hazretlerimiz'e ve meşâyihimize çok bağlı

ve rabitası kuvvetli biridir. Rabbim nazardan muhafaza eylesin. Âmîn!

4) Şu bilinsin ki benim kimseyle nefsanî mânâda kinim, nefretim ve kıskançlığım yoktur. Şeriatı, sünneti ve Ehl-i Sünnet'i savunan herkes başımın tacıdır. Ama bu değerlere ters düşen yâhut Efendi Hazretlerimiz'e karşı tavır sergileyen birileri varsa, onlara karşı reddiye yapmam yine de nefsim için değil, dinim, mezhebim ve Yüce Şeyhimin namusunu vikâye gibi ulvî değerler içindir.

Efendi Hazretlerimin kimi sevdiğini bilirsem, o kişi beni sevmese de onu severim. Mürşidimin kimi sevmediğini bilirsem o kişi beni baş tacı etse de onu sevmem, sevemem, zaten sevginin kuralı budur. Onun için benim tavır aldığım kimseler hakkında bu kıstâsı gözetirseniz aynı zamanda Mürşidimizin o kişi hakkındaki tutumunun ne olduğunu da daha iyi anlamış olursunuz. "Ârife tarif, Çemberlitaş'ta Meârif" derdi Hâlid Âbimiz. Rabbim ona da rahmet eylesin.

«الْعَاقِلُ تَكْفِيهِ الْإِشَارَةُ فَكَيْفَ بِالتَّصْرِيحِ.»

"Akıllıya işaret yeter, ya bir de açıktan söylenirse nasıl olur?!" buyurur İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû).

5) Her halde siz cuma geceleri okunan "Âlilkadr" sîğasını ihmal ettiniz. Mustafa Hoca Efendi size o büyük salâtı şöyle okutsun:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ
الْحَبِيبِ الْعَالِيِّ الْقَدْرِ الْعَظِيمِ الْجَاهِ وَعَلَى آلِهِ
وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.»

6) İstanbul dışından mektup yazan bir kardeşimiz Efendi Hazretlerimizi görmüş, kendisine "Cübbeli Metris'te" denilince, "Siz öyle zannedin" buyurmuş. Bu müjdeyi mektupta okudum, fakat tam anlayamadım. Sonra evvelki gün başka bir mektup geldi. Farklı bir ilden, hiç birbirini tanımayan diğer bir kişiden gelen bu mektupta da bir hanım kardeşimiz rüyada değil, zuhuratta yani tarikat dersi yaparken bakın ne gördüğünü bildirmiş:

"Kur'ân-ı Kerîm'in açılmış sayfalarından birinin ortasında **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) görünüyor, bir yanında Efendi Hazretlerimiz, diğer yanında da Cübbeli Hocamız! **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): 'Bunlar benim evlatlarım ve torunlarım'

buyuruyor. Sonra o hanıma: 'Git Efendi Hazretleri ile Cübbeli'nin benim yanımda olduklarını ihvâna bildir' buyuruyor."

İşte hiç birbirini tanımayan farklı illerdeki iki kişinin mektubu nasıl birbirini çözdü! Efendi Hazretlerimizin daima **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in yanında olduğu zaten izaha muhtaç değil, inşâallâh bunca iftira ve sıkıntılarla biz de o huzura kabul edilmişizdir.

Hafızlık hocam Mustafa Kılıç Hoca Efendi'den dinlemiştim. O, bir kere **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'i görmüş, yanında da Efendi Hazretleri oturuyormuş. İşraktan sonra Efendi Hazretlerimizin huzuruna girip bu rüyayı anlatırken Efendi Hazretleri hemen ona "Yanında kim vardı?" diye sorarak keramet izhar buyurmuş.

Sonra rahmetli Tevfik Âbi ki gâible ilgili yüzlerce rüyasının çıktığını denemişim. O da Efendi Hazretlerimiz hakkında: "Bu zat Hasan-Hüseyin'in akrabasıdır" diye kendisine rüyada söylendiğini naklederdi. Hatta bunu Efendi Hazretlerimize anlattığında Yüce Ğavs çok gülmüş, sevinmiş ve ona hediyeler vermişti. Bu da onun bu rüyasını kabul ettiğini gösterir. Zaten bu kadar hizmet ve 15. asrın müceddidliği gibi makamlar özellikle seyyidlere bahşedilir. Tevfik Âbi bu fakir hakkında da aynı rüyayı görmüş ve Abdülkâdir-i Geylânî'nin: "Ahmed benim evladımdandır" buyurduğunu nakletmişti.

Nice silsile ve şeceresi olanlar vardır ki şecereleri gasp yoluyla alınmış ve isimleri yalan yere eklenmiştir. Evvelce seyyidler vergiden ve askerlikten muaf tutuldukları için bazı ağalar bu sahtekârlıklara tevessül etmiştir. Nice şeceresiz kimseler de vardır ki onlar gerçekten **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in hem zâhiren, hem bâtinen evladıdır.

Şimdi bu mektupta yazan "Onlar benim torunlarım" sözünün daha önce de kimler tarafından tespit edildiğini daha iyi anlamış olmanız gerekir. Bu fakir kendi sülalemin geçmişiyile ilgili bazı bilgileri, Görele ziyaretimi anlattığım 2011 eylül dergisinde açıklamıştım.

Ayrıca **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in "Onlar benim yanımdalar" sözünün geçen hafta Medine'den bildirilen Muhyiddin Avvâme Hoca Efendi'nin rüyasıyla ne kadar uyumu var, bunu da iyi düşünelim. "Ben rüyasında ona 'Ben her gece Medine'deyim' demişim" diye size yazmıştım. Rüya, zuhurat ve tefâül deyip geçmeyin. Bakın birbirinden haberi olmayan bunca kişinin haberleri nasıl birbirini tutuyor, bunlar

ayarlansa bile bu kadar denk gelmez. Onun için hak üzere olduğumuzu bilelim ve bu yolda ne kadar çile çeksek de ayrılmamaya karar verelim.

Cezaevine ilk girdiğimde ben de Kur'ân-ı Kerîm istihâresi yaparak durumumu Rabbime danışmıştım, ne çıktı biliyor musunuz? Hicr Sûresi'nin son sayfası. Ne buyuruyor Rabbimiz:

الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ﴿٩١﴾ فَوَرَّيْنَاكَ
لِنَسْعَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٢﴾ عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ
﴿٩٣﴾ فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ
﴿٩٤﴾ إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ ﴿٩٥﴾ الَّذِينَ
يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٩٦﴾
وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ
﴿٩٧﴾ فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ
﴿٩٨﴾ وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ﴿٩٩﴾

“Kur'ân'ı(n bir kısmına inanıp, bir kısmını redd ederek onu) **parça parça edenler var ya!** (Habibim!) **Senin Rabbin hakkı için elbette neler yaptıklarını onların hepsine teker teker soracağız. Sen emrolunduğun şeyi haykır, Allâh ile birlikte başka ilâh tanımayan o müşriklerden yüz çevir. Onlar yakında bilecekler. Onların dediklerinden senin gönlünün daraldığını biz kesinlikle biliyoruz. Sen Rabbine hamd ve tesbihe devam et ve secde edenlerden ol. Ölüm gelinceye kadar Rabbine ibadet et.**” (Hicr Sûresi:91-99)

İşte bana da size de bu müjdeler yeter, ki biz O'na kulluk üzereyiz, düşmanlarımız ise şirk üzereler. Rabbim yolunda dâim eylesin. Âmîn!

7) Seyyid İbrâhîm Efendi biraz rahatsız olmuş, sonra Bursa'ya gidip bir zaman orada kalacakmış. Rabbim şifa-afiyet ihsan eylesin. O gelme de siz devam edin, ben mektuplar göndereceğim. Mustafa Hoca Efendi tv programına yetişeceği için akşamdan sonraya alın, 14 secdeleri de bırakmayın. Hepimiz ortağız, ben de buradan size Ali Haydar Efendi Babamın notlarıyla Delâilü'l-Hayrât kitabını hazırlıyorum.

8) Radyodan Mustafa Hoca'nın bu konuşması tekrar tekrar verilsin, şu anda yetkililer duysun, bu konuşma diğerlerinden daha önemli, çünkü her hafta yeni meseleler oluyor ve size duyurmam gerekiyor. O kadar bitkici, baharatçı konuşuyor, bunun da tekrarında çok faydalar var. Mustafa Efendi sağolsun çok güzel izah ediyor, Rabbim nazardan muhafaza buyursun.

19) Yeni dergi yetişti mi bilmiyorum, ama en geç birkaç gün içinde yetişir, çok güzel dualar yazıldı. Hele bu sayıda;

(اَللّٰطِيفُ جَلَّ جَلَالُهُ)

ism-i şerîfi var ki dünya-âhiret saadeti arayanlar Mart sayısının sonundaki ism-i şerîf dualarını mutlaka öğrensinler ve amel etsinler.

Maddî külfetlerimiz gün be gün artıyor. Yanımıza gelen fakir ve hastaların avukat ve tahliyecileriyle de uğraşıyorum. Allâh rızası için dergi, kitap ve cd'leri hizmet niyetiyle çokça alıp dağıtırsanız birçok hizmete ortak olursunuz. Saat 5'e çeyrek kala secdede seccadede buluşmak üzere!

10) Bazılarının benim avukat masraflarım bahanesiyle ortalıkta gezdiklerini büyük bir üzüntüyle duymuş bulunmaktayım. Bu yüzden sizi uyarıyorum. Benim adıma sizden para isteyen kimselelere sakın para vermeyin.

Eğer benim her hangi birinizden özel bir konuda talebim yâhut duyurum olursa avukatım aracılığıyla size el yazım ile bilgi gönderirim. Dolayısıyla el yazımı görmeden hiçbiriniz hiçbir işe girişmeyin. Fî emânillâh

6. MEKTUP (8 MART 2012)

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

Kıymetli cemaatimiz! Allâh yolunda kardeşlerimiz! Her mektubun bidâyetinde zikrettiğim üzere “Allâh-u Teâlâ'nın rızasının alâmeti mürşidin rızasıdır.” Hadîs-i şerifte:

(رِضَا الرَّبِّ فِي رِضَا الْوَالِدَيْنِ.)

“Rabbin rızası ana-babanın rızasındadır” buyrulur. Mürşidin hakkı ana-babanın hakkından üstündür, çünkü anne-baba senin bu mihnat dolu

hayata gelmene sebep oldukları için bu kadar hak sahibi oldularsa, ya senin ebedî saadete ermene vesile olan mürşidin hakkı ne kadar büyük olur, iyi düşünelim. Onun için mürşidimden gelen dualar ve “Ben Ahmed'den râzıyım” haberleri benim için her müjdeden daha büyük bir bişârettir.

Söyleyeceklerime gelince:

1) Bakın geçenlerde İsmailağa'daki meşhur bir hoca, Yüce Mürşidimiz'i ziyarete gitmiş, arkadaşlar Efendi Hazretleri'ne “Falanca geldi, izin buyurur musunuz?” diye sorduklarında “Hayır” cevabını almışlar. Rabbim cümlemizi bu hallere düşmekten muhafaza buyursun.

Efendi Hazretlerim bu fakiri en hasta ve en zor zamanlarda bile kabul buyurmuş ve daima eşsiz nezaketiyle muamele buyurmuştur. Hatta Memorial hastanesinde yoğun bakımda yatarlarken bizzim akrabadan olan oranın baş sorumlusu Efendi Hazretleri'nin, kendisine “Ahmed bir başkadır, onun gibisi yok” dediğini nakletmişti.

Diğer bazı zamanlarda kendisini hastanelerde ziyaret ettiğimde doktorlar bile “Efendi Hazretleri, Ahmed Hoca'yı görünce çok seviniyor, etkileniyor, ziyarette çok durmasın ki bir hassasiyet oluşmasın” derlerdi. Şeyhim beni sevdiği için ve razı olduğu için Rabbime ne kadar hamdetsem azdır.

Efendi Hazretleri'nin Bursa Uludağ'da kalırken bir takım manevi haller içerisinde olduğu için uzun süre kimse ile konuşmadığı bir dönemde kendisini ziyarete gittiğimde, kendisine son yıllarda en çok hizmeti geçen ve mürşidimizin hallerini, kimden razı olup-olmadığını şu an için en iyi bilenlerden biri olan muhterem bacanağı Muhammed Keskin Hoca Efendi, Efendi Hazretleri'ne bazı misafirleri takdim etti. Hiç cevap buyurmadılar, hatta çok büyük bir hoca efendiyi takdim etti. Ona da hiç iltifat buyurmadılar, hatta o zat Muhammed Keskin Hoca Efendi'nin takdimiyle yetinmedi, kendisi bizzat Efendi Hazretleri'nin elinden tutarak “Ben felancayım” diye sesli sesli konuştu. Yüce Ğavs gözünü bile açmadı. Bunun üzerine ben selam vermekten istihya ederek nurlu cemalini görmekle yetinip geri çekilecektim ki Muhammed Hoca “Sen selam ver, senin selamını alır, seninle konuşur, ben Efendi Hazretleri'nin hallerini bilirim” dedi. Ben çekine çekine selam verince hemen gözlerini açıp hemen hemen 40 gün kadar hiç kimseyle konuşmadığı halde bu miskinim selamını aldı ve halimi-hatırımını hatta çoluk-çocuğumu dahi sordu. Bütün bunlar zannedersen benim kendisine karşı olan samimi

itikadım, müceddidliğine ve Ğavsiyetine inancım, “Efendi'nin eski sözü, yeni sözü” diye ayırım yapmaksızın onun buyurduklarının hepsini kabul ettiğim ve her geçen gün kendisinden korkum ve saygım arttığı için olsa gerektir. Ama bu halin devam etmesi için benim de sizin de çok duacı olmanız gerekir. Zira bugün benden razı olması iyidir ama ters dönme tehlikesi de vardır. Nitekim geçen gün ziyaretine kabul etmediği hocaya da evvelce çok itibar ettiğini biliyorum. Ama Efendi Hazretleri'nin ahlâkı:

«تَخَلَّقُوا بِأَخْلَاقِ اللَّهِ.»

“Allâh'ın ahlâkı ile ahlâklanın” (Fahruddîn er-Râzî, Mefâtîhu'l-Ğayb, 1/1025) hadîs-i şerîf fehvâsınca Rabbimizin ahlâkına uygundur. Rabbim:

﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ﴾

“İnsanlar kendilerinde bulunan iyi hali değiştirmedikçe Allâh onların iyi halini de değiştirmez” (Râd Sûresi:11'den) buyuruyor.

İşte Yüce Mürşidimiz de bir insan onun hakkındaki itikadını bozmadıkça kendisi ona iltifatını değiştirmez. Bir insan Efendi Hazretleri'nin dünyaya İslam ulemâsı tarafından 15. asrın müceddidi ilan edildiği bir merâsim için “O salona gitmeyin, Efendi'ye şarkı dinletiyorlar, korkarım bu tarikatı Efendi'nin eliyle bozacaklar” gibi laflar edip de sonra onun kapısına giderse elbette iltifat görmez.

Herkes kusuru kendinde aramalıdır. Kimsenin Efendi Hazretleri hakkında bu kadar sû-i zanda bulunup da, ondan sonra Efendi Hazretleri'nin red cevabını duyduğunda, Efendi Hazretleri'nin “Bana hizmet edenler nur gibi adamlar” buyurduğu kıymetli hademe-i atebe-i bâb-ı âli hakkında beddualarda bulunma hakkı yoktur. Bu işlerden çok korkmak lazımdır, mürşidin rızasızlığından ve gazabından çok sakınmak gerekir, zira bu durum ilâhî Ğazabın habercisidir.

Bu kapıda gelinlik zordur, imtihanlar ağırdır, umulmadık bir şeyden sebep büyük düşüşler yaşanabilir. Tabi ki kime ne kadar mânevî ya da maddî makam ve itibar verdilerse onu o kadar sorumlu tutarlar, dolayısıyla herkesin imtihanı bir olmaz “Kurb-i sultan âteşi sûzan” buyrulur. Yani padişaha yakınlık yakıcı bir ateştir. Nitekim tarih

boyunca hep padişahın en yakınları olan vezir ve sadrazamların kelleleri kopartılmıştır. Sarayın at-eşek bakıcılarına bir zarar geldiği pek duyulmamıştır. Onun için çok dikkatli olmak lazımdır, zira müşhidin bir kişiye ğazabı bazen onun civarındakileri hatta bulunduğu beldeyi bile kötü etkileyebilir. Zira onlar Allâh-u Teâlâ'nın nazlı kullarıdır, gönülleri Rabb Teâlâ'nın nazargâhıdır. Onlara karşı en ufak bir edepsizlik ğayretullâha dokunur. Nitekim bunun bâriz bir örneği Tarîkat-ı aliyemizin müessisi Muhammed Bahâüddîn Şâh-ı Nakşibend el-Üveysî el-Buhârî (*Kuddise Sirruhû*) Hazretleri zamanında yaşanmıştır.

Bu fakir bizzat Efendi Hazretlerim'den: "Meşâyih silsilesi içinde ben özellikle Şâh-ı Nakşibend (*Kuddise Sirruhû*) Hazretleri'ne benzerim" sözünü işittiğim için bu kıssanın bizlere daha fazla ders olması gerekir. Tarîkat-ı aliyemizin müteber kitaplarından olan "Reşehât-ı Şerîfe"de zikredildiği üzere; Seyfüddin Bâlâhane nâmında bir şahıs ilk başta Şâh-ı Nakşibend Hazretleri'nin ders halkasına kabul edilmiş, lâkin bir müddet sonra bu kişiden bir edepsizlik ve densizlik zuhur edince Hâce Hazretleri'nin kahr ve ğazabına uğramış, şöyle ki;

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri birkaç müridiyle birlikte Buhâra sokaklarından birinde yürürken yanında bu Seyfüddin de varmış. Birden karşılarında zamanın yüksek tanınan ve Şâh-ı Nakşibend Hazretleri'ni inkar eden şeyhlerinden Mehmed Hallâc çıkmış. Hâce Hazretleri fitratlarındaki nezâket ve mürüvvet icabı o şeyhe hiçbir asık surat göstermemiş aksine iltifat etmiş, hatta arkasından birkaç adım da teşyî etmiş. Fakat bu Seyfüddin Bâlâhane birkaç adımla iktifa etmemiş, şeyhi olan Şâh-ı Nakşibend Hazretleri geri döndüğü halde, o şeyhi takibe devam etmiş.

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri bu edep hatasından son derece müteessir olmuş ve geri döndüğünde ona "O şeyhi uğurlamakta mübâlağa gösterdin, bu edep hatası yüzünden kendini rüzgara verdin, hatta Buhâra'yı ve âlemi harap ettin" buyurmuşlar. Şâh-ı Nakşibend (*Kuddise Sirruhû*) Hazretleri'nin kahr ve ğazabından ötürü bu Seyfüddin hemen o gün ölmüş. Çok geçmeden Özbekistan tarafından gelen bir akın sonucu Buhâra ve etrafı talan ve viran, birçok insan da telef olmuş.

Görüyor musunuz bu kadar bir edepsizlikten neler olmuş neler! Ya bir mürid çıkıp "Efendi Hazretleri'nin eski sözü müteber yeni sözü değil" derse, bu sözün şeâmeti ve nühûseti (uğursuzluğu) acaba kimleri ne hallere sokar, iyi düşünelim.

Edepsizlikten Allâh'a sığınalım. Demek ki bir zaman makbul olan daha sonra merdut olabiliyor, hem kendini hem âlemi harap edebiliyor. Ama Yüce Şeyhimiz ne kadar merhametli ki bunca edepsizlik ve inkarlara karşı yine de helak edici bir tutum sergilemiyor. Fakat yine de buna aldanmamak gerekir, zira zaman gelir, Allâh-u Teâlâ'nın adâleti, Üstadımızın merhametini devre dışı bırakabilir ve Efendi Hazretleri hakkındaki bu edepsiz tutumlar birilerinin imansız ölmesine bile sebebiyet verebilir.

Nitekim İmâm-ı Rabbânî (*Kuddise Sirruhû*):

«أَخَافُ عَلَى قَوْمٍ مِنَ الْقَوْمِ يَضْحَكُونَ
نَ أَنْ يُسَلِّبَ الْإِيمَانَ عَنْهُمْ وَيُطْرَدُوا.»

"Korkarım Allâh dostların (in zâhirî hallerine aldanıp onları hafife alan ve onlar)a gülen kimselerden imanları alınacak ve onlar (ilâhî rahmetten) kovulacak" buyurarak bizi uyarıyor.

Bu makamda yapacağımız vazife "Risâle-i Hâliyye"de de zikredilen:

«نَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الْحَوْرِ بَعْدَ الْكُورِ.»

"Yola girdikten sonra geri dönmekten Allâh-u Teâlâ'ya sığınırız" duasıyla meşgul olmaktır. Zira:

«إِنَّمَا الْعِبْرَةُ لِلخَاتِمَةِ.»

"İtibar ancak sonadır" buyruluyor.

2) Müjdecî rüyalara gelince; Mustafa Karadeniz adında bir kardeşim bana yazdığı mektubunda bu fakir cezaevine alınmadan bir hafta önce gördüğü bir rüyada şunları aktarmış:

"Bir eve girdim, karşımdaki kapı açıldı. Saygı değer büyüğümüz, Hocamız, günümüzün Halîfesi, Mahmud Efendi Hazretleri tekerlekli arabada oturuyordu, arabasını yürüterek benden taraf geldi ve oradan yan odaya girdi, kapı kapandı.

O sırada içeriden bir ses şöyle dedi: 'Efendim! Müridleriniz gelmiş sizi bekliyorlar.' O anda ben yönümü hafif geri çevirdim, karşımda sizleri (bu fakiri) aynen net olarak şöyle gördüm; zafer kazanmış bir komutan ve kalabalık mücahit askerler, ellerinde omuzlarına yasladıkları çalı süpürgeler! Sizin yüzünüzdeki tebessüm, kararlılık ve güçlü ifadeyi tam olarak anlatmam çok zor!" Rüya bu kadar!

Görüyorsunuz, ben daha içeri girmeden bu işler gösterilmiş. İnşâallâh bu cihadı kazandık, çilesini çekerek Ehl-i Sünnet'i yerleştirdik. Çünkü çilesi çekilmeyen davalar kalıcı olmaz. Biz ölsek de kalsak da bana revâ görülen bu zulümlerin, hakkı söylediğim için yapıldığı tarihe kazınacak.

Görülen süpürgeleri, bâtil itikatları ortadan süpüren reddiye konuşmaları ve yazıları olarak yorumladım. Kalabalık orduyu tabi ki sohbetleri ve bize desteği sürdüren sizler olarak görüyorum. Rabbim cümlemize bu yolda devam, sebat ve istikametler nasip eylesin. Âmîn!

Rüya ve zuhurâtını yazan hanım kardeşlerimizin adını veremiyorum, erkeklerin ismini söylüyorum. Bir hanım kardeşimize:

«أَلَيْسَ اللَّهُ بِأَحْكَمِ الْحَاكِمِينَ.»

“Hüküm verenlerin en hâkimi Allâh değil midir?!” (Tîn Sûresi: 8) âyet-i kerîmesi okunmuş ve o kardeşimiz bu nidanın heybetinden korku içerisinde “Evet” demiş, tekrar ğâipten bir ses “Biz Ahmedimiz’e ‘Mîrac et’ dedik, o da boyun eğdi ve kabul etti. Siz ise Ahmedim’in başına gelenlerden dolayı sû-i zanlarda bulundunuz, fetva ve takva görüntüleriyle (kendinizi beğenerek) bana (mânen) şirk koştunuz. Ahmed ise mütevazi bir şekilde teslim oldu” diye nida buyurmuş.

Bu zuhurat bu fakire büyük bir müjde olmuştur. İnşâallâh bunca sıkıntılar, maddî-mânevî darlıklar, hastalıklar, zulüm ve iftiralar bu fakirin günahlarını bitirir de mânevî mîrac yapabilmemize vesile olur. Zaten her birimiz bu tarîkat-ı aliyyeye bu mîracı yapabilmek için girdik. Ama kimimiz uslu durdu, vazîfelerini takva üzere tamamladı, başı beladan kurtuldu. Fakat benim gibi yaramazlar bu yolculuğu rahatlık içerisinde tamamlayamayınca Rabbim herhalde böyle musîbetlerle tamamlatmak diledi. Rabbim cümlemize rûhânî mîraclar nasip eylesin.

Büyük Şeyh Efendi Mustafa İsmet Ğaribullah (Kuddise Sirruhû) Hazretleri'nin her birimize:

“Kanî zevk-i irfân, sırr-ı vicdan * Kanî mîrâcî rûhânî behey can” buyurarak: “Siz Rabbinizi bilmenin zevkine ermek, iç âleminizde Rabbinizi bulmak ve rûhunuzla mîrac yapmak için yaratıldınız, hani nerede?! Bunları ne yaptınız?!” diye sorduğu soruya cevaplarımızı hazırlayalım. Efendi Hazretlerimiz “Yol yürümekle biter” buyururdu. Elimizden geldiği kadar vazifelerimizi yerine getirelim, geri kalanını Rabbimize havale edelim

Bana mektup yazmak isteyenler **“Metris Tutukevi, Revir”** adresine yazabilirler. Müjdeci rüyalar ve zuhuratlarınız olursa, bunları duymak bize de teşvik olur.

3) Sizlere her mektubumda olduğu gibi yine Ârifan dergisine sahip çıkmanızı tavsiye ediyorum. Hele bu sayıda “Allâh” ism-i şerîfinden sonra en tesirli ism-i şerîf olan “el-Latîf” ism-i şerîfi zikredilmiştir ki bu ism-i şerîf hakkında yazılanları mutlaka okuyun.

Ayrıca Seyyid İbrâhîm el-Ehsâî Hazretleri'nin Şeyh Abdülkâdir İsâ el-Halebî el-Hanefî eş-Şâzelî Hazretleri'nden mücaz olduğu ve bu fakire icazet verdiği sûretle; Fakih İmam İbni Hacer el-Heytemî (Kuddise Sirruhû)'dan nakledildiği üzere bütün hayırlı muradların en kısa zamanda husûlü için:

a) Sabah ve akşam namazından sonra

(يَا لَطِيفُ)

ism-i şerîfi 129 kere okunur.

b) Her hangi bir vakit istendiğinde arada dünya kelamı konuşmadan 4444 kere okunur.

c) Allâh-u Teâlâ'nın:

(لَا تَخَفُ)

“Korkma” emr-i şerîfinin ebced hesabına denk düşen adet üzere yani 1111 kere okunur.

d) Sır ve bereketinin kesinlikle görüleceği hususunda ittifak edilen en büyük adedi üzere okunur ki bu da 16.641 sayıdır. Bu sayı, bu ism-i şerîfin en küçük sayısı olan 129'un yine kendisi ile yani 129 ile çarpılması neticesinde ulaşılan rakamdır. Fakat arada dünya kelamı konuşmamak ve kalp huzurunu temin etmek mutlaka şarttır. Zira bir hadîs-i şerifte:

«إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى لَا يَقْبَلُ الدُّعَاءَ عَنْ قَلْبٍ غَافِلٍ لَاهٍ.»

“Allâh-u Teâlâ (başka şeylerle) eğlenen ğâfil kalbin duasını kabul etmez” (Tirmizî, Deavât::66, no: 3479) buyruluyor.

Bu ism-i şerîfin fazilet ve bereketleri, dua ve zikirleriyle alâkalı olarak kitaplarda o kadar malumat gördüm ki inşâallâh onları müstakil bir kitapta cem edeceğim. Rabbim beni bu niyetlerimi gerçekleştirecek kadar hayırlı ve sıhhatli uzun ömürlere nâil eylesin. Âmîn!

4) Ziyarettime birçok kişi gelmekte, fakat bunlar arasında geçen gün Van'dan kalkıp sırf beni ziyaret için gelen ve "Mimlenirsin, gitme" diyenlere "Meslekten atılmama mâl olsa da gideceğim" diyen ve karşımda ağlamaktan konuşamayan polis memuru beni çok duygulandırdı.

Yine bu hafta ziyaretime gelen "Yağcı Hoca" diye maruf, Süleyman Hilmi Tunahan Hazretleri'nin ilk talebelerinden olan, yaşı doksana yakın fakat mâşallâh benden sağlam Hüseyin Yağcı Hoca Efendi beni çok memnun etti. Birçok câmii şerifte imamlık yapmış, en son otuz sene kadar önce Yıldız Câmii Şerifi'nden emekli olmuş, hali hazırda Süleyman Efendi'ye mensup medreselerde ders okutmaya devam eden bu mübarek hocamız aynı câmiaya mensup Hüseyin Kumaş Hoca Efendi dahil birçok hoca efendinin gelmek istediğini fakat savcılıktan izin alamadıklarını söyledi.

Kendisinin 1960 ihtilalinde 5,5 ay ahır gibi yerlerde hapsedildiğini, daha sonra yine Arapça okutmaktan dolayı defaatle hapse girdiğini, en son 1980 ihtilalinde 1,5 sene hapis yattığını belirttikten sonra bu fakire "Biz bu sapık görüşlü ilâhiyatçılarla çok uğraştık ama başedemedik. Fakat sen televizyonlara çıkarak sünneti ve Ehl-i Sünnet'i ihya ettin, ayağa kaldırdın, bâtilin ve ehlinin söz söylemeye mecâli kalmadı. Fakat seni susturamayınca böyle iftiralar attılar, 1960 ihtilalinde Eskişehir'de bize de çok şeni ve fâhiş iftiralar atmışlardı, bunlar olacak ki hak ile bâtil seçilsin" diyerek bu fakire iltifat yollu tesellilerde bulundu.

Süleyman Hilmi Tunahan Hazretleri'nin Ehl-i Sünnet'i müdâfaa konusunda çok gayretli olduğunu, o zamanlar çok çekingen olan Ömer Nasuhi Bilmen Hoca Efendi'yi birçok eser vermesi için teşvik edip işe başlattığını, hatta Şemseddin Yeşil'in Hazreti Muâviye aleyhine konuştuğu dönemde Ömer Nasuhi Efendi'ye ısrar ederek "Ashâb-ı Kiram Hakkındaki Nezih İtikâdımız" kitabını hazırlattığını, sonra Elmalılı Hamdi Yazır Efendi'ye tefsirini tamamlaması için çok teşvikte bulunduğunu hatta ona "Melekler yanınıza gelmez" diyerek sigarayı bıraktırmak istediğini, onun da latife yollu "Alıştılar, alıştılar, geliyorlar" diye cevap verdiğini ve daha nice latif ve ilmî konuları beyan ettiler.

Önceleri Süleyman Hilmi Tunahan Hazretleri'nin talebesi iken sonraları Ali Haydar Efendi Babamız'a intisab eden Muhsin Kaptan (*Rahmetullâhi Aleyh*)'in kendisinden bir önceki ders halkasında olduğu gibi daha nice konularda kendisiyle çok ferahlatıcı meseleler konuştuk. O yaşında ilmin bereketiyle hâfızası tam

yerinde, üşenmeden Sultanbeyli tarafından kalkmış, gelmiş. İzin alma ve içeri girerken aranma-taranma zahmetlerine katlanmış, kendisine nasıl teşekkür edeceğimi bilemedim. "Nasipse çıktığımda sizi ziyaret etmek boynumun borcudur" dediysem de "Olur mu?! Ben yine geleceğim, çıkınca da ben gelirim. Sen Ehl-i Sünnet'i ihya ettin" sözüyle beni çok mahcup ederek ayrıldı.

Bakin! Ehl-i Sünnet arasında cemaat taassubu yapılmamalı, ben yapmıyorum, onlar da yapmıyorlar, ne güzel! Mesele dinimiz ve hak mezhebimiz yaşasın, böyle düşünmek lazım. Başka cemaatlerden olup dedem yaşında âlim, fâdil insanlar Ehl-i Sünnet hizmetine bu kadar değer verirken ve bu hususta kamuoyu oluşmuşken ya benim okuttuğum, emek verdiğim kişilerin, kendilerini havalara sokarak, bu hizmetleri takdir etmek bir yana baltalamaya uğraşmaları ve insanları bu fakirin derslerinden uzaklaştırmaya çalışmaları ne kadar üzücü ve âhret mesuliyeti bakımından ne büyük veballeri mûciptir.

5) Önümüzdeki 13 mart salıyı çarşambaya bağlayan gece Rûmî takvime göre mart'ın ilk çarşamba gecesidir. Safer ayı dergisinde zikredildiği üzere Büyük Veli Mâülayneyn Hazretleri bütün belâların safer ayının son çarşamba gecesinde, bir de mart'ın ilk çarşamba gecesinde gökten nâzil olduğunu ve bunlardan korunmak için şunların okunması gerektiğini zikretmiştir. Arkadaşlar bu dergide bu duaları ve tarihini yazmayı unutmuş olabilirler. Bu mektup vasıtasıyla sizlere hatırlatıyorum.

Belâlar yağmadan önce duayı acele yapmak için 13 mart salıyı çarşambaya bağlayan gece akşam namazının peşine:

- 12 kere Fâtiha-i Şerîfe,
- 100 kere besmele-i şerîfe,
- 100 kere

«بِسْمِ اللَّهِ الَّذِي لَا يَضُرُّ مَعَ اسْمِهِ شَيْءٌ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.»

- 100 kere

«لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.»

- 27 kere İnnâ Enzelnâ sûre-i şerîfesi,

f) 27 kere

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ النَّبِيِّ
الْأُمِّيِّ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا.»

okunur. Aman herkesi bu konuda uyarın, ben sizi Allâh için çok seviyorum. Çünkü saferin son çarşambasından sonra en tehlikeli gece budur ve bu gece okunanlar bir senelik belalara karşılık olacaktır inşaallah! (Mâülayneyn, Natü'l-bidâyât, 2/654-655)

Ayrıca bu sayılanlara ilâveten her çarşamba gecesi okuduklarımızdan geride zikredilenler arasında bulunmayan, yüz kere

يَا خَالِقُ

zikri ile yüz adet:

سُبُوحٌ قُدُوسٌ

zikri okunur. Aman göreyim sizi o güne kadar herkese bu zikirleri tenbihleyin, zira hadîs-i şerifte:

«لَا يَرُدُّ الْقَضَاءُ إِلَّا الدُّعَاءُ.»

“Kazayı (bela kararını) ancak dua geri çevirebilir” (Tirmizî, Kader:6, no:2139, 4/448) buyrulmuştur.

Sonra “Mart Ayının Fırtına Takvimi”ni açıklayan ilmî bir makale gördüğümde baktım ki bu tarih için “Husûm Fırtınası” diye yazmışlar. Husûm Fırtınası ise el-Hâkka Sûresi’nde Âd kavmini yerle bir eden fırtınanın vasfı olarak zikrediliyor. Onun için evliyâullâhın tespitlerini hafife almamak ve muktezâsınca amel etmek gerekir. Bazıları bana “Hoca Efendi! Bu kadar dua biliyorsun yine de başın beladan kurtulmuyor” diyebilir. Ama yine de ben bu dualarla nice belalardan kurtulduğuma inanıyorum. Peşimde o kadar iç ve dış düşman, üzerimde bu kadar kem göz ve etrafımda bunca casus ve ajan varken, demek bu duaları da yapmasam Kabu’l-Ahbâr Hazretleri’nin buyurduğu gibi “Şu duaya devam etmeseydim, düşmanlar beni eşek gibi bağırırlardı yâhut köpek gibi afkurtacaklar.”

O mübarek zat Tevrât ulemâsından iken Hazreti Ömer döneminde Müslüman olunca tabi Yahudiler ona çok kızdılar ve helakî için hîleler yaptılar. Ama o:

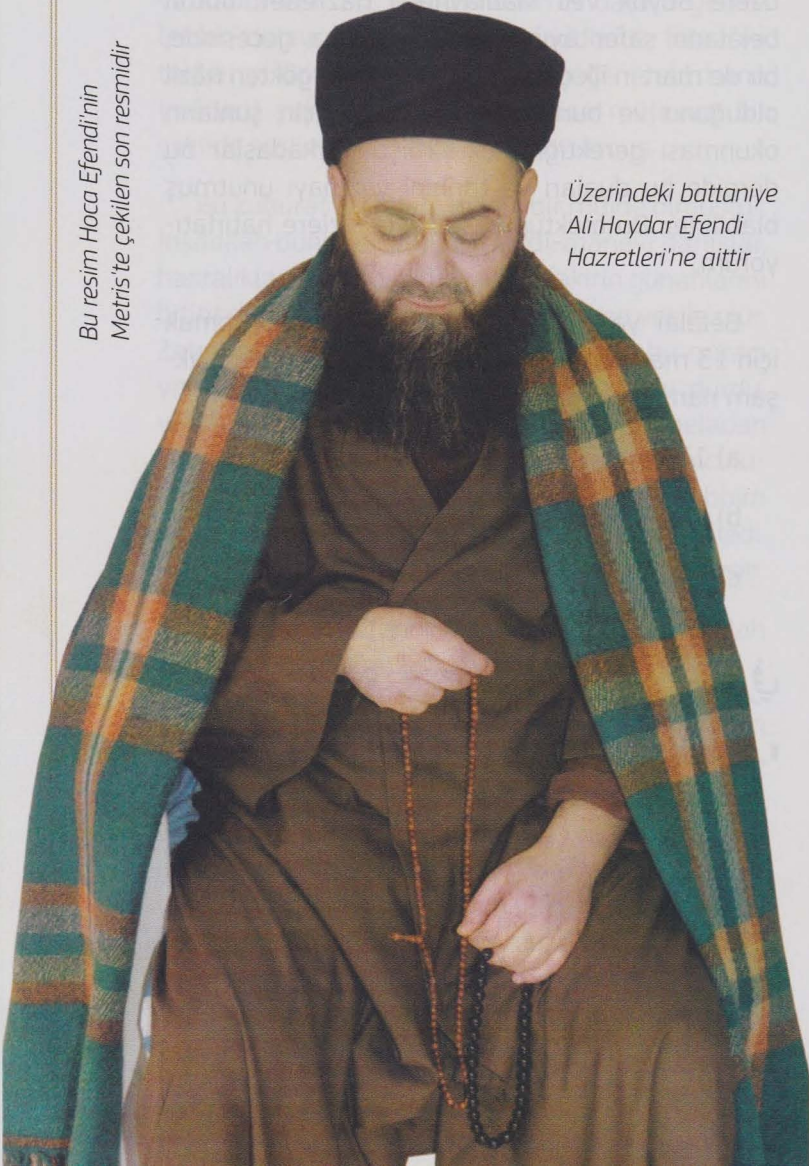
«أَعُوذُ بِكَلِمَاتِ اللَّهِ التَّامَّاتِ اللَّاتِي لَا
يُجَاوِزُهُنَّ بَرٌّ وَلَا فَاجِرٌ الَّذِي يُمَسِّكُ السَّمَاءَ
أَنْ تَقَعَ عَلَى الْأَرْضِ إِلَّا بِإِذْنِهِ مِنْ شَرِّ مَا
خَلَقَ وَذَرَأَ وَبَرَأَ وَمِنْ شَرِّ الشَّيْطَانِ وَحِزْبِهِ.»

“Yarattığı, ürettiği ve türettiği her şeyin şerrinden, şeytanın ve taraftarlarının şerrinden Allâh’ın tastamam kelimelerine sığınıyorum ki iyi-kötü kimse onları aşamaz, O Allâh ki izni olmadan yerin üzerine düşmesin diye göğü tutmaktadır” (Ebû Nuaym el-İsbahânî, Hilyetü'l-Evliyâ, 5/377) duasına devam ederek onlardan kurtuldu. Rabbim cümlemize dünya ve âhiret âfiyetleri ihsan eylesin. Âmîn diyen dillerimizi nâr-ı cahîminden âzâd eylesin. Âmîn!

مع السلام والعافية وبالقلوب الصافية

Bu resim Hoca Efendi'nin
Metris'te çekilen son resmidir

Üzerindeki battaniye
Ali Haydar Efendi
Hazretleri'ne aittir

7. MEKTUP (15 MART 2012)

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ
أَجْمَعِينَ

Sohbet meclislerini terk etmeyen değerli cemaat-i Müslimîn, ihvân-ı dîn! Hayat acı-tatlı geçen anlarıyla ve anılarıyla bizi her gün ecelimize biraz daha yaklaştırıyor. Rabbimiz bize “Ölmeyin” buyurmuyor.

﴿وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ﴾

“İslam’dan başka bir din üzere ölmeyin”

(Âli ‘Imrân Sûresi:102'den) buyuruyor. Müslüman olarak ölmek için İslam üzere yaşamak lazım. İşte siz bu cemaatlere devam ederek İslam üzere ve imanlı bir halde ölmeyi hedefliyorsunuz. Rabbim sizi ve bizi bu muradımıza nâil eylesin. Âmîn!

Geçen mektuplarımda size iman selameti için akşam namazından yani sünnetten sonra kılacağınız bir namaz yazmıştım. “Hayâtü'l-hayevân” isimli Ali Haydar Efendi (Kuddise Sirruhû) Hazretleri'nin de çok itibar ettiği ve kaynak gösterdiği eserde bu namaz hakkında başka bir rivayet daha zikredilmiştir ki buna göre:

وَرَدَ فِي الْأَثَرِ: «مَنْ صَلَّى بَعْدَ سُنَّةِ الْمَغْرِبِ
رَكَعَتَيْنِ كُلِّ لَيْلَةٍ يَقْرَأُ فِي كُلِّ رَكَعَةٍ
فَاتِحَةَ الْكِتَابِ وَأَيَّةَ الْكُرْسِيِّ وَقُلُّهُ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ
وَالْمُعَوِّذَتَيْنِ، فَإِذَا سَلَّمَ مِنْهُمَا صَلَّى عَلَى النَّبِيِّ
صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَشْرَ مَرَّاتٍ وَقَالَ ثَلَاثًا:

“Her kim, her gece akşamın sünnetinden sonra iki rekat kılar, her rekatta (bire kere) Fâtiha, Âyete'l-Kürsî, İhlas ve Felak-Nas sûrelerini okur, selam verince Rasûlülâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e on kere salevât okur, sonra da üç kere:

«اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْتَوِدُّكَ دِينِي وَإِيمَانِي فَاحْفَظْهُ
عَلَيَّ فِي حَيَاتِي وَعِنْدَ مَمَاتِي وَبَعْدَ وَفَاتِي حَتَّى

أَلْقَاكَ مُؤْمِنًا يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ.»

‘Ey Allâh! Ben dinimi ve imanımı Sana emanet ediyorum. Hayatımda da, vefatım ânında da, ölümden sonra da onu muhafaza et ki Sana imanlı biri olarak kavuşabileyim. Ey âlemlerin Rabbi (kabul eyle)!’ diye dua ederse;

«أَمِنَ مِنْ سُوءِ الْخَاتِمَةِ.»

Kötü sondan yani imansız ölmekten emin olur.”
(İmâm Demîrî, Hayâtü'l-hayevân, ed-Deyrebî, el-Mücerrabât, sh:72-73)

İnşâallâh “İmanı muhafaza” namazından sonra okunacak bu duanın metni, dergimizin nisan sayısında elinize ulaşır. Ama Arapça bilmeyen de Türkçe olarak bu duanın manasını okusun, ihmal etmeyin, bu namazı ve duayı hiçbir zaman terk etmeyin, ölüm her an her birimizin başına gelir, o tehlikeli anda imandan mahrum olmamak için çokça yalvaralım ve sürekli:

«الْأَمَانَ الْأَمَانَ مِنْ زَوَالِ الْإِيمَانِ.»

“İmanın zevalinden Sana sığındık” diyerek “el-Emân” çekelim.

Revir koğuşunda bulunmam hasebiyle çok ağır hastalarla karşılaşıyorum. Bir Mahmut Sabri amcamız vardı, yirmi gün kadar yanımda kaldı, fakat kanser hem ciğerlerini hem beynini sarmıştı, bir yandan böbrekleri bitmiş, sabahlara kadar inliyordu, yine de o haliyle bana “Hocam sana bir tomurcuk çayı yapayım” diye ayağa kalkmaya çalışıyordu, bazen de salata yapmak istiyordu. İki günde bir diyalize götürüp getiriyorlardı, bunca hastalığına rağmen hâlâ tahliye etmiyorlardı.

Ben namaz kılarırken ve zikrederken sürekli su-ratıma bakıyor ve “Senin yüzüne bakınca rahatlıyorum, ne nurlu adamsın” diyordu. Ben de ona yemek veriyor, sofrasını hazırlıyor, kendisine çay veriyordum. Bazen diyalizden getirildiğinde gözleri göremeyecek kadar yorgun oluyordu. Odaya girer girmez “Hoca nerede?” diye soruyordu. Geçtiğimiz cumartesi sabahı işrak beklerken hastaneden vefat haberi geldi. Halbuki 27 ay daha yatarı kalmıştı. Hele müebbed ceza alanlara o kadar şaşırıyorum ki sanki dünya ebediymiş gibi adama kaç kere katlanmış müebbed veriyorlar, şaşılacak şey!

Bu amcanın yaşı 70 idi, suçu neydi? Size ne, bana ne! Hesabını Allâh’a verecek, argo dili kulanırdı, eski kulağı kesiklerdendi, daha önce toplam 15 sene ceza yatmış. Arada yanımıza gelen

diğer mahkumlarla eski mafyalardan bahsederlerdi, şimdi hapiste olan bazıları hakkında “Felanı da kopardılar” derdi, gülerdik. Kendisi Çeçen asıllı çok ciddi biriydi ve hiç gülmezdi. Şimdi onu da kopardılar. Rûhuna bir kelime-i şehâdet...

Rabbim taksîrâtını affeylesin, seyyiâtını mahveylesin, bize karşı olan muhabbet ve alâkasından dolayı ona lütufkâr muâmele eylesin. İnşâallâh umarım ki çektiği ağır hastalıklar günahlarına kefâret kılınır, bir de sevgisi hürmetine bağışlanır. Çünkü Efendi Hazretlerim’den defaatle dinlediğim, sonra Habîb Zeyn Hazretleri’nin bir eserinde kaynağına rastladığım ve size de defaatle naklettiğim bir rivayete göre; Allâh-u Te’âlâ mahşerde bir kulu nu affetmek için bahane ararken ona: “Bir âlim tanıdığın var mıydı?” diye soracak, o: “Hayır ama bir arkadaşım vardı, o âlimlerin sohbetine gider gelirdi” diyecek. Rabbim: “Hadi seni âlimlerle tanışan o arkadaşına bağışladım” buyuracak. Şimdi bu amcamız da benim gibi bir zalimi âlim olarak tanıdığı için değil, Efendi Hazretleri gibi bir âlimi tanıyan bu fakiri tanıdığı için affolabilir diye düşünüyorum.

Geçenlerde morfinman bir genç getirildi, omuriliğine kurşun isabet etmiş, yürüyemiyordu. Beni karşısında görünce “Şaşırmış bunlar ya, kimleri içeri almışlar” diye söylenmekten kendini alamadı. Beni bilenler bilir, televizyonlara çıkmadan önce de 25 sene önce başladığım Sultan mahalle sohbetlerimden beri gayri meşrû âlemin birçoğu da bu fakiri dinler, sever, sayar. Önce 2000 yılında sonra 2002’de tekrar içeri alındığımda herkes beni kendi koğuşuna çağırırdı. Tabi ki -güvenlik gerekçesiyle- aslında benim rahatlığımı istemedikleri için 28 şubat sürecinin etkisiyle beni istediğim koğuşlara vermezlerdi.

Yanımda bulunan Sezer isimli arkadaş -ki Rabbim onu da, beni de âcilen hayırla tahliye eylesin- anlatıyor, ben avukata çıktığım için duymamışım. Altımızda ve karşımızda bulunan karantinaya her hafta 100 kadar tutuklu geliyor. Benim yerimi nereden biliyorlarsa “Hoca, hoca!” diye aşağıdan ağırlı bağıyorlar. Kimi dua istiyor ki ekserisi öyle, bana zulmedenlere basıyorlar bedduayı, bir de onların argo ağızlarıyla bir farklı oluyor beddua şekilleri.

Kimi sigara istiyor, kimi çay istiyor.. Tabi biz özür diliyoruz kendilerinden, çünkü bizim onlara böyle bir şey verme imkanımız yok, ancak dua sözü veriyorum ve geceleri dua ediyorum. Zaten onlar ancak birkaç gün orada durabiliyorlar. Sonra ya koğuşlara ya da başka cezaevlerine nakloluuyorlar.

Çoğu mutlaka beni tanıyor ve seviyor. Çünkü ben 30 küsur senedir kimseden para istemeden sohbetler ettim, düğünlerine, derneklerine, cenazelerine iştirak ettim, arkalarından dualar ettim. Onun için ben halk adamıyım, sevmeyenim az bulunur ama onlar da yaman olurlar. İşte aşağıdan biri yine bir gün bana sesleniyormuş, diğeri de ona: “Hocayı rahatsız etme, sonra bize bir beddua eder, buradan çıkamayız” diyormuş.

Geçenlerde ayağından kurşunlanan biri sedyeyele getirildi, ben de onu içeri alırlarken koğuşun kapısında duruyordum. Sonra anlatıyor: “Ben seni dışarıda her hafta dinlerdim, şimdi içeri girer girmez seni sedyemin başında görünce yeni ayılmış şaşkın hâlimle ‘Yoksa ben öldüm de âhirete mi geldim, sedyemin başında Cübbeli Hoca ne arıyor?’ diye bir zaman kendime gelemedim” diyordu.

Yani diyeceğim burada tarifi kâbil olmayan nice olaylarla karşılaşıyorum, bir kısmını sizinle paylaşmak istedim, siz de dedikoduları çok seversiniz ya, merak etmeyin diye bir parça yazayım dedim. Burada yanıma cinayet dahil, gasp, hırsızlık, uyuşturucu, kalpazanlık gibi her türlü suçtan adam geliyor, kimseyi hakir görmemek lazım. “Rabbim hepsine hidayet versin, ıslah etsin, yoluna alsın” diye dua etmek lazım. Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem):

«إِنِّي لَمْ أُبْعَثْ لَعَانًا.»

“Ben asla lânetçi (beddua eden biri) olarak gönderilmedim” buyuruyor. (Müslim, el-Birrü ve’s-sıla:24, no:6778, 8/24) Allâh-u Te’âlâ’nın kimi affedip bağışlayacağı bizce belli değil. Onun için kimsenin günahını büyük görüp de peşin hüküm vermeyelim. Kimse için “Allâh bunu affetmez” demeyelim, ne belli, belki onu affeder de seni affetmez. Allâh adına özel hükümler vermek kimsenin haddine düşmez. Cündeb (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfe göre: “Eski ümmetten biri ‘Vallâhi Allâh felanı affetmeyecek’ diye yemin etmiş de Allâh-u Te’âlâ:

«مَنْ ذَا الَّذِي يَتَأَلَّى عَلَيَّ أَنْ لَا أَغْفِرَ لِفُلَانٍ فَإِنِّي قَدْ غَفَرْتُ لِفُلَانٍ وَأَحْبَطْتُ عَمَلَكَ.»

‘Falan kişiyi affetmeyeceğime dâir Benim adıma yemin eden şu adam da kim oluyor?!’ Muhakkak Ben onu affettim ama (ey Benim adıma yemin eden adam!) **senin** (bütün iyi) **amellerini mahvettim**’ buyurmuş.” (Müslim, Birr:39, no:2621)

Biz Allâh-u Te’âlâ’nın kullarına acıyalım ki Rabbimiz de bize acısın.

Rivayete göre; Dâvud (Aleyhisselâm) evvelce: “Yâ Rabbi! Bu isyankârları bağışlama, Senin gibi Yüce Zât’a nasıl karşı gelebiliyorlar?!” dermiş. Daha sonra Sâd Sûresi’nin 23. âyet-i kerîmesinde geçen zelleyle düşüncü:

«يَا رَبِّ اغْفِرْ لِلْعَاصِينَ حَتَّى تَغْفِرَ لِي مَعَهُمْ.»

“Yâ Rabbi! Bütün günahkârları bağışla ki beni de onlarla birlikte mağfiret buyurasın” demeye başlamış. Tabi ki onun zellesi diğer insanların günahlarıyla mukâyese edilemez. O makamda olan kişiler evlâ olan bir şeyi tercih etmeyip caiz ve mübah olan bir şey yaptıklarında bile başkalarının en büyük günahları yaptıkları zaman karşılaştıkları azaptan beter itaplara (sitemlere) çarptırılırlar.

Dâvud (Aleyhisselâm)ın zellesini Efendi Hazretlerimiz’in riyâsetinde yazmış olduğumuz mealde bir dipnotla açıkladığımızı düşünüyorum, oraya bakılabilir. Mühim olan, nefse benlik vermeyip herkesi kendinden üstün, nefsini herkesten aşağı ve her muzır yaratıktan daha zararlı görebilmektir.

Şimdi tebliğlerimi maddeleyecek olursam:

1) Şunu bilin ki Efendi Hazretlerimin de şehâdeti vechile; benim niyetim çok iyidir, herkesin iyiliğini, hidayet bulmasını, cennete girmesini, kimsenin dünya-âhîret üzülmemesini, sıkılmamasını, muhtaç kalmamasını isterim. Rabbim bu niyetime şâhittir, bu husustaki samimiyetim yüz ifadelelerinden de zâhirdir. Niyetim odur ki keşke vakit ve sağlık bulabilsem de sadece Müslümanları değil, bütün dünya insanların evlerini tek-tek dolaşabilsem ve hepsini doğru yola, ibadete, namaza, zikre çağırsam.

İnşâallâh Rabbim bana amelime göre değil de niyetime göre muamele eyler ki bu durumda inşâallâh çok kazanırım. Nitekim Cüneyd-i Bağdâdî (Kuddise Sirruhû) her cuma câmiye çok erken gider, fakat her seferinde hâtiften kendisine:

«قَدْ سَبَقْتَ يَا جُنَيْدُ!»

“Ey Cüneyd! Seni geçen oldu” diye nida gelirdi. Her defasında bunu duyunca “Bâri bir cuma sabah namazından sonra câmiden çıkmayayım da bakalım kim beni geçecekmiş?!” diye düşündü ve bunu yaptı. Fakat yine aynı nidâyı duyunca “Yâ Rabbi! Ne olur beni kimin geçtiğini bana bildir” diye dua etti. O zaman mihrabın köşesinden:

«الَّذِي سَبَقَكَ هُوَ الَّذِي يُخْرِجُ آخِرَ النَّاسِ.»

“Seni geçen, câmiden en son çıkacak olan kim-

sedir” denildi. Bunun üzerine bekledi, bekledi ve en sona bir ihtiyarın kaldığını görünce ona sarıldı ve: “Ey Şeyh! Cumaya ne zaman geldin?” diye sordu. O zat “Öğlene yakın” deyince Cüneyd-i Bağdâdî (Kuddise Sirruhû) şaşırıp kalarak: “Bana, senin beni geçtiğini bildirildi. Sen ne yapıyorsun da bu makamı kazanıyorsun?” diye sordu.

O zat: “Ben her cuma câmiden çıkarken ‘Bir dahaki cumaya kadar yaşarsam mutlaka câmiye gideceğim’ diye niyet ediyorum” diye cevap verince Âriflerin Sultanı Cüneyd (Kuddise Sirruhû) sebkatin kîdemle değil himmetle yani ileri geçmenin öncelik sırasıyla değil de niyet ve azimle olduğunu anladı.

Onun için Mevlânâ (Kuddise Sirruhû) Mesnevî’de:

أَوَّلُ فِكْرٍ أُخِرَ أَمْدُ دَرِّ عَمَلٍ
خَاصَّةً فِكْرِي كُو بُوذُ وَصَفِ أَزَلٍ

“Fikrin (ve niyetin) başlangıcı bile amelin sonu olmuştur,
Hele bir de o fikir, ezeli olmakla sıfatlanmışsa”
buyuruyor. (Mesnevî, 4/530)

2) Geçen yazımızda اَللَّطِيفُ ism-i şerîfinin birkaç adet üzere okunabileceğini zikretmiştim. Radyodan dinlerken 111 sayısını işittim, halbuki böyle bir sayı yoktur, yanlış yazmış olabilirler. Asıl adedi yani Rabbimizin «لا تخف» “Korkma” kavli-şerîfinin sırrı 1111 sayıdadır.

3) Sizden birçok müjdecî ve teselli edici mektuplar fakire ulaşmaya devam etmektedir. Yine bir hanım kardeşim hapse girdiğim ilk zamanlarda ğâipten bir sesin “Ahmedim yorgun geldi, ona cennetten yataklar getirin, odasını döşeyin. Ahmedim dinlensin” diye nidâ ettiğini işittiğini yazmış.

Gerçekten beni bilenlerin mâlumu olduğu üzere kemik ağrılarımın ve boynumdaki kemik aşınmasından dolayı kendi evimdeki sert yatağım ve özel boyun yastığım olmadığı yataklarda çok rahatsız olurum, uyuyamam, yol yorgunluğuyla gittiğim evlerde ve otellerde uyusam bile sonra günlerce boyun ve beden ağrısı çekerim. Tabi ki hapishanede adama böyle bir imkan vermezler. Fakat yatağımın sertliği ve yastığımın ayarı öyle bir denk geldi ki samimi söylüyorum kendi özel yatağımın dışında hiçbir yerde bu kadar rahat etmedim.

Efendi Hazretleri'nin Yaptığı İstiharede Rabbimin Bu Fakir Hakkında Ne Buyurduğu

Benim işlerime, başıma gelenlere akıl erecek gibi değildir. Rabbimin özel lütuflarına mazhariye-

tim inkarı kâbil bir şey değildir. İsmailağa'da beni çekemeyen ve üzerime her türlü iftirayı atan özellikle de Efendi Hazretleri'nin yakın akrabasından olan o güruh otuz sene kadar önce yine benim Efendi Hazretleri'nin yanından uzaklaştırılmam için büyük bir iftira tertip ederek Efendi Hazretleri'ne "Bunu yanından uzaklaştır" diye baskı yaptıklarında, hatta Efendi Hazretleri'nin bizzat bana naklettiğine göre: "Ahmed! Falanca kişiler dün gece sabaha kadar başımın derisini yüzdüler, seni uzaklaştırmam için beni çok üzdüler" diye hayıflandığı günlerde Efendi Hazretleri her zamanki usulü üzere benim isnad edilen suçu işleyip-işlememiş ve bu yüzden uzaklaştırılmayı hak edip-etmemiş olduğum konusunu istihâreye havâle etti. O zaman istihâre işlerine ismiyle müsemma İstihâreci Mehmet nâmında bir arkadaş bakıyordu.

Fakat o, o günlerde tebliğ cemaatiyle Hindistan'a gittiği için iki ay kadar kendisine ulaşamadı, tabi o vakit böyle cep telefonları da yok. Efendi Hazretleri onun bu kayboluşuna özellikle de benim istihâremi yaptıramayışına çok üzülüyordu. Ama iş geciktirilecek cinsten değildi. Tabi ki Efendi Hazretleri'nin kalbi zaten istihâre makamıydı.

Ama Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) Âişe (Radiyallâhu Anhâ) anamız hakkında karar veremeyip vahiy beklediği gibi Yüce Mürşidim de o sünnete ittibâen hem de başkalarına karşı huccet olsun diye istihâreyi bir başkasına, tabi ki rastgele birine değil yine kendisi tarafından keşfi açılan ve evliyâullâhtan dilediği ile uyanık halde istediği zaman görüşmesine izin verilen birine havale ederdi. Bu, ona Şeyhinden kalma bir hasletti.

Ali Haydar Efendi (Kuddise Sirruhû) nun da kendi keşfi açık olduğu halde ihvânından keşfi açık olan bazılarına, son zamanda Gönenli Marangoz Ömer Efendi'ye istihâre yaptırdığını Üstadımız (Kuddise Sirruhû) naklederdi. Neyse konuya girersek müstakil bir kitap çıkar, uzatmayalım istihâreci Mehmet bulunamayınca o zamanlarda keşfi açık olan Kasımpaşalı Şevket Efendi'ye bu iş havâle edildi. Herkes istihârenin sonucunu merakla beklemekteydi.

Ben evvelce hatm-i hâceganda Efendi Hazretleri'nin tam yanında otururken "İfk Hâdisesi" günlerinde yaşanan durum gibi o günlerde hatm-i şerîf odasının en dip köşesinde oturuyordum.

İstihâre Şevket Abi'ye havâle edildiği günün akşamı hatm-i şerîfin akabinde ihvan yatısı namazı için câmi-i şerîfe doğru kalkıp giderlerken Şevket Abi, Efendi Hazretleri'nin yanına sokuldu. Benim bu yaşa kadar o andan daha heyecanlı hiçbir ânım

olmamıştır, zannedersem bundan sonra da olmayacaktır. Çünkü evvelce Şevket Abi ile görüşmemiştim, görüşsem de bana bir şey anlatmayacağı kesindi. Bu sırları başkalarına söyleyenlere zaten bu vazife emanet edilmezdi.

Şevket Abi gördüklerini Efendi Hazretleri'ne anlatmaya başlayınca kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, bir yandan da Efendi Hazretleri'nin cemâline bakıyordum. Ne zaman yüzünde güller açtığını görünce içime bir rahatlık geldi.

Efendi Hazretleri'nin güldüğünde ne kadar güzelleştiğini ve nurunun nasıl parladığını bilenleriniz çoktur. Sonra Efendi Hazretleri kalkarak yatısı namazı için câmi-i şerîfe yöneldi -o zaman hatm-i şerîf mevsim gereği akşam ile yatısı arasında yapılıyordu- günlerdir, haftalardır bu iftira yüzünden gülmeyen ve şiârı, iltifat olduğu halde kimseye iltifat etmeyen Yüce Ğavs o akşam mihraba doğru ilerlerken sağında ve solunda kendisine yol açmış bekleyen tüm ihvâna iltifatlar yağırdırıyordu. Oysa böyle bir sevinçli hal günlerdir kendisinde müşâhede edilmemişti.

Namazdan sonra Efendi Hazretleri beni çağırttı ve **"Ahmed! Senin hakkında evliyâullâha müracaat ettirdim fakat bu iş hepsini aşınca bizzat Allâh-u Te'âlâ tecelli buyurarak 'Ahmed'i Bana bırakın, onun işlerini ben hususi yönetiyorum, ona kimseyi dokundurmayın'** buyurdu" diye bana anlattı.

Size rüya anlatmıyorum hâ! Yaşanmış bir olayı anlatıyorum. Sonra Şevket Abi ile görüştüğümde bana **"Bu istihârenin öyle tesirinde kaldım ki Allâh-u Te'âlâ'nın tecellisine senin sâyende mazhar oldum, anlatılacak bir hal değil, her zerreme nur sirâyet etti"** diye anlattı.

Tabi ki Ehl-i Sünnet'e göre Allâh-u Te'âlâ'nın dünyada baş gözüyle görünmesi vâki olmaz. Ama rüyalarda ve zuhuratta görünmesi çokça vâkidir. Buna tecellî sûrî de denir. Tefsirde bu konuyu izah ettik ama şimdi yerini hatırlamıyorum.

Sonra İstihâreci Mehmet Hindistan seferinden dönünce, Efendi Hazretleri onu İsmet Ğarîbullâh (Kuddise Sirruhû) dâhil, Türkiye'de bulunan meşâyihimizin kabirlerine gönderdi.

O hepsini ziyaret edip Efendi Hazretleri'ne **"Meşâyih Cübbeli Hoca'yı seviyor ve kabul ediyor. 'Bu iftiralara itibar edilmesin' buyuruyorlar"** diye haberler getirince Efendi Hazretleri artık kimseden çekinmeden tekrar beni namazlar-

da, hatm-i şeriflerde, seyahatlerinde yanına almaya devam etti. Şevket Abi de İstihâreci Mehmet de sağdırlar, bunun şâhididirler.

İşte kardeşler! Benim çileli hayatım yeni başlamış değil, 35 senedir bu hasûd, müfsid, münafık ve deccal güruhları benimle uğraşmakta, Rabbim de daima beni maddî ve mânevî tüm sahalarda eşsiz himâyesiyle korumaktadır. Onun için siz benim işlerimi Rabbime havâle edin, kendi işlerinizi de ancak O'na havâle edin, çünkü:

«إِذَا أَحَبَّ اللَّهُ عَبْدًا لَمْ يَصْرَهُ ذَنْبًا.»

hadîs-i şerîfi mûcebince **“Allâh bir kulunu sevdiği zaman hiçbir günah ona zarar veremez”** (Ebû Nu'aym, el-Hilye, Süyûtî, Câmi'u'l-ehâdîs, no:1130, 2/192) yani tevbe nasip eder ve günahın izlerini ondan siler. Demek ki “Allâh bir kulu da sevmeyince ibadetleri ona fayda vermez.”

Bu yüzden Rabbimize sevmeye bakalım, bunun da çaresi sağlam bir Ehl-i Sünnet itikadı, Allâh dostlarını sevmek, düşmanlarına buğzetmek, nefsi kahretmek, kendini herkesten hakir görmek, kamû müminleri kendinden üstün bilmek gibi faziletli hasletlerdir. Rabbim cümlemize bu kıymetli ahlaki ve efkârı nasip eylesin. Âmîn!

4) Kendimizi düşünürken ümmetimizin içler acısı halini, ahvâlini unutmayalım. Suriye'de Ehl-i Sünnet şehirleri, özellikle Humus ve İdlîb şehirleri daha sonra Haresta karyesi Şî'î ve Nusayrî hâinler tarafından târumar edildi.

Binlerce Ehl-i Sünnet mücahit, yüzlerce kadın ve çocuk kesildi, doğrandı, insanlar Esed'in resmine secdeye zorlandı, etmeyenler öldürüldü, kadınlara tecavüz edildi, Afganistan'da kafayı çeken bir câni Coni kadın, çoluk, çocuk demeden 16 kişilik bir âileyi katletti. İsrail günlerdir Gazze'yi bombalıyor. Salih bir zatın arabası patlatılarak şehit edildi, neler de neler... Gerçekten Ehl-i Sünnet'in cennete girmediği çilesi son bulmayacak! Efendi Hazretleri'nin buyurduğu gibi “Âhiret olmasa çatlardım.” Yani bu zalimlerden dünyada olmasa bile âhirette mutlaka intikam alınacağını bilmeseydim şimdi durduğum yerde çatlardım. Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sella)in:

«أُمَّتِي أُمَّةٌ مَرْحُومَةٌ لَا عَذَابَ عَلَيْهَا فِي الْأُخْرَةِ، عَذَابُهَا فِي الدُّنْيَا؛ الْفِتْنُ وَالزَّلَازِلُ.»

“Ümmetim (Allâh tarafından) acınmış bir ümmettir, ümmetime âhirette azap yoktur.

Onların azabı dünyada (karşılaşacakları) **fitneler** (iç ve dış savaşlar) **ve zelzeleler**(de çekecekleri can kayıpları ve çileler)**dir”** (Ebû Dâvud, Fiten:4, no:4280, 4/169) hadîs-i şerîfini bilmesem çok darlanacığım. Ama bu fâni dünya o kâfirlerin ve zâlimlerin olsun bakalım, şehit edip cennete yolladıkları mazlumların ardından dünyada ne kadar daha kalacaklar?! Pek yakında onlar akıttıkları kanda boğulacaklar.

“Yâ Rabbi! Afganistan'ı kâfirlerin elinden kurtar, İslam topraklarında işgalci bir kâfir bırakma! Âmîn! Yâ Rabbi! Irak'ı, Lübnan'ı, İran'daki Ehl-i Sünnet beldelerini, Suriye'yi, Bahreyn'deki sünnî yönetimi vesâir Ehl-i Sünnet memâlikini her türlü Ehl-i Sünnet dışı Şî'î-Nusayrî fırkalarının elinden kurtar. Ehl-i Sünnet'i takviye eyle, âcil zaferler, fetihler ve nusretler müyesser eyle. Bize de onların derdiyle dertlenmek nasip eyle. Onlar o haldeyken dizilerle, filimlerle, maçlarla eğlenme gafletine düşmekten muhafaza eyle. Habîbinin:

«مَنْ أَصْبَحَ وَلَمْ يَهْتَمَّ بِأُمُورِ الْمُسْلِمِينَ فَلَيْسَ مِنْهُمْ.»

“Sabaha çıktığında Müslümanların derdiyle dertlenmeyen kimse onlardan olamaz” tehdidine çarpılmaktan bizleri muhafaza eyle. Bu gece imsak vaktine yarım saat kala hâcet namazları kılmak, son çeyrekte makbul dualar yapabilmek nasip eyle. Zikrine, şükürüne ve güzel ibadetine muvaffak olabilmek için bize çok yardım eyle. Âmîn! Âmîn! Yâ Mu'în!

5) Mektuplarınızı almaya devam ediyorum, bazı talebelerimiz şiirler yazmışlar, bazısını dergiye gönderdiğim, hele Iğdır'dan gelen bir mektubu mutlaka göndereceğim hepsini tek tek okuyorum. Ancak cevap yazmam mümkün değil. Fakat mektup yazarlara, ziyaretine gelenlere ve sohbeta devam edenlere özel, diğer tüm sevenlerime genel olarak dua ediyorum. Rabbim bu mazlum kulunun duasıyla hepimizi saîd ve mesûd eylesin, sizlerin bana yaptığınız duaların eserini de âcilen izhâr eylesin.

6) Geçen hafta Mustafa Hoca'nın ilanından benim resmimin dergiyle dağıtıldığı, isteyenlerin bunu arabalarına ve dükkanlarına astığına dâir bir fikir edindim. Tabi dışarıda olan bitenden haberim yok, sonra ziyaretime gelenler bana bu durumu sordular, onlara “Bu kadar çırılçıplak kadın resimleri asılarak haram şehvetler tahrik ediliyorken, sakal, cübbe ve sarık gibi İslam nişanlarını gösteren benim resmimin elbette bir sakıncası olmaz.

Efendi Hazretleri ‘Siz sakalınız, cübbe ve şalvarınızla sokaklarda dolaşsanız, vaaz yapamasanız

bile, o hâlinizle emr-i bil mâruf yapmış olursunuz' buyururdu. Ben de bu niyetle yani görenler sünneti ve Ehl-i Sünnet'i hatırlasın ve bizi itibarsızlaştırmaya çalışanların hîlelerinin sökmediğini herkese göstereyim niyetiyle buna müsaade edilir" dedim.

Rabbim niyetimi biliyor, derdim kendimi göstermek değil, Allâh buna şâhit ki esas gayem Ehl-i Sünnet'in izzet ve şerefini, itibar ve haysiyetini gözlerden ve gönüllerden uzak tutmamaktır. Bu niyetle olursa bu iş teşvik edilecek amellerden bile sayılabilir. Rabbim cümlemizi her işte niyetlerimizi tashihe muvaffak eylesin. Âmîn!

7) Arifan dergisini okumayı ve imkanınız nispetinde çokça alıp mektuplarımdaki tebliğleri insanlara ulaştırmayı ihmal etmeyiniz. Diğer kitaplarımdaki ilimlerden istifadeyi de sürdürünüz.

Burada nice insanlara gücüm nispetinde yardım etmeye çalışıyorum. Borç ve kefil olma gibi nedenlerle içeri düşen fakat tuvalete gidemeyecek derecede yaralı olan nice insanları tahliye için çabalıyorum. Bu işler bedava olmuyor. İçeride ve dışarıda nice dertlilere hatta intihar edecek kadar daralmış kardeşlerime buradan bile yetişiyorum. Ben size dünyanın nerelerinde ne hayırlara vesile olduğumu tek tek anlatamam.

İşte Arifan dergisi ve benim kitaplarıma gösterilecek ilgi ve alâka kesinlikle bu hizmetlere iştirak ve ihtiyaç sahiplerine yardım niyetiyle olursa mutlaka bu fakire ve bütün hizmet ve yardımlarına ortak olursunuz. Herkes bana "Senin için ne yapalım? Emret!" diyorlar. İşte size en kolay şeyi söylüyorum, dergiyi çokça alın ve dağıtın. İnanın çok büyük hayır yapmış olacaksınız.

8) Birkaç aydır yanımda bulunup telefonlara bakan Fahrettin Özdemir kardeşimiz bu ay itibarıyla vazifesinden ayrılmış bulunuyor. Kendisine katkılarından dolayı çok dua ve teşekkür ediyoruz. İrtibat telefonumuz değişmemiştir, göndereceğiniz bilgi ve mesajlar da bundan sonra bana aynı numaradan yani 0507 247 28 57 numarasından ulaştırılacaktır. Bir konuda bilgi soracağınızda bu numarayı arayabilirsiniz.

9) İzmir-Bayraklı'dan yazan Tefvik Çelik kardeşimiz beni herkesten kat-kat fazla sevdiğini iddia etmiş -Rabbim mübarek eylesin- ve bana "Cuma akşamları okunan "Âli'l-kadr sîğası"nın kitaptaki yazımıyla sizin okuyuşunuz arasında bir fark var, hangisiyle amel edelim?" diye sormuş, tabi ki kitaptaki amel edilsin.

Benim bazı duaları ve salevatı okuyuşumda bazı ilaveler olabilir, onda da fazla faydalar vardır. Ben birçok kitap gördüğüm için diğer nüshalardan bazı ilaveler okuyor olabilirim. Hiçbir zaman kafamdan bir harf bile ilave etmem. Ama siz "Salevât-ı Şerîfe" kitabımda hangi kaynağa göre nakil yaptıysam ona bağlı kalın.

10) Bu hafta beni ziyarete gelenler arasında Şakir Hoca Efendi beni çok mahzuz kıldı. Ben 15 yaşlarımdayken o ilkokul öğretmeni idi. Bana: "Ben ikindiden sonra araba bulamam diye Bayrampaşa'daki evime gitmek isterdim" dedi.

Sen beni yatsıya kadar câmide bekletirdin. Yatsıdan sonra yola çıkınca her seferinde beni evime kadar bırakan bir özel araba gelirdi" diye anlatarak bana o günleri hatırlattı.

Ben o yıllarda annem-babamla kaldığımdan fazla ihvan ile kalırdım. En çok Şakir Efendi bize iftar yemeği verirdi. Rahmetli Şehit Hızır Hocam da elleriyle yemek yapar bize yedirirdi. O zamanlarda birbirinin kuyusunu kazmak yoktu, varsa da azdı.

Hocalarımız bizi hem yedirir, hem okuturdu. Tabi bunlar 1978 senesinde Rize'ye gitmeden önce yaşanmıştı. Şakir Hoca da bir arkadaşın ricasıyla babasının fabrikasına gidip vaaz yapmış, fakat o adamın ihbarı üzerine ceza almış ve 16 ay hapis yatmıştı. Gerçi benim hapis yattığım tüm süre de bu günler itibarıyla 17 aya doğru gidiyor. Onun için "Ağaçtan düşen gelsin" demiş Nasreddin Hocamız!

Bu arada ziyaretime gelen MHP Zeytinburnu ilçe başkanı Ahmet Alparslan beyefendiye ve onun şahsında, Ehl-i Sünnet itikadını muhafaza eden, Efendi Hazretlerimiz'in ve bizim kitaplarımızı okuyan, Osmanlı ecdadımızın hürmetini ve akîdesini muhafaza eden, özellikle İran devriminden sonra şî'aya, sefiliğe, vehhâbiliğe, Abduh-Afgânî ve Reşid Rıza şeytan üçgeniyle başlayan reformistliğe, dâru'l-harpçiliğe, mezhep ve tasavvuf inkarına, Seyyid Kutup ve Mevdûdî hayranlığına meyil gösteren bazı gençlik hareketlerine rağmen bu bâtıllara meyletmeyen tüm ülkü ocakları mensuplarına dua ve şükranlarımı arz ederim...

11) Hakkımda ne haber çıkarsa evvela benim resmî sitem olan CübbeliAhmetHoca.tv adresine bakın, ona göre inanın, tatbik edin veya reddedin, zira önümüzdeki günlerde doğru-yanlış bir takım haberler çıkabilir.

Akl-ı selîm ile sukûnet ve îtidâl üzere hareket edin, teşvik edilen faaliyetlere önderlik edin, sakın-

dırılan işlerden sakının ve sakındırın. Rabbim hayırlı muratlarınıza nâil eylesin. Umduklarımıza nâil, korktuklarımızdan emin eylesin.

Aman özellikle Suriye halkına duayı unutmayalım. İmsak 4.41'e kadar düştü, bu mübarek gece saat dört gibi, seccede, seccadede sıhat-ü âfiyet ve huzûr-u kalp ile makbul dualarda buluşmak üzere cümlemizi, çoluk-çocuğumuzu, evladımızı, malımızı, mülkümüzü ve tüm sevdiklerimizi, emânetleri zâyi etmeyen Rabbime emânet ederim. Güzel anlatımından dolayı Mustafa Hoca Efendi'ye teşekkür ederim.

والسلام أولا و آخرا

8. MEKTUP (22 MART 2012)

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ وَرَحْمَةُ اللَّهِ وَبَرَكَاتُهُ
الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَالصَّلَاةُ وَالسَّلَامُ
عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ

Muhterem Müslümanlar! Geçen hafta cuma günü hastaneye gitmem icap etti, siz de haber almışsınızdır. Malumunuz şeker düzenim tamamen bozuldu, sürekli kramplardan dolayı tahiyatta kırk şekle girer oldum. Ayrıca şah damarımdaki ve kalbimdeki sitentlerin durumu meçhul, bakılmayalı bir sene kadar oldu. Evvelce baypastan 7 ay sonra kısa bir zaman içinde şahdamarım 100/95 düzeyinde âniden tıkanmıştı. 2002'deki hapis hayatımdan sonra da kalp damarlarım tıkanarak cezaevinden çıkmıştım. Bu yüzden kontrol talep ettim.

Fakat başkaları sudan bahanelerle aylarca hatta yıllarca hastanelerde kalırlarken maalesef beni doktorların işten çıkışı yaptığı saatte, saat 3.30'da sevk ettiler. Orada da doktorlara müdahale ederek apar topar geri döndürdüler. Hiçbir tetkikim doğru dürüst yapılmadan boşuna perişan oldum, uykusuz kaldım, 3 gün kendime gelemedim. Bayburt'a senfoni orkestrası götürüp millete dinletmişler de sonra "Nasıl buldunuz?" diye sorduklarında "Bayburt, Bayburt olalı böyle zulüm görmedi" cevabını almışlar ya tam da öyle. Ama yetkisi olup da bu zulümlere izin verenlere Niyâzî Mısırî Hazretleri'ni hatırlatırım, o zâtın âhlarıyla koca devlet-i aliyye çöktü de bu zalimler mi yıkılmayacak?! Efendi Hazretleri bana "**Senin duan makbuldür**" diye çok önceden

müjde vermiştir. Bu usturanın iki tarafı da keser, yani beddua da böyledir. Bir zahmet Niyâzî Mısırî Hazretleri'nin başına gelenleri, Limni adasına sürgün edilmiş kisasını ve akabinde yaşananları okusunlar da belki tam fırsat kaçmadan kurtulabilirler.

Ben daha ne diyeyim?! Evvelce olduğu gibi şimdi de yürüyüş yapma hakkı, ziyaretçi hakkı ve hastane hakkı gibi birçok haktan mahrum bırakılıyorum. Tek diyeceğim Yûsuf (*Aleyhisselâm*)'ı kaybeden babasının söylediği gibi:

﴿فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ﴾

"(Bana düşün) güzel bir sabır! Yardım istenilecek tek merci ise ancak Allâh!" (Yûsuf Sûresi: 18'den) demekten ibaret.

Burada da şöyle birkaç tevâfuk oldu. Medreseye okuyan büyük kızım geçen gün bir mektup yazmış, mektupta Arapça ibârelerini de yazarak hatta (İbni Kesîr, 2/266) diye yazıp babası gibi kaynak da vererek Buhârî'nin, Âişe anamızın başına gelen ifk hâdisesindeki şu sözünü naklettiğini bildirmiş. Âişe (*Radiyahallahu Anhâ*) vâlidemiz o hâdiseyi anlatırken: "Herkes beni terketti, şüphelendikleri için yanımda kimse kalmadı, hatta kediler bile beni terk etti" diye anlattıktan sonra insanlara hitâben yeminle:

﴿وَاللَّهِ لَا أَجِدُ لِي وَلَكُمْ مَعْلًا إِلَّا كَمَا قَالَ أَبُو يُوسُفَ: ﴿فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ﴾﴾

"Vallâhi, sizinle kendi durumumu ancak Ebû Yûsuf'un '**Güzel bir sabır. Anlattıklarınıza karşı yardım istenilecek Zat ancak Allâh'tır**' dediği gibi buluyorum" demiş.

Ben de kızımın bu teselli yazısını okudum. Sonra birden sözün metnine baktım, Âişe anamız orada "Yakub (*Aleyhisselâm*)" dememiş de "Yusuf'un babası" demiş, o zaman kendi kendime "Senin bir oğlun da Yusuf olduğuna göre sen de Ebû Yusuf'sun" dedim. Bu kadar okuduğum kitapta Yakub (*Aleyhisselâm*)'a Ebû Yusuf denildiğine rastlamamıştım, rastladıysam da demek hatırlamıyorum. Yani diyeceğim o ki bir Ebû Yusuf olarak benim de söylemem gereken söz ancak ﴿فَصَبْرٌ جَمِيلٌ وَاللَّهُ الْمُسْتَعَانُ عَلَى مَا تَصِفُونَ﴾ âyet-i kerîmesidir.

Sonra geçen gün tekstille uğraşan iki kişi ziyaretime geldi. Ben kendilerini evvelce görmüştüm fakat ismen tanıımıyordum. Dediler ki yanımız-

da çalışanlardan biri geldi ve "Seyyid Ebû Yusuf nâmında bir zat var, uzlete çekilmiş, kimseyle görüşmüyor, bu veli kul beni size gönderdi ve 'Cübbeli Hoca'nın bazı ihtiyaçları var, gidip ziyaret etsinler, hâcetini gidersinler' dedi" diye anlattı. Ben de onlara avukatım Fatih Oğuz'a ulaşmalarını bu hususta sadece ona güvendiğimi söyledim. Bu zatın künyesinin de Ebû Yusuf olması çok taaccübümü celbetti.

Bu kadar emeğimiz geçen insanlar "Bir ihtiyaç var mı?" diye sormak şöyle dursun, bize destek olmak isteyenleri caydırmak için ellerinden gelen zındıklığı devreye sokarlarken, destek sözü veren bazı nasipsizler de çevrelerindeki müfsit akımlara kapılarak sözlerini bozarlarken Rabbimizin bizi sahipsiz bırakacağını mı sandılar?! Elbette **Allâh-u Teâlâ**:

﴿وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَن يَنْصُرُهُ﴾

Andolsun ki Allâh kendisine yardım edenlere yardım edecektir" (Hacc Sûresi: 40'dan) kavli-şerîfindeki vaadini yerine getirecektir lakin:

وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٤٠﴾ يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا
مِنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ

"İnsanların çoğu (hakkı-hakikati) bilmezler, sadece dünya hayatının zâhiri (görünen) kısmını bilirler, onlar âhret haberlerinden ğâfillerin ta kendileridirler" (Rum Sûresi: 6-7) kavli-şerîfi mûcebince birçok insan hakkı bulamayacak ve doğruyu destekleme erdemine nâil olmayacaklardır. Bu iş nasip işidir!

Ne yapalım: "Vermeyince Mâbûd, Ne yapsın Sultan Mahmud?!" sözü gereği Rabbim nasip etmeyince bu hak yola infak her kula müyesser olmaz. Kime nasip olursa, o da teşekkür beklemek bir yana bu işe seçildiği ve hayrı kabul edildiği için çok minnettar olmalıdır.

Duyuracağım hususlara gelince:

1) Seyyid İbrahim Hazretleri bizler için büyük bir nimettir. Kendisi bana "Ben sizin işaretinizin rehiniyim, siz çıkana kadar cemaatinizi bırakmayacağım, bu cemaatler olmasa gidecektim fakat sizin mânen terakki etmeniz ve başka yolla elde edemeyeceğiniz terakkilere mazhar kılınmanız için hapse düşmeniz beni buraya bağladı" şeklinde uzun sayılabilecek bir mektup yazdı. Ben de bu mektubu terceme ettim ve aslıyla birlikte dergiye yolladım. Fakat geçen dergide çıkmadığını yeni duydum, sor-

durdum ama şimdi mektubu da bulamıyoruz. Ben o kadar uğraşıp tercüme de etmiştim. Ben bu dar yerde uğraşıp didiniyorum, dergideki arkadaşlara bunu teslim edecek aradaki kardeşler de emanet işlerinde biraz titiz olsunlar. Hadîs-i şerifte:

«لَا إِيمَانَ لِمَنْ لَا أَمَانَةَ لَهُ.»

"Emanet(e riâyet)i olmayanın (kâmil manada) imanı yoktur" buyruluyor. O mektubun aslı bana bir bereketti. Neden kayboldun?! Hemen bulunlar ve nisan sayısına koysunlar inşaallâh! Mart sayısı henüz elime dün geçebildi. Boşuna dememişler "Hapse girmek, mezara girmek gibidir" diye. Oysa herhangi biriniz ziyaret izniniz olmasa bile Metris'e getirip dergi bıraksanız bana ulaşır. Bu fakiri unutmayın ki siz de unutulmaysınız.

Diyeceğim o ki Seyyid Hazretleri gibi ilim, amel, ihlas, hikmet ve tasarruf sahibi bir zatın sohbetinde bulunmayı ganimet bilin, **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in maddî ve mânevî torunu olan bir zatın huzurunda bir an bile bulunmak, başka yerlerde parçalanıncaya kadar ibadet etmekten üstündür. Mevlânâ (Kuddise Sirruhû) şöyle buyuruyor:

يَكْ زَمَانِي صُحْبَتِي بَا أَوْلِيَا
بِهْتَرَزْ أَرْ صَدَّ سَالْ عِبَادَةَ بِي رِيَا

"Evliya ile bir an bile sohbet etmek, Yüz sene riyasız ibadet etmekten daha değerlidir."

Bu hususta mânen rivayet edilen bir hadîs-i şerîfi de Yûsuf-u Nebhânî Hazretleri "Cevâhiru'l-bihâr" isimli eserinde nakletmiştir.

Özellikle Seyyid Hazretleri'nin son iki haftadır yaptığı dualara mazhar olmak için insan Çin'e gitse değer. Aman kıymetini, hürmetini iyi bilelim. Huzurunda gıyabında kendisini incitecek laflardan ve işlerden sakıyalım ki Ehl-i Beyt'in teveccühüne mazhar olalım, şikayetlerinden emin olalım. Gerçi sizlerin cemaate ve sohbe eskisi gibi devam ettiğinize dâir aldığım sevindirici haberler beni bu konuda rahatlatmaktadır.

2) Yine duyduğum haberlere göre kimilerine gidilip "Hoca şöyle dedi, böyle dedi" diyerek bazılarına birtakım işler yaptırılıyormuş. 2002 yılında hapisten çıktığımda o eski Beyan grubunun benim selamıyla milletten ne paralar topladıkları ve beni bu işte madur ettikleri ortadayken, bir daha aynı delikten ısırılmayalım. **Bakin size duyuruyorum! Benden herhangi birinize bir haber gelirse**

mutlaka avukatım olan Fatih Oğuz beyi bulup sormadan harekete geçmesin. Benim avukatım aracılığı ve el yazım olmadan yapılan bütün duyuru ve talepler asılsızdır, sakın kimseye kanmayın, uyanık olun.

3) Gönderdiğiniz birçok mektupta bu fakirin ne kadar doğru konuşan biri olduğunu, ispat eden rüya, zuhurat ve haberler bulunmaktadır. Ben zaten kendimi biliyorum ama başkalarına da bu yönde alametler gösterilmesi bana müjde oluyor. Florya-Şenlikköy'den mektup gönderen bir hanım kardeşim şöyle yazmış:

“Cezaevinden çıkıyorsunuz, tam kapının önünde büyük bir yemek masası var. Masada ise sadece yarım ekmeğin içinde de peynir ve domates var. Siz elinize bir bıçak aldınız ve ekmeği ikiye böldünüz. Ekmeğin yarısını benimle paylaştınız. Tam uyanmak üzereyken bir ses duydum. **‘Ahmet doğru-
dur, doğru söylüyor..’** hemen uyandım daha doğrusu sıçradım.”

Bir kardeşimiz de, henüz daha düzgün konuşmayan küçük çocuğunun benim sohbetimi duymaz anne babasına: **“Bu hoca doğru konuşuyor”** dediğini ve henüz hiçbir doğru cümle kuramamış bu çocuğun nasıl ilk olarak böyle cümle kurabildiğine, mucize görmüş gibi şaşırıp kaldıklarını yazmış.

Güngören / Akıncılar semtinden yazan bir bacımız şöyle müjdeliyor:

“Siz hapse girmeden bir hafta önce Efendi Babamı gördüm. Siz ve Muhammed Keskin Hoca Efendi, Efendi Babamın önünde oturuyorsunuz. Efendi Babamın sağ tarafında ama biraz mesafeli olarak bütün ihvanlar var. Efendi Babam teveccühünü ikiye ayırmış. Çoğunu size ve Keskin Hoca Efendi'ye, azını ise bütün ihvana ayırmış ve teveccühünü bu şekilde hiçbir şeyle uğraşmadan devamlı yapıyor. Ben de ağlıyorum ‘Efendi Baba ben ne olacağım?!’ diye. Efendi Babam biraz başını kaldırıp bana da teveccüh etti ama hemen size dönüp uzun uzun teveccüh etmeye devam etti.”

Mecidiyeköy'den yazan Göreleli bir hemşerim ve hemşirem şöyle müjdeliyor:

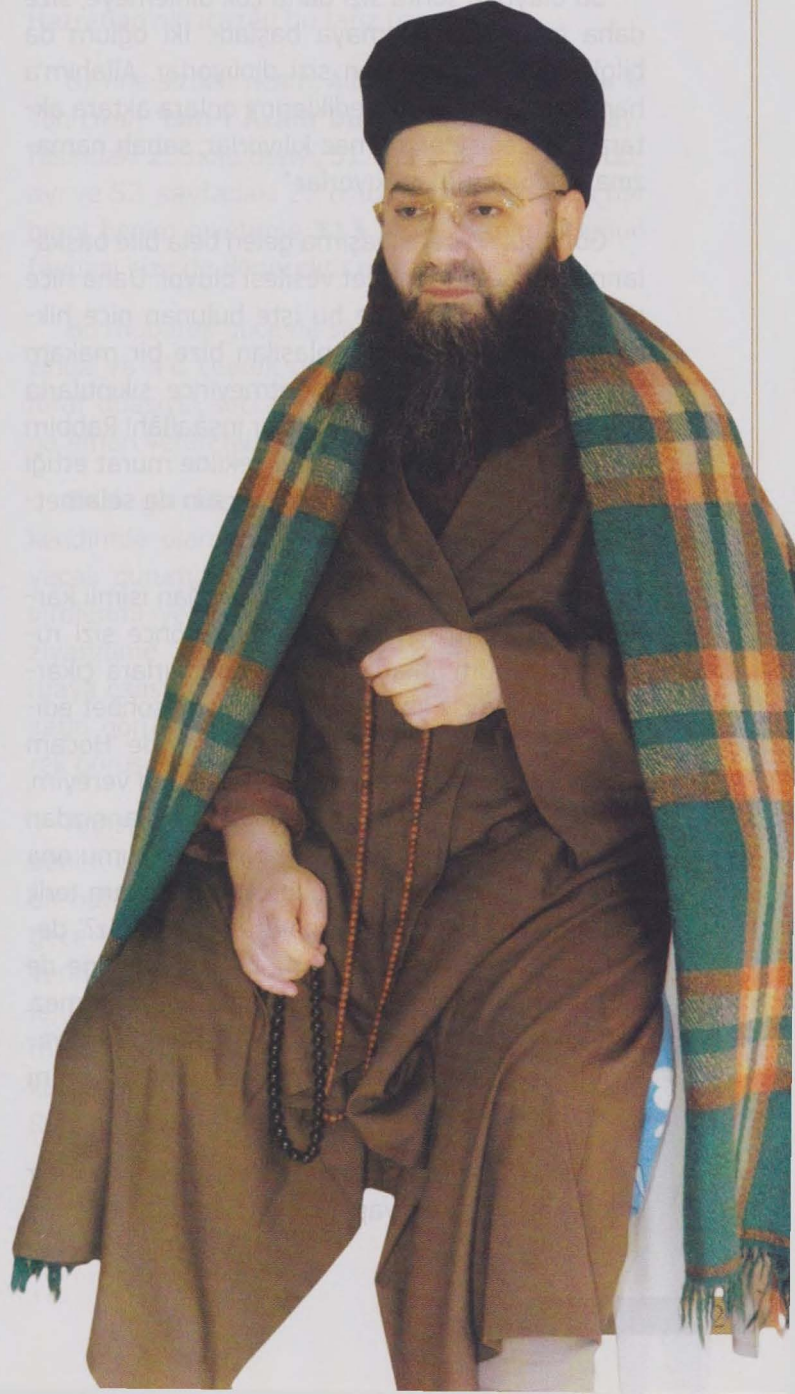
“Hocam bundan bir sene önce, bir gece rüyamda şöyle gördüm; mahşer alanı gibi Efendi Babam bütün ihvanlarını toplamış ve sahabe gibi (muhacir ve ensar gibi) birbirimizle kardeş yapıyor. Sonra bir kürsü yükseldi ve üzerinde siz varsınız. Yanınızda ışık gibi parlayan ak sakallı bir zat. Bütün gözler

size döndü ve Efendi Babam açıkladı **‘Cübbeli'yi de Hızır (Aleyhisselâm) ile kardeş yaptım.’**”

Atışalan'dan yazan bir hanım kardeşim şöyle bir zuhurat naklediyor:

“Sevgili hocam sizin için İsm-i Âzam duası kitabından 50. sayfayı okurken birden dalmışım. Sizin dua ettiğinizi ve iki yakanın yani Avrupa ve Anadolu yakasının bir araya geldiğini, ellerinizin gökyüzüne doğru kalktığını gördüm. Sizin ne mübarek insan olduğunuzun bir kere daha farkına vardım.”

Gaziosmanpaşa'dan yazan bir kardeşim hem rüyasını, hem de yorumunu yazıyor ve ben hapse girdikten sonra çocuklarında görülen değişimi şöyle naklediyor: “Hocam siz hapse girerli bir-iki gün olmuştu. O akşam yine sizin için dua ettim. Hastalığınız aklıma gelince (iğneler falan) kendimi tutamadım çok ağladım. Hocam o gece sizi rüyamda gördüm, anlatayım;

Hocam gece saat 3 gibiydi rüyayı gördüğümde. Hocam sizin saçınızı sakalınızı çok uzun, yere kadar ve beyaz vaziyette gördüm. Odanın kapısını açtınız, içeri girdiniz. Yüzünüzde hafif bir tebessüm, beyaz saç, sakalınız yere kadar. Odaya girdiniz, benim devamlı namaz kıldığım yere kadar yürüdünüz. Sabahleyin rüya kitabına baktım. Saç-sakal uzunluğu, beyaz görülmesi derecenin, rütbenin artmasına işaret diyor.

Hocam siz bu olayla karşılaştıktan sonra gazetedede resimleriniz çıkmış, küçük oğlum 'Bak senin hocan neler yapmış, resimlerini gör' dedi. Ben de 'Yavrum benim hocamın öyle bir şey yapmadığına o kadar eminim ki (kendimden ne kadar eminsem o kadar), o resimlere bakmama hiç gerek yok' dedim. Oğlum da inceleyince 'Anne bunlarda bir şey yok ki' dedi. Kısacası o da inanmadı. Sizi kıyafetinizden dolayı eleştiriyordu.

Bu olaydan sonra sizi daha çok dinlemeye, size daha çok saygı duymaya başladı. İki oğlum da bilgisayardan, radyodan sizi dinliyorlar. Allahım'a hamdolsun, sizden dinlediklerimi onlara aktara aktara çok değiştiler, namaz kılıyorlar, sabah namazına kaldırıyorum kalkıyorlar."

Görüldüğü üzere; başıma gelen bela bile başkalarına rahmet ve hidayet vesilesi oluyor. Daha nice rüyalar var ki hepsi de bu işte bulunan nice hikmetlere dikkat çekiyor. Anlaşılan bize bir makam murat etmişler, amelimiz yetmeyince sıkıntılarla bizi bu mertebeye ulaştıracaklar inşaallah! Rabbim en kısa zamanda ve en hayırlı şekilde murat ettiği hayırlara ve mertebelere kavuştursun da selamete size kavuştursun. Âmîn!

Beylikdüzü'nden yazan Özgür Doğan isimli kardeşim: "Hocam ben yaklaşık bir ay önce sizi rüyamda gördüm. Allah (*Celle Celâlühu*) hayırlara çıkar-sın. Rüyamda siz kar üzerine oturuyor, sohbet ediyordunuz. Yalnız çok terlemiştiniz, ben de 'Hocam üşüyecek, hasta olacak, bir cübbe alayım vereyim, giysin' dedim. Sonra sizin yakın arkadaşlarınızdan zannettiğim bir kişinin yanına gittim. Durumu ona anlattım. Orada yeşil bir cübbe vardı. 'Hocam terli, hasta olacak. Şu cübbeyi götürebilir misiniz?' dedim. O kişi de: 'Bu cübbeyi ne ben, ne sen, ne de başkası götürebilir. Bizim gücümüz buna yetmez. Sadece gelip kendisi alabilir!' dedi" şeklindeki rüyası da gerçek cübbeyi alabilmek için kendi gayretim gerektiğine dikkat çekiyor.

Esenler / Yavuz Selim Mahallesi'nden yazan bir ihvan kardeşimizin yaptığı bir istiharede görmüş

oldukları da bizi bazı hakikatleri anlamamız hususunda uyarıyor, bakın nasıl yazmış:

"Ben iki senedir Efendi Hazretleri'nden dersliyim. Sohbetlerinizi Allah'ın izniyle kaçırmadan dinliyorum. Sizi fazla meşgul etmeden konuya girmek istiyorum. Ben sizin sohbetinizi uydudan dinledim. Uydu yayını kesilince on gün kadar dinleyemedim ve çok üzüldüm. Sizin için istihare yapmaya karar verdim. Ya Rabbi kaç gündür hocamın sohbetlerini dinleyemedim, ondan hiç haber alamadım, hocamı çok özledim, bana hocam hakkında bir şeyler gösterilsin diye istihare yaptım.

İstiharemde karanlık bir yolda, kalabalık şekilde insanlarla yürüyoruz. Kişilerin yüzleri net olarak belli olmuyor. Yolun sonunda birkaç kişi belir-di, insanları tek tek içeri almaya başladılar. Benim elimde Salevât-ı Kübrâ kitabınız vardı, bir de sohbet kitabım vardı. İçeri giren kişiler seslendiler 'O elinizdekileri alacaklar, bizdekileri aldılar.' Bunu duyunca ben hemen elimdeki kitaplarımı çantamın gizli bölmesine sakladım. Beni de içeri aldılar, ama kitaplarımı bulamadılar. İçeri girince her taraf yine karanlıktı, mahkeme kuruldu, hakim insanlara 'Lâ ilâhe illallâh deyin çıkın, Muhammedür Rasûlüllâh demeyin' diyordu.

İnsanlar tek tek öyle deyip çıkmaya başladılar. 'Allah'ın bir olduğuna biz de inanıyoruz ama sadece öyle söyleyeceksiniz' diyorlardı. O zaman çok sinirlenerek ayağa kalktım ve '**Lâ ilâhe illallâh, Muhammedür Rasûlüllâh! Allah birdir, Muhammed Mustafa** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) **O'nun hem kulu, hem de Rasûlüdür**' diye haykırdım.

Oradakiler ayağa kalktılar. Bana 'Sus, seni öldürecekler. Allah'a ve Rasûlü'ne biz de inanıyoruz ama buradan çıkalım diye öyle yapıyoruz. Kalben söylemiyoruz, dille söylüyoruz' dediler. Ben 'Hayır' dedim. Tekrar söyledim. 'Sizin gibi yaşamaktansa ölmek en güzeli' dedim.

O ara tekerlekli sandalyede sizi getirdiler, yanımda durdunuz, yüzünüz kapalıydı. Yüzünüzü açtınız, bana gülümsediniz ve gittiniz. Sonra hakim geldi 'Defter kalem çıkar, senin hükmünü vereceğim' dedi. Ben de çok kararlı ve çok sevinçli bir şekilde 'Tamam' dedim. Kağıt kalem aramaya başladım, o sırada uyandım ama uyandıgımda o kadar çok mutluydum ki tekrar uyumaya çalıştım rüyamın devamını göreyim diye ama uyuyamadım. Allah ve Rasûlü için ölmek rüyada da olsa çok güzelmiş hocam."

Bu istihareden açıkça anlaşıldığına göre; birileri ruhsatla amel ederek dünya kurtuluşuna erseler

de Efendi Hazretlerimiz'in ihvanı olan bizler hakkı haykirmaya devam ediyoruz ve edeceğiz. Efendi Hazretlerimiz'in bize olan vaadi üzere bir zarar da görmeyeceğiz. Zira bu kardeşimizin hakimin kararını beklerken mutlu uyanması, sonucun bizim akanmamız yönünde olacağına delalet eder.

Efendi Babamız Hacı Ali Haydar Efendi (*Kuddise Sirruhü*) da hapse konulduğu ve bazı seferlerinde yıllarca kaldığı tutuklamaların birinde hakim karşısına çıkarıldığında hakim onu kurtarmak için cevap öğretilmesine "Sen o mecliste 'Lâ ilâhe illallâh' demiyordun değil mi?!" diye soruyormuş, Efendi Babamız kulakları ağır işittiği için yanındakilere "Hakim ne diyor?" diye sormuş, ne dediğini öğrenince "Demez olur muyum, elbette derim, ölünceye kadar da diyeceğim" buyurmuş, yine de berat almış.

Biz "**Lâ ilâhe illallâh, Muhammedür Rasûlüllâh**" demeye devam edeceğiz, bu iki kelimeyi birbirinden ayırmadığımız gibi Rabbim de bizi imanımızdan ve birbirimizden ayırmayacak inşâallâh.

Bu kelimedede şöyle bir latîfe var ki bunu sonra kitaplarda gördümse de ilk önce Medîne-i Münevvere meşâyihından olan Efendi Hazretlerimiz'in büyük dostu Ömer Melâhîfî Hazretleri'nden duymuştum. İki kişi birbirinden ayrılırken biri bu kelimenin sadece ilk bölümünü söylesin, diğeri de sadece ikinci kısmını söylesin. Böyle yaparlarsa o ayrılışlarından sonra mutlaka birleşmeleri müyesser olur yani **Allâh-u Teâlâ** bu iki kelimeyi birbirinden ayırmadığı gibi bu kişileri de ayırmaz. Şimdi ben:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ»

dedim, siz de:

«مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ»

deyin de Rabbim yakında bizi birleştirsün. Âmîn!

4) Bazı hanım kardeşler de ziyaretime gelmek istiyorlarmış, ben onları gelmiş gibi kabul ediyorum. Gelmesinler, izin almak çok zor, buraya girişler zahmetli, kadınları muaf tutuyorum. Ama bu ne demeye geliyordunuz siz onu!!

5) Cezaevinden hayırlısıyla âcilen çıkmam için bu cuma namazından sonra dünya kelamı konuşmadan yüz kere:

«سُبْحَانَكَ يَا رَبِّ كُلِّ شَيْءٍ»

«وَوَارِثَهُ وَرَازِقَهُ سُبْحَانَكَ.»

okunsun, huzur-u kalple okunsun, âcilen çıkış niyetiyle kesin bir taleple okunsun. Hanımlar da cuma saatinde evlerinde seccadeye oturup okusunlar. Ben burada cuma kılamadığım için yapamıyorum, size yazacağım, yazacağım şimdi nasip oldu. Güzel bir itikat ve niyetle bunu yapan kişinin muradı üzere hapisten çıkışı süratle tahakkuk eder. Rabbim size becerttirsün. Âmîn!

Erbaîn-i İdrîsiyye'den olan bu zikrin hapisten kurtaracağı bu isimlerin sırlarını ilk öğreten İmâm-ı Sühreverdî (*Kuddise Sirruhü*)ya kadar muttasıl olan bir senetle Seyyid İbrâhîm el-Ehsâî Hazretleri'ne icazet olarak ulaşmıştır. Ben de şimdi size bu icazeti ulaştırıyorum, kabul edin. "**Kabul ettik**" deyin ve amel edin. Bu mektup nisan dergisine yetişmeyecekse arkadaşlar hemen bu zikri benim internet sistemin ön ekranına yazsınlar, oradan öğrenip okuyun. Bizim evvelce yazdıklarımızda fazla lafızlar varsa da biz bu lafızla amel edelim. Çünkü Seyyid Hazretleri'nin icazeti bu lafız üzeredir.

6) Yine sizden ricam, Allâh için talebim şudur ki son çıkan "**İsm-i Âzam Duası**" kitabımın 50. sayfasındaki 25 nolu duayı, 51. sayfadaki 26 nolu duayı ve 52. sayfadaki 27 nolu duayı, bunlardan her birini benim niyetimle **313 kere okuyun**. Bunun faydası size de dönecektir merak etmeyin.

Bu mübarek gece de saat 4'de teheccüt namazında ve 4'ü çeyrek geçte seccadede zulmümüzü itiraf duasıyla seccadede buluşmak üzere kullarına eman veren Mü'min Teâlâ'ya emanet olun.

Bir iki gündür ilk olarak içtiğim bir ilaç yüzünden kendimde olmadığım için mektubumu yazamayacak durumda olmama ve namazlarım dışında virdlerimi yerine getiremememe rağmen cezaevine ziyaretime gelenleri aksayarak da olsa karşılamaya çalıştım. Ama Uşşâkî meşâyihından olan bir zatla görüşemedim. Bu nedenle ziyaretime gelecek görüşemeyenlerden özür dilerim.

Annem evvelce de zaten ağır hastayken şimdi benim üzüntümden 40 kilo zayıflamış ve çok ağır bir hal almış. Bu nedenle sıhhat ve afiyeti için bu gece dualarınızı bekliyorum. Mektubuma nihayet verirken Afganistan'da şehit düşen 12 askerimizle, Cüdi dağı operasyonunda şehit düşen 6 polisimize ve ayrıca Suriye'de şehit düşen Ehl-i Sünnet kardeşlerimize buyurun bir **kelime-i şehâdet...!** Ruhları için el-Fâtîha!

السلام أولاً و آخراً

MAHMUD EFENDİ HAZRETLERİ'NİN: "AHMED! BU MEKTUP SENİN HALİNE NE KADAR UYGUN DÜŞTÜ" BUYURDUĞU MEKTUP

Olan Ve Cübbeli Hocamız'ın Beşinci Mektubunda Bahsi Geçen, İmâm-ı Rabbânî Hazretleri'nin Mektubu

Bu Mektup Mirza Hüsameddin Ahmed'e Yazılmış Olup, Tarikatı Değiştirdiğine Dâir İmâm-ı Rabbânî (Kuddise Sirruhû)ya Atılan İftirayı Def Etmek Hakkındadır.

Kıymetli mektuplarınız peş peşe geldikçe, ferahı mûcip olmakta ve muhabbetin artmasına da sebep olmaktadır. Allâh-u Te'âlâ bizden yana sizleri hayırla mükâfatlandırır. Fakat o mektuplarınıza kısaca bazı şekler ve şüpheler dercedilmiş.

Bilesiniz ki bizim bu yolumuz, Hazret-i Şeyhimiz (Kuddise Sirruhû)nun yolu, manevi bağımız da ona özel olan bir bağdır. Bu tarikat-ı aliyyeden ve bu intisaptan daha uygun ve münasip hangi tarikat ve hangi intisap vardır ki insan onları tercih etsin?!

Bu bapta son söz şudur ki bir sanatın gelişimi, bir nisbetin tamam oluşu fikirlerin olgunlaşması ve görüşlerin birbirini takip etmesiyledir. Nitekim İmâm-ı Sibeveyh'in zamanındaki nahiv ilmîni görmez misin?! Ona sonradan gelenlerin fikirlerinin eklenmesiyle bu ilim kat kat artmış ve derlenip toparlanmış. Genişletilmiş güzel bir başka eser olmuştur. Durum böyle olmasına rağmen, İmâm-ı Sibeveyh'in zamanındaki nahiv ilmîne diğer bazı fikirlerin katılması, onun güzelliğini artırıp genişletmekten başka bir şey yapmamıştır. Hâce Alâüddevle (Kuddise Sirruhû)nun şu sözünü duymadınız mı?! Kendisi şöyle demiştir: "Vasıtalar ne kadar çok ve ne kadar ziyade olursa, yollar o kadar yakın ve o kadar nurlu olur."

Bu tarikat-ı aliyyede husûle gelen bu miktar ziyadelik, yolu daha güzel gösterip sözlerini daha anlaşılır hale getirmek içindir. Bu arada uluorta bazı dedikodular yapılmış ve bunlar insanları boş hayallere düşürmüştür. Ama zorlama ve yapmacık hareketlere lüzum olmadan işin hakikati şudur ki; bu fakirin yazdığı mektuplara ve risalelere bir bakın. Ben onlarda şu hususları ispat etmişimdir:

a) Bu tarikat-ı aliyyenin ashâb-ı kiram (Ridvânullahi Te'âlâ Aleyhim Ecmaîn)in yolu olduğunu tekrar tekrar ifade ettim.

b) Bu tarikat-ı aliyyeye intisabın, tüm intisapların fevkinde olduğunu delilleriyle gösterdim.

c) Bu tarikatın halifelerinden hiçbir kimsenin, yüzde birine bile muktedir olamadığı ölçüde bu yolu ve bu yolun büyüklerini methettim.

Ayrıca bu fakir her vakit, bütün zorluk ve zamanlarda, otururken, kalkarken her dâim bu tarikatın edeplerine en mükemmel şekli ile riayet etmektedir. Asla bu yola ters düşmeyi, bir kıl kadar farklılık ilave etmeyi caiz görmedim ve görmem.

Ne gariptir ki, bütün bu yaptıklarım görülmez, kapalı kalır da, sıkıntılı bir anda bazı dostlara yapılan bir konuşma ve azarlama sırasında münasebetsiz bir söz söylenmişse ona bakar ve değerlendirmeye alırsınız. Daha da garip olanı, bu türden konuşulanları sadece yalnızca duymakla kabul edip (hakkımızda şüphe ve) sıkıntıya düşmenizdir. Şayet bu işiniz hüsn-ü zan ilkesine binâen ise niye bu hüsn-ü zannı sadece bizim aleyhimizde konuşanlara yapmaktasınız? Ben hüsn-ü zan edilmeye (hakkımda güzel kanaat beslenmeye) onlardan daha layık değil miyim?!

Hulâsa eğer iş dedikoduya kalırsa, nemmam (söz taşıyan)ların ve müfterîlerin elinden kurtulup samimi dostluğa ulaşmak mümkün olmaz. Dedikodulara itibar etmeyiniz. Ancak böyle yapıldığı takdirde ihlâsa kavuşulur ve eski sıkıntılar ortadan kalkar (da dostluklar inşâallâh bâki kalır).

HÂFIZA TALEBELERİMİZİN KALPLERİNDEN DİLLERİNE VURANLAR

Bir haber sevenlerinin yüreğini dağladı,
Yer gök **Cübbeli Hocamızın** gidişine ağladı,
Gerçi söylenenler hep iftira ve yalanlardı,
Melunlara göre sıra **Cübbeli Hocamız**daydı...

İki şehit verdik biz bu dava uğruna,
Ama zalimler doymadı şehit kanına,
Hocamız konuştuğu İslam adına,
Kast etmek istediler onun da ırzına...

Amaçları **Cübbeli Hocamızı** gözden düşürmek,
İnsanların sevgisini nefrete dönüştürmek,
Ama bu planda da yolda kaldınız ey melunlar,
Bundan sonra çoğalacak artık **Cübbeli Hocalar**...

İnanmıyoruz **Hocamıza** yapılan iftiralara,
Tıkadık kulaklarımızı aleyhte konuşanlara,
Tüm bedduamız bunu size yapanlara,
Mevlâ başlarına çevirsin hilelerini fazlasıyla...

Gelin artık **Hocam** herkes sizi bekler,
Özledi sizi Yesevî, özledi sizi kürsüler,
Kurtuluşunuz için semâya kalktı eller,
Çıkınca **Hocamız** yetiştirir nice **Cübbeliler**...

Suçtu ne hocamızın, hakkı söylemesi mi?!
Yoksa belinizi mi büktü onun reddiyeleri?!
Ne kadar susturmaya çalışsanız da bizleri,
Başaramayacaksınız! Daha keskin olacağız bilenmiş bıçak gibi.

Hocam nurunuz aydınlatıyor Metris'i,
Şimdi kalplerde bir cennet, Metris Cezaevi,
Kıymetinizi bilsinler oranın nasiplileri,
Biz bilemedik **Hocam**, hepimiz pişmanız şimdi...

Metris'te yatıyor büyük bir âlim,
Davasına sadık tek sermayesi ilim,
İmtihanlar karşısında sabırlı ve halîm,
Ona komplo kuranlar ise alçak ve zalim...

Hocam kaç neslin îmanını kurtardınız,
Doğruyu yanlış ayırıp bizleri uyardınız,
Dava uğruna her türlü ezâyâ maruz kaldınız
Bir şey gelmiyor elden ama dualarımızla yanınızdayız...

Ey Müslümanlar! Açın ellerinizi dergâh-ı Rahmân'a,
Hocamızın dönmesi için bir an önce aramıza,
Kavuşturun onu Rabbim bize ve aile efradına,
Mesrur eyle bizi onun vaaz-u nasihatlarıyla...

06-02-2012

صَلَّى
اللَّهُ
عَلَيْكَ
وَسَلَّمَ
مُحَمَّدٌ

KUTLU DOĞUM HAFTASI

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in doğumu, Kamerî Takvime göre Rebiülevvel ayının 12. gecesinde, Miladî takvime göre de 20 Nisan 571 yılında olmuştur.

Asr-ı saadetten beri dünyanın her tarafındaki Müslümanlar, her sene, Rebiülevvel ayının 12. gecesini “**Mevlid kandili**” olarak ihya ederler.

1989 yılından beri de, 20 Nisan'ı içine alan hafta, Diyanet İşleri Başkanlığı ve Türkiye Diyanet Vakfı tarafından müştereken düzenlenen “**Kutlu Doğum Haftası**” adı altında değişik etkinlikler ile kutlanmaktadır.

En Kutlu Doğumdur bu...

O'ndan önce ve O'ndan sonra doğanların sevindiği kutlu doğumdur bu...

Bu Kutlu Doğumun yüreklerimizde bir doğum olmasını istiyoruz.

Yeniden kul olabilmek için...

Yeniden ümmet olabilmek için...

Liyakati hak etmek için...

O'na ihtiyacımız var;

Yüreklerimiz yolunu şaşırdı.

Yüreklerimizin, O'nun kılavuzluğuna ihtiyacı vardır. Boş bırakılmış gönül tahtını gelişi güzel kimselere bırakmış insanların, O'nun sevgisine ve aşkına ihtiyacı vardır. İnsanlığın en büyük sorunu sevgi açlığıdır. O'nu sevmeye, O'nunla insanı ve kâinatı sevmeye her zamankinden daha fazla muhtacız. Yürekleri tükenmiş insanların dünyasında yaşıyoruz. Tükenen bütün yüreklerin Hz. Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in sevgi ve rahmet dolu soluğuna ihtiyacı vardır.

"Ne mümkün vasf olunmak ol Habibi,
Ana vassâf hemen ALLAH karîbi.
Ana bî had salât kim ol Habibi
Bu vuslat derdinin oldu Tabibi"¹

* * *

"Dünya neye sâhibse O'nun vergisidir hep,
Medyûn O'na cem'iyeti, medyûn O'na ferdi,
Medyûndur o ma'sûma bütün bir beşeriyet,
Yâ Rab, bizi mahşerde bu ikrâr ile haşret."²

EFENDİMİZ

(SALLALLAHÜ ALEYHİ VE SELLEM)'İ SEVMEK

Peygamber Efendimizi sevmek olgun imanın bir işareti olarak kabul edilmiştir. Nitekim Enes b. Malik (*Radyallahü anh*)'dan rivayete göre:

"Üç şey vardır ki; bunlar kimde bulunursa o şahıs imanın tadını tadar: ALLAH ve Resûlünü herkesten fazla sevmek, sevdiğini ALLAH için sevmek, ALLAH kendisini küfür bataklığından kurtardıktan sonra tekrar küfre dönmeyi, ateşe atılmak gibi çirkin ve tehlikeli görmek"³ buyuran Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) bu sevgiyi gönlünde taşıyanların imanın tadını alacaklarını müjdelemektedir.

Yine sevginin önemini vurgulayan Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*), Enes b. Malik (*Radyallahü anh*) dan rivayete göre:

"Canımı kudret elinde bulunduran ALLAH'a yemin olsun ki, Sizden birinize ben ana-babasından, aile ve çocuklarından ve diğer bütün insanlardan daha sevgili olmadıkça, o kişi bana ve tebliğ ettiğim İslâm dini'ne tam anlamıyla iman etmemiştir."⁴ buyurdu.

1) Mustafa İsmet Garibullah Büyük Şeyh Efendi (k.s), Risale-i Kudsiyye. Kısaca sadeleştirilmiş şekli: O ALLAH'ın sevgilisi, Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'i tam vasfetmek mümkün değil. Yani O'nun sıfatlarının hepsini bilmiyorsun ki başkasına bildirsin. Ancak, O Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'i ziyade tarif edici O'nun ziyade yakını olan ALLAH (*Celle celalühü*) dür. Biz tam bilmiyoruz ki bildirelim. Resûlullah deriz, peygamber deriz ancak o kadar. O Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)e sonsuz, sayısız salat u selâm olsun. Zira O, ALLAH'ın en sevgilisi bu vuslat derdinin doktoru olmuştur. Vuslat derdi, ALLAH'a kavuşma aşkı ve isteğidir ki, bu ne güzel hastalıktır. Bu hastalığı tedavi eden doktor ne güzel doktordur. Ya Rabbi! Sen, seni sevenlerle eyle bizi. Amin.

2) Safahat, 461

3) Buhârî, İman: 2, 9, 14; Müslim, iman: 67

4) Buhârî, İman: 8; Müslim, İman: 69, 70, Nesei, İman: 19

Hz. Ömer (*Radyallahü anh*) bu hadis-i şerifi işitince:

- Ya Resûlallah! Sen bana nefsimden başka her şeyden daha sevgilisin, dedi. Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*):

- Ya Ömer! Nefsinden de sevgili olmalıyım, buyurunca; Hz. Ömer (*Radyallahü anh*):

- Nefsinden de, diyerek durumu arz etti. Bunun üzerine Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*):

- Ya Ömer! İşte şimdi oldu, cevabını verdi.

Görüldüğü gibi sevgide öncelik sırası ve en geçerli olanı ALLAH ve O'nun elçisine karşı beslenen sevgidir. Kur'an-ı Kerim'de ALLAH'ı sevmenin ön şartı olarak Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)e tabi olunması gerektiği bildirilmiştir:

"Resûlüm ya Muhammed! De ki: Eğer ALLAH Teâlâ'yı kemâl-i hulus ile seviyorsanız, bana ittiba ediniz, uyunuz ki ALLAH Teâlâ da sizi sevsin ve günahlarınızı mağfiret etsin başlasın. ALLAH Teâlâ kullarını çok mağfiret edici ve çok merhamet edicidir."⁵ Binaenaleyh ALLAH'ın sevgisini iddia edip de Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in sünnetine muhalefette bulunan kimse bu iddiasında doğru değildir.

Tarih boyunca milletimiz O'na derin bir hürmet ve sevgi beslemiştir. Gerçekten Anadolu insanının okumuşunda, okumamışında, gencinde, yaşlısında, kadınında ve erkeğinde Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in bir imajını görmek mümkündür. O'nu kendi hayatlarına, düşüncelerine, kültürlerine, davranışlarına ve çevrelerine yansıtmışlardır. Şanlı tarihimizi ve kültürümüzü zenginleştiren bu örneklerden birkaç tanesine işaret etmekte yarar vardır:

1- Anadolu insanı Hz. Muhammed (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'e olan sevgisinden ve bağlılığından dolayı çocuklarına O'nu hatırlatacak isimler vermektedir. Erkek çocuklarına Mehmet, Ahmet ve Mustafa gibi isimleri tercih ediyorlar. Bu hususta bir inceliği de dikkate alarak "Muhammed" ismini verecek olursa ağzından çıkabilecek bir hatalı ifadeden dolayı Peygambere saygısızlık olmasın diye daha çok "Mehmet" olarak isimlendirmeyi uygun görmüşlerdir. Bu duygu ve hasret, kız çocukları için de geçerlidir. Bilindiği gibi "gül" ve kokusu Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in teninden hasil olduğu

5) Âl-i İmran Sûresi: 31

söylenmekte, bu nedenle gül motifi O'nun bir simgesi olarak kabul edilmektedir. Mahallemizde kapıcılar var. Onların hanımları aralarında konuşuyorlardı. Çoğunun kızlarının adı Gül, Güldane, Gülser, Gülseren veya Güllü gibi bir isimle başlanmaktadır. Sordum:

- Nerelisiniz?

- Çankırılı, Çorumlu, Sivaslı, Kırşehirli, Yozgatlı, Erzincanlı gibi Anadolu'nun çeşitli şehirlerinden olduklarını söylediler. Dedim ki:

- Sizin köylerinizde Gül pek fazla değildir. Neden çocuklarınıza hep Gül adını veriyorsunuz? Yoksa Gül'e olan hasretinizi mi böyle ifade ediyorsunuz. Hanımlardan en yaşlısı tebessüm ederek şöyle cevap verdi:

- Yok bey yok. Gül, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in remzidir. Gül, O'nun sembolüdür, simgesidir. Biz çocuklarımıza Gül adını vermekle Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in adını veriyoruz. Onları öpüp koklamakla Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i koklamış oluyoruz.

Belki bu kadın okur-yazar bile değildir. Ancak onun gönlünden gelen bu cevap, bir kültürü ve sevgiyi canlandırmaktadır.

2- Bilindiği üzere yüce dinimiz vatan, hürriyet, cihad ve şehitlik gibi konulara önem vermektedir. Bunları korumaya çalışan bir milletin ordusunun fertlerine, "**Küçük ve sevimli Muhammed**" manasına gelen "**Mehmetçik**" ismi verilmiştir. O'nun mensup olduğu askerlik mesleği ile icra ettiği görev ve hizmetinin önemini vurgulamak için de, "**Peygamber Ocağı**" denmiştir.

3- Yavuz Sultan Selim tarafından bazı mukaddes emanetlerin Topkapı Sarayı'na nakledilerek burada muhafaza edilmesi, milletimize ayrı bir haz ve heyecan vermiştir. Yüzyıllar boyunca bu mukaddes emanetin bulunduğu dairede gece ve gündüz ara verilmeksizin Kur'an-ı Kerim okunması teamül haline getirilmiştir. Diğer yandan her yıl Ramazan ayında binlerce insan Hırka-i Şerif Camii'ni ziyaret ederek O'na karşı olan sevgi ve hasretini gidermektedir.

4- Asırlar boyunca Osmanlı sultanları Hicaz bölgesine hizmet ederek Mekke ve Medine halkını maddî yönden desteklemişlerdir. Ayrıca "Haremeyn'i korumayı, bakım ve onarımını yapmayı dinî ve hayrî bir görev telakki etmişlerdir.

Her yıl üç aylar girdiğinde Anadolu insanının katkısıyla, Kudüs, Medine ve Mekke'deki Müslümanlara ulaştırılmak üzere para, kumaş vs. kıymetli eşya gönderilirdi. Buna "Surre" denmekteydi. Bu tür yardım götüren özel birliklere de "Surre Alayları" denirdi. Bu uygulama da Anadolu insanının Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e duyduğu sevginin güzel bir örneğidir.

5- Anadolu'da yerleşmiş bir mevlid kültürü vardır. Doğum, ölüm, sünnet, nişan, düğün, kandil, hacı uğurlama ve karşılama gibi akla gelebilecek birçok tören sırasında mevlid okunmaktadır. Bu geleniğin Osmanlılar döneminde de "Mevlid Alayı" şeklinde resmi bir merasim halini aldığı görülmektedir. Her yıl Hz. Muhammed (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in doğum gününe rastlayan Rebiu'l-evvel ayının on ikinci gününde Sultan Ahmet Camii'nde bir merasim yapılırdı. Burada devlet erkânı ve müderrisler protokol sırasına göre, Vezirler, Yeniçeri Ağası, Defterdar, Reisü'l-Küttap, Kapıcıbaşı Ağalar... oturlardı. Daha sonra ferace giymiş Padişah, alay eşliğinde camiye götürülürdü. Padişahı Yeniçeri ve Kapıcıbaşı Ağaları selâmladıktan sonra yerlerini alırlardı. Milletimizin asırlar boyunca sahiplendiği bu mevlid kültürü, günümüzde de millî birlik ve beraberliğimizi korumada önemli bir yer tutmaktadır. Bugüne kadar Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e olan sevgi, aşk ve hasretlerini "Na't"lar halinde dile getirmek üzere yüzlerce mevlid metni yazılmıştır. Fakat bunların arasında Süleyman Çelebi'nin yazdığı mevlidin müstesna bir yeri vardır. Merhaba bahrinden alınan şu mısralarda, bir yandan Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'e dünyayı şereflendirmelerinden dolayı hoş geldiniz denilmekte, diğer yandan da âsi, günahkâr, çaresiz ve zor durumda kalan bütün ümmet için bir kurtarıcı olduğu müjdelanmaktadır.

6- Şairler, aşıklar ve edipler, fizikî ve coğrafi anlamda uzak olsalar bile, Anadolu insanı ile Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ve O'nun kabrinin bulunduğu Medine şehri arasında bir sevgi köprüsü kurmuşlardır. Öyle ki, O'na ulaştırılmak üzere esen rüzgârlar ve akan sularla selâm, hasret, ta'zim ve sevgilerini göndermişlerdir.

Millî kültür, örf ve adetlerimizle iç içe girmiş Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in sevgisini ifade etmek elbette mümkün değildir. Memnuniyetle ifade edebiliriz ki, yüce milletimiz bu alanda zengin bir miras ve birikime sahiptir. Her şeyden önce Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in sünnetine kalbî bir

bağlılık söz konusudur. Yapılan mabetler, kılınan namazlar, teravihler, tutulan oruçlar, heyecan ve gözyaşları ile yerine getirilen Hac ibadeti ve Medine ziyareti, bunun canlı örneğidir. Yine O'nun ismi anılınca gösterilen saygı, getirilen salavat, ellerin kalbin üzerine götürülerek kıyam edilmesi gibi hususlar, toplumumuzla bütünleşmiş davranışlardır. Belki insanlarımızın Kur'an-ı Kerim'in bütün emirlerine riayet etmekte zaafı ve eksikliği olabilir. Fakat o, bunları yerine getirmediği için ayrıca muzdariptir. Halinden memnun değildir. Onları zamanla telafi edeceğini her fırsatta tekrarlamaktadır. Ecdadından aldığı saf ve temiz bir inanç ve kültürle kitabına, Peygamberine, bayrağına, iffetine ve bunlardan kaynaklanan bütün mukaddes değerlerine son derece bağlıdır. İşte bu samimi duygu, bağlılık ve teslimiyet, bizim için çok önemli bir miras ve zenginliktir. İnsanımızın bu güzel hasleti şu hadis-i şerifte zikredilen bir olayı hatırlatmaktadır. Enes b. Malik (*Radıyallahü anh*) anlatıyor: Bir adam Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'e:

- Ya Resûlallah! Kıyamet ne zaman kopacak?" diye sordu. Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*), o husustaki kesin bilginin ALLAH'a ait olduğunu belirttikten sonra adama: "**Sen onun için ne hazırladın?**" diye sordu. Adam mahcubiyet içinde:

- Ya Resûlallah! Onun için çok nafîle namaz, çok nafîle oruç ve çok nafîle sadaka hazırlamadım, namaz, oruç ve zekât gibi temel ibadetlerde eksiklerim olabilir. Ancak ben ALLAH'ı ve Resûlünü çok seviyorum, ALLAH ve Resûlüne olan sevgim tamdır, bunda eksiklik yoktur, dedi. Bunun üzerine Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurdu: "**Sen sevdiğinle beraber olacaksın.**"⁶

Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) bu hadisi şeriflerinde, ALLAH ve Resûlünü çok sevmenin fazilet ve öneminden bahsetmektedir. Bu sevgiye geçmeden, Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) ile kendisine nasihat edilen sahabenin o an ki halinde çok belirgin bir şey göze çarpmaktadır; sahabe Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'e kıyamet ne zaman kopacak diye sorduğu halde, Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) bu soruya uzaktan yakından alakası olmayan bir cevapla konuya son noktayı koymuştur. Bu tavrın belli başlı sebebi, Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in dahi bilgi sahibi kılınmadığı gereksiz bir konudan meseleyi lüzumlu bir yana aktarmaktadır. Bu tavır aynı zamanda müminlere lüzumsuz ve kendilerine hiç

bir fayda sağlamayacak sorulardan ve konulardan uzak durmaları gerektiğini öğütleyip, gerekeni ve daha önemli konulara dikkat etmelerini sağlayıp onları eğitmek ve eğitim metodunu sunmaktır.

Sahabenin ifadesinde görüldüğü üzere ne fazla bir nafîle namaz ne de sadakası vardır. Ancak kalbinde duyduğu ALLAH ve Resûl sevgisi onun kurtuluşudur. Sevgi bir ibadettir. Bu nedenle kimi neden sevdiğimize bakmamız ve sevgi bağını imana göre germemiz gerekmektedir. İnsan imkan ve bulunduğu hal gereği sevdiğinin yaptıklarını tam olarak yapmayabilir. Bu onun sevgisinin azlığından olsa bile, o az olan sevgide samimi olmak kurtuluş reçetesidir. Sahabe durumun böyle olduğunu yani fazlaca nafîle ibadetlerin bulunmadığını ancak, içinde ALLAH ve Resûlüne karşı samimi bir sevgi beslediğini söylüyor. İşte bu tür sevgi fe-lah ve saadete vuslattır.

Bu hadis-i şerifi okuyunca ümidimiz artmaktadır. Zira çağımız insanının amel noktasında eksikliklerinin olduğu doğrudur. Fakat ALLAH'a ve O'nun elçisine olan iman ve sevgisinin ise gönüllerde iz bıraktığı da bir gerçektir.

EFENDİMİZ (*SALLALLAHÜ ALEYHİ VE SELLEM*)'İN BİR KISIM EMİR VE ÖĞÜTLERİ

Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) hiç yalan söylememiştir, hangi konuda konuşmuşsa doğrusunu söylemiş ve bildirmiştir. Bizim mutluluğumuz, selâmetimiz, kurtuluşumuz için ne gerekiyorsa hepsini anlatmış, söylemiş, açıkça bildirmiştir.

Kuru kuruya Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'e iman ettim demekle iş bitmez. O'nun haber verdiklerini yeterince öğrenmek, öğrendiklerimizi hayatımıza tatbik etmek, uygulamak gerekir. Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) bize neler emretmiştir, neleri yasaklamıştır, nasıl öğütler vermiştir? İşte bir demet:

1- Gerçek, tasdikî bir imana sahip olmamızı istemiştir. İnançla ilgili bilginizin, kültürümüzün Kur'an-ı Kerim'e, Sünnete, Peygamber (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in râşid haleflerine ve halifelerine uygun olması gerekir. İnanç konusundaki yanlışlıklar sapıklıktır. İnanç konusunda büyük din imamlarına tâbi ve bağlı olmamız gerekir.

2- Peygamber (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*), imandan sonra beş vakit namazı emretmiştir. Bunu da eda etmemiz, dosdoğru kılmamız gerekmektedir.

6) Buhâri; Edeb: 96; Müslim; Birr: 164/2639

3- O bize cemaati, birliği, bizden olan emir sahibine itaat etmeyi emretmiştir. Hz. Muaviye (Radiyallahü anh)'dan rivayete göre Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): **“Yaşadığı zamandaki imama biat etmeden ölen kimse sanki cahiliye ölümü ile ölmüş olur...”**⁷ buyurmuştur.

4- Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bize nefsi emmâremizle yani kötülükle çok emreden benliğimizle cihad yapmayı emretmiştir.

5- Yine bize saldırgan küffar ile cihad etmeyi emretmiştir.

6- Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bize iyi ahlâklı, erdemli, faziletli, yüksek karakterli olmayı emretmiştir. Kötü ahlâktan, huylardan, alışkanlıklardan kaçınmayı emretmiştir.

7- ALLAH'ın Resûlü bize gururlu, kibirli olmayı yasaklamış, mütevâzi, alçakgönüllü olmayı emir ve tavsiye etmiştir.

8- O bize lüksü, israfı, saçıp savurmayı, Nemrud ve Firavun gibi yaşamayı yasaklamış; kanaatli olmayı, ihtiyacımızdan fazla tüketmemeyi emir ve tavsiye etmiştir.

9- O bize din düşmanlarını, küffarı dost ve veli edinmemeye dair ilâhî ayetler getirmiş ve bu konuda bizi uyarmıştır.

10- Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bize iyiliği, cömertliği, misafirperverliği, yardımlaşmayı, paylaşmayı emretmiş, Adıyy b. Hatim (Radiyallahü anh)'dan rivayete göre: **“Yarım hurma ile olsun kendinizi Cehennem ateşinden korumaya bakınız”**⁸ buyurmuştur. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) cömertliği, keremi övmüş, cimriliği yermiştir.

11- Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bize, hayat tarzı bakımından çok güzel bir örnek ve model olmuştur.

12- Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bize lisan âfetlerinden korunmamızı, ya hayırlı sözler söylememizi yahut susmamızı emretmiş; bizleri gevezelik, zevzeklik, gıybet, yalan, iftira, nemime yani lâf ve söz taşımak, fitne ve fesada, nifak ve şikaka yol açacak konuşmalardan kaçınmamızı kesinlikle tenbih etmiştir.

13- Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bize, ebedî mutluluğa erişmemiz, kurtulmamız, Cennete girmemiz için; kendisini annemizden, babamızdan, eşimizden, çoluk çocuğumuzdan, en yakın dostumuzdan daha fazla sevmemizi öğütlemiştir. O bu sevgiye muhtaç değildir, biz O'nu sevmeye muhtacız.

14- Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bize merhametli olmayı, insanlara ve hayvanlara ve bitkilere zulm etmemeyi sıkı sıkı tenbih etmiş, bu yolda bize örnek olmuştur.

“Merhamet etmeyene merhamet edilmez”⁹ buyurarak bizi uyarmıştır.

15- Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) bizi haram yeme konusunda uyarılmış, haramın; yiyeni ve edineni cehenneme sürükleyeceğini, azaba sebep olacağını bildirmiş, helâl ve tayyib şeyleri kazanmamızı, yememizi sıkıca öğütlemiştir.

16- Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), âdil olmamızı emretmiştir.

17- Hırsızlıktan yakalanmış olan Kureyş kabilesinin seçkin bir kadını afvetmesi için şefaât dileyenlere, Hz. Aişe (Radiyallahü Anha) validemizden rivayete göre: **“Muhammed'in kızı Fatıma hırsızlık yapmış olsaydı, hiç tereddüt etmeden ona da cezasını verirdim”**¹⁰ buyurmuş, istenilen şefaati kabul etmemiş, böylece adalet ve eşitliğe bağlılığın örneğini vermiştir.

18- Resûlullah (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) eline imkân geçse de, mütevâzi ve kanaatli hayattan ayrılmamış, bütün ömrü boyunca et ile buğday ekmeğini bir arada doyasıya yememiştir.

19- Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in bize getirdiği kurtarıcı şeriatta her türlü faiz kesinlikle haram kılınmış, ALLAH'a iman edenler ve ebedî mutluluğu kavuşmak isteyenler faizden kaçınmak konusunda kesin şekilde uyarılmıştır.

20- Ahmedî şeriatta parayı yığıp istif etmek, depolamak yani kenz yapmak haramdır. Paranın yeterli miktarı geçinmek için, geri kalan kısmı ticaret, sanayi ve diğer iş sahalarında sermaye olarak, bir kısmı da ALLAH'a malî ibadet yapmak, sâlih ameller işlemek için kullanılacaktır.

7) A.b.Hanbel, 4/96, No:16434 Taberani, el-Mu'cemu'l-Kebir, 19/388, No:909

8) Buhari, Zekat: 8, No: 1347, 2/512

9) Buhârî, Edeb:18

10) Müslim, Hudud: 2, Buhari, Hudud: 11, Ebu Davud, Hudud: 4.

ALEMLERİN SEVGİLİ EFENDİSİ'NE BİR MEKTUP

21- Resûl-i Kibriya *Aleyhisselâtu Vesselâm* Efendimiz parayı sevmezlerdi, kendisi için para biriktirmezlerdi, vefatlarında parası çıkmamıştır. Zaten O, Hz. Aişe (*Radıyallahü Anha*) validemizden rivayete göre: **"Bize varis olunmaz, bıraktığımız sadakadır"** ¹¹ buyurmuştur.

22- Abdullah b. Amr (*Radıyallahü anh*)'dan rivayete göre Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*): **"Rüşvet alan da, veren de ateştedir"** ¹² buyurmuştur.

23- Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*), insanların nimetlere en çok şükredeni, zahmetlere en fazla sabredeni idi. Bize bu konuda da örnek olmuşlardır.

24- Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) bizi aldatici, yalancı dünya konusunda uyarılmış; dünya oyuncaklarının ve tuzaklarının bizi ALLAH yolundan alıkoymaması için çok güzel öğütler vermiştir.

25- Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) biz ümmetine hayırlı dualar etmiştir, bizim de O'na salât ve selâm getirmemiz, Sünnetini uygulamamız, O'nun yolundan ve izinden gitmemiz gerekir.

26- Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) bizlere çok açık şekilde haramın azabının, helâlin hesabının olduğunu bildirmiştir.

27- Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) çalışmayı, rızkını aramayı emretmiş; asalaklıktan, tembellikten, dilencilikten, istemekten çekindirecek öğütler vermiştir.

28- Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) bizi dalkavukluktan, meddahlıktan, çok övücü olmaktan yalalaklıktan, tabasbustan, yağcılıktan men etmiştir.

29- Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) bize âhir zaman fitnelerini ve alâmetlerini bildirmiş, onlara karşı uyarmıştır.

30- Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*): **"Emaneti olmayanın dini de yoktur"** ¹³ buyurarak emanete hıyanet etmenin kişiyi dinden imandan çıkaracak çok büyük bir günah ve isyan olduğunu haber vermiştir. Veyl emanetlere hıyanet edenlere!.. Veyl, işleri, vazifeleri, memuriyet ve makamları ehil ve layık olanlara değil de eşe dosta, akrabaya, arkadaşına, partiliye, hemşehriye verenlere...

11) Buhârî, Ferâiz:3, Humus:1, Cidâd:80, Meğâzi:14, Tefsir, Haşr:3, Nafakat:3, İ'tisam 5; Müslim, No:1757; Tirmizî, Siyer:44; Ebu Dâvud Harac:19; Nesâî, Fey:1

12) Taberani, el-Mu'cemu'l-Evsat, No: 2047, 3/29; Deylemi, Firdevs, No: 3314, 2/284

13) İbn-i Hibban, İman, No: 194, 1/422

Medine'de bir şirkette elektrik teknisyeni olarak çalışan ALLAH dostu ve Peygamber aşığı bir kardeşimiz, işin son günü sabah mesaisinde kendisine verilen teknik görevi tamamlayıp ayrılmak üzere iken Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in Ravzası'nda elektrik çarpması sonucu vefat etmiş ve Cennetü'l-Baki'ye defnedilmiş. Tabii ailesi mecburi istikamet Türkiye'ye dönmüş. O zaman yedi yaşında olan oğlu, bugün ortaokul öğrencisi. Kompozisyon dersi ödevi olarak bir makale yazmış ve birincilik almış. İşte o Peygamber aşkını en derinden yaşayan bir yüreğin yansımaları... Biliriz ki dil, kalpten geçen her şeyi ifade edemez. ALLAH Teâlâ bize de bu kardeşimiz gibi Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in sevgisini nasip etsin. Âmin.

- Terliğimi Bıraktığım Yerde -

Bir seni güneşim, bir babamı ve bir de terliklerimi bırakmıştım geldiğim yerde. Bir ilkbahar gününde güller gibi kokan Medine-i Münevvere'de dünyaya gözlerimi açmıştım. Doğduğum hastane, senin Ravza'nın hemen yanı başında olduğu için, duyduğum ilk koku senin bahçenin gül kokuları olmuş. Babam gelip de daha kulağıma ezan okumadan, kulaklarım senin mescidinin ezan sesleriyle şereflenmiş. Kırk günlük olduğumda ilk ziyaretimi de senin Hane-i saadetine yapmışım. İlk adımlarımı senin Ravza'daki mermerlerinde atmış ve Rabbimle ilk buluşmamı, ilk secdemi senin Mescidinde yapmışım. Hemen hemen yaptığım her ilkte sen varsın. Daha konuşmasını öğrenmeden seni sevmeyi öğrendim ben. Belki seni çok tanımadım ama sanki bana çok çok yakınmışsın gibi severdim seni. Senin evini her ziyarete gelişimizde de seni görmesek bile senin varlığını hissediyor, evinden her ayrılışımızda hüzünlenirdik.

Çocuklar evde sıkılınca babaları parka, eğlence yerlerine götürsün isterler. Biz Medine-i Münevvere'de yaşadığımız sürece hiç babamızdan parka götürmesini istemedik. Bizim canımız sıkılmaz mıydı acaba hiç? Sanırım Medine-i Münevvere'deki hiçbir çocuğun canı sıkılmazdı. Çünkü orada hiçbir yerde olmayan gül bahçesi ve bahçenin biricik Efendisi vardı. Bizim vaktimizin çoğu o bahçede geçirdi. Senin bahçenin mermerlerine ayakkabı ile basamazdık. Yalınayak dolaşırdık mermerlerin üstünde.

Kim bilir, korkardık belki de bahçenin güllerine basıvermekten. Yazın mermerler ayaklarımızı yakardı. Olsun, bu da bizim hoşumuza giderdi. Babama sormuştum bir seferinde:

- Babacığım! Neden Medine-i Münevvere bu kadar sıcak? diye. Babam da:

- Evladım! Medine-i Münevvere'de iki tane güneş var da ondan, derdi.

- Nasıl olur, babacığım! Güneş bir tane değil mi? derdim. Babam gülererek:

- Bak! Yavrum doğru... Bütün dünyayı ısıtan bir güneş var amma, bir de âlemleri ısıtan ve aydınlatan bir güneş var. O güneş de Medine-i Münevvere'de olunca sıcaklık iki kat oluyor.

Babamın bu cevabı hoşuma giderdi ve ısınırdım. Gerçekten de ayaklarımızı mermerler ısıtıyordu ama senin güneşin de, sıcaklığın da içimizi ısıtıyordu. Medine-i Münevvere'den ayrıldığımızdan beri belki ayaklarımız ısınıyor amma, içimiz bir türlü ısınmıyor. Çünkü güneşimizin en büyüğünü orada bırakmıştık. Ben güneşimi kaybetmişim. Onun evine, bahçesine gidemiyordum artık. Gerçi ışığı taaa buralarda bizi aydınlatıyordu amma, içimi ısıtması için O'nun Ravzasında yalınayak koşmam lazımdı. Evet, bahçende yürürken ezanlar okunurdu. Öyle güzel okur ki, Medine-i Münevvere müezzini ezanı, sanki Bilal-i Habeşî okuyor sanırsınız.

Namaz için

Mescid-i Nebevî'ye koştururduk

Bilir bilmez, babamın yanında namaz kılardık. Büyük sütunların altından gelen soğuk havadan saçlarımızı savurturduk. Zemzem bardaklarından güller yapardık. Namaz kılariken yanımıza usulca bir kedi sokulurdu. Babam:

- İncitmeyin, sakın!.. Onlar, Ebû Hureyre (*Radıyallahü anh*)'ın kedileri, derdi. Biz de inanırdık. Senin Mescidine kediler de girebilirdi. Sen çok iyi bir ev sahibiydin, çünkü.

Çarşamba günleri hep Uhud'a giderdik. Senin çok sevdiğin amcamı ziyaret etmeye. O bizim de amcamızı. Kardeşlerimle Ayneyn tepesine çıkar oradan Uhud'da yatan yetmiş şehide selam verdik. Uhud dağına her baktığımızda sanki orada seni görür gibi olurduk. Uhud da senin Ravzanın kokusu gibi gül kokardı. Orası da ayrı bir gül bahçesi idi sanki. İşte benim yedi senem ki, en değerli

en güzel yıllarım senin köyünde, senin gül bahçende, senin savaştığın yerlerde sanki yanımda sen varmışsın gibi seninle dopdolu geçti. Seni görmesem de seninle yaşamaya o kadar alışmıştım ki senin yanından ayrılırken, sanki bir yanımda, bir canım, bir parçam orada kalmıştı.

- Hasretin beni üşütüyor -

Buraları bana gurbet oluverdi. Elimde olsa hemen yanına koşar gelirim amma, hep büyüyünce gidersin diyorlar. Ben sırf senin yanına gelebilmek için büyümek istiyorum. Senin yanına geldiğim zaman büyümüş bile olsam, bahçendeki mermerlerde yalınayak dolaşacağım. Ta ki güneşin içimi ısıtana kadar... Senin hasretinden içim üşüyor. Belki hasretin herkesi yakar, beni de üşütüyor işte. Çünkü benim ruhum doğduğumdan beri senin sevginle ısınmaya alışkın. Senin sıcaklığına o kadar muhtacım ki... Ne olur ben sana gelemesem bile sen beni hiç bırakma. Işığınla gecelerimize nur ol. Sıcaklığınla bütün zerrelerimizi ısıt. Hani sana Medine-i Münevvere'deyken komşuyduk ya, evlerimiz birbirine çok yakındı. Senin varlığın bize güven verirdi hep. Yine öyle ol, ara sıra da olsa evimizi şerefendiriver. Hem benim adım Nebi, aynen seninki gibi. Bu ismi bana seni çok seven bir dostun koymuş. Diğer adım da Muhammed, yine senin gibi. Bu ismi de canım babacığım koymuş. Buraya gelirken senin köyünde bıraktığımız babacığım.

- Sana benzeyen bir yanımda daha var -

Ben de senin gibi babasız büyüyorum. Ben çok şanslıyım, sen bize asla yetimliğimizi hissettirmedin. Medine-i Münevvere'den ayrıldığımızdan beri sanki sen hep yanı başımızdaymışsın gibi hissediyorum. Geceleri korkmadan güvenle uyuyorum hep. Seni tanıdığım ve seni sevdiğim için Rabbime binlerce kez teşekkür ederim. Babam senin köyünde kalmıştı. Biz babamın cenazesini gömerken abimin terlikleri babamın kabrine düştü ve orada kaldı. Ben o terlikleri çok kıskanmıştım. Çünkü abimin terlikleri hep babamla kalacaktı. Babamı son ziyaret edişimizde ben de kimse görmeden terliklerimi babamın kabri üstüne gömüverdim. İşte şimdi benim terliğim de hep babamla kalacaktı. Evet demiştim ya bir güneşimi, bir babamı, bir de terliklerimi bırakmıştım geride. Babam ve terliklerim hep oradaydı, gelemezlerdi. Amma güneşim hep yanımdaydı. Yetimlerin efendisi, yetimlerini hiç ışiksiz bırakır mı? Dünyanın bir ucuna gitmiş olsaydık bile, bizi

bırakmayacağımı biliyordum. Gözümüz gönlümüz seninle aydınlanır efendim! Ruhumuz, içimiz sıcaklığıyla ısınır. Bir gün sana gelişim geç bile olsa bana, Gül bahçesinin mermerlerinde yalın ayak koşmak nasip et. Ta ki aşkınla, sevginle bütün bedenim yanıp kavrulsun. Terliklerimi bıraktığım o güzel mabed son durağım olsun!¹⁴

Aman ALLAH'IM! Bu ne güzel bir anlatım! Çünkü yazan hâdiseyi bizzat yaşamıştır. Zaten böyle güzel bir yazı ancak orada doğmakla, orada büyümekle, orada yaşamakla ve O yüce Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimize hasretlik çekmekle yazılır. Hz. Peygamber (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) Efendimiz diyarında O'na komşu olarak büyümüş bir çocuk, O'nun hasretiyle yanıp tutuşan, içi üşüyen bir çocuk, O'na kavuşunca ısınacağını bilen bir çocuk ancak bu kadar güzel yazabilir. Çocuk gözüyle, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i sevmek bir başka şey.

Bu yıl hem hacca ve hem de umreye Asil Turizm hacıları ve umrecileri ile gittim. Bu mektubu oraya da götürdüm. Ve Ravza'nın hemen yanında Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in huzurunda hacılarına, umrecilerime okudum. Muhammed Nebi kardeşimin selamını götürdüm. Bilemiyorum ben bu mektubu okurken çok duygulandım, hislendim. Hem ağladım, hem de hacılarım, umrecilerim gözyaşı döktü. Hatta bir hacımın şu sözünü hiç unutamıyorum:

- Hocam! Bu mukaddes yerlere geldim, gidiyorum derken, hiç gözümünden yaş akıtamadım. Ancak bu mektubu dinlerken, içimden bir şeylerin koştüğünü hissettim. ALLAH sizlerden razı olsun, dedi. Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in sevgisiyle, gözümüzden bir çift damla da olsa gözyaşı akmasına vesile olduğu için ben bu çocuğu ve yazdıklarını çok sevdim, gözlerimden öpüyorum. Şimdi okurken sizin de gözyaşlarınızı sildiğinizi tahmin ediyorum.

EFENDİMİZ (SALLALLAHÜ ALEYHİ VE SELLEM) EVİNİZE MİSAFİR OLSA?

Bir soru: Eğer bir gün, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ziyaretinize gelse, yalnızca birkaç günlüğüne, aniden çalsa kapınızı. Merak ediyorum neler yapacağınızı!.. Biliyorum ama, böylesine şerefli bir konuğa en güzel odanızı açacağınızı, O'na sunacağınız tüm yemeklerin en iyisi olacağını ve inandırmaya çalışacağınızı, O'nu evinizde görüyor

olmaktan mutluluk duyacağınızı, gerçekten de evinizde O'na hizmet etmekten alacağınız hazzı, fakat söyleyin bana!

Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i, evinize doğru geldiğini gördüğünüzde O'nu kapıda mı karşılayacaksınız? Yoksa O'nu içeri almadan önce aceleyle bazı dergileri, gazeteleri çarçabuk saklayıp yerine Kur'an-ı Kerim'i mi koyacaksınız?

Peki hala Amerikan filmleri seyredecek misiniz televizyonda? Ya da kapatmaya mı koşacaksınız aceleyle? O size kızmadan önce. Kim bilir, belki de ağzınızdan hiç çıkmamış olmasını dilerdiniz. Hatırlayabildiğiniz en son çirkin kelimenin.

Peki ya dünyalık müziğinizi, kasetlerinizi de saklayacak mısınız? Ve bunun yerine ortalığa kitaplığınızın raflarında tozlanmış hadis kitapları mı çıkaracaksınız? Hemence içeriye girmesine izin verecek misiniz? Yoksa telaşla ne yapayım diyerek, sağa-sola mı koşturacaksınız?

Merak ediyorum! Eğer Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem), bir kaç günlüğüne sizinle birlikte yaşasa, yapmaya devam edecek misiniz her zaman yaptığınız şeyleri? Ailenizdeki sohbetler eski hallerini koruyacak mı? Her yemekten sonra sofraya dua etmeyi yine zor mu bulacaksınız? Hiç yüzünüzü asmadan, oflayıp puflamadan her vakit namazını kılacak mısınız? Ya sabah namazı için sıcakcak yaktan erkenden fırlayacak mısınız?

Peki ya yine mırıldanacak mısınız her zaman söylediğiniz şarkıları? Peki bilmesine izin verecek misiniz aklınızın ve ruhunuzun beslendiği şeyleri. Yoksa hiç bilmemesini mi isterdiniz? Şöyle diyelim ya da, gideceğiniz her yere götürebilecek misiniz Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'i de? Yoksa bir kaç günlüğüne değişecek mi planlarınız? Tanıştırmaktan onur duyar mısınız? Yoksa hiç karşılaşmamalarımı mı umardınız, Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)'in ziyareti bitene dek birbirleriyle arkadaşlarınızın.

Şimdi söyleyin açık yüreklilikle! O'nun kalmasını ister misiniz sizinle? Sonsuza dek, hep birlikte. Yoksa rahat bir nefes mi alacaksınız ziyareti bitip gittiğinde. Gerçekten bilmek ilgi çekici olabilir değil mi? Silmek ve düşünmek... Eğer bir gün Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ziyaretinize gelse, yapacağımız şeyleri!

Cevabını herkes düşünsün!...

14) Muhammed Nebi Doğanay / Tereke Yayınevi

ERMENİ SOYKIRIMI İDDİALARININ ASLI NEDİR? (2)

OSMANLI DEVLETİNDE FELAKETLERİN BAŞLANGIÇ TARİHİ II. ABDÜLHAMİD'İN TAHTTAN İNDİRİLMESİ

İstanbul hem maddeten, hem de mânen puslu günlerinden birini yaşıyordu. Dışarıda yağmur yağdı yağacaktı. 31 Mart kargaşasının tortuları tüm cadde ve sokaklarda gözlemleniyordu. Cadde ve sokaklar tarihinde görülmedik derecede kirliydi. Şehir ağlıyordu. Etraf çöplüğe dönüşmüştü. Yine de insan ruhuna abanıp kasavete boğan başka bir şey vardı: Sanki İstanbul ölüyordu.

Puslu Nisan gününün içinde karakalem resimlerden fırlamış gibi gözükten gölgeler Yıldız Sarayı'na girdiler. Görkemli sofalardan geçip Küçük Mabeyn Dairesi'nin önüne geldiler. Durdular. Yapacakları işin ağırlığı altında ezilmiş gibi iki büklümdüler. Yüksek sesle konuşmaktan korktukları için fısıldaşıyorlardı:

"İçerde mi?" diye sordu gölgelerden biri.

"Öyle olmalı" diye karşılık verdi diğer gölge.

Beyaz yağlıboya kapısı önünde Esad Toptanî Paşa'nın Arnavut lehçesiyle çınlattığı bu kelimeler, 8-10 saniye süren bir sessizlik darbesiyle kesilmişti. Artık gözler konuşuyordu.

"Ya kaçmışsa?.."

"Mümkün değil" dedi uzun boylu gölge irkilerek, "Asla kaçmaz! Kendine yediremez."

Mabeyn Başkâtibi tarafından fark edilene kadar fısıldaştılar. İçeri girmeye cesaret edemiyorlardı. Nihayet Başkâtip geldi. Bin parça olmuş yüzünü nefretle buruşturarak konuştu:

"Hünkâr sizi bekliyor."

Ses tonu nefretten ıslığa dönüşmüştü. Her kelime ayrı ayrı "defolun!.." diye bağıırıyordu.

Gölgeler Başkâtib'in açtığı yağlı boya ile boyalı kapıdan ürke-korka içeri girdiler.

Gözlerini kaldıramıyorlardı. Göz kapakları kurşun gibi ağırlaşmıştı. Padişah'ın tek kelimesiyle yere çökecek, af dileyecek gibiydiler. Bu işin bu kadar zor olacağını bilseler kabul etmezlerdi. Ama artık vazgeçmelerine imkân yoktu.

Esat Toptani Paşa, bütün cesaretini toplayarak Sultan II. Abdulhamid'e baktı. Her kelimesini gırtlığında yuvarlayarak, "Millet sizi azletti!.." diye kekeledi.

Padişah, her zamanki gür-vakur sesiyle, şaşkınlık ya da kasıtlı yapılan bir terbiyesizliği hemen düzeltti: "Galiba hâlletti demek istiyorsunuz."

Arnavut asıllı Esat Paşa'da sözün tam manasıyla şafak attı. Diğerlerinin içi ürperdi. Kalan cesaretlerini de yitirmemek için Padişah'a bakmamaya çalıştılar. Oysa tahttan indirildiğini tebliğ etmeyi üstlenirken, akıllarından neler geçiyordu.

Padişah'ı ellerinden geldiği kadar küçümseyecek, hatta suçlayacaklar, konuşmaya başlarsa susturacaklardı. Bugüne bugün Meclis-i Meb'usan'ın iradesini temsil ediyorlardı. Ayrıca da ellerinde, silah zoruyla alınmış bile olsa, Şeyhülislâm Ziyaeddin Efendi tarafından imzalanmış kapı gibi "**hâl fetvası**" vardı. Sultan Abdülhamid, dudaklarında alaycı bir tebessümle sordu:

"Pekala, hallimiz için gösterilen sebep nedir?"

Bu kez Bahriye Feriki Arif Hikmet Paşa söz aldı. Şeyhülislâm Ziyaeddin Efendi'den silah zoruyla alınan "hâl fetvası"nı okumaya başladı...

Sultan Abdülhamid asla yapmadıklarıyla itham ediliyor ve yapmadıkları yüzünden halline fetva veriliyordu. Güya o gençleri öldürtmüş, din kitaplarını yasaklamış, devlet hazinesini yağlamıştı. (Ne gariptir ki, 27 Mayıs 1960 askeri darbesi de bu palavra gerekçelere dayandırılmıştır).

"Bu ithamları doğrulayan delilleriniz var mı?" diye sordu Padişah.

Sus-pus oldular. Söylediklerinin tutarsız olduğunu en iyi onlar biliyorlardı. Çünkü "fetva"yı kendileri yazmış, Şeyhülislâma sadece imzalamak kalmıştı. İmzalarsa Padişah yalnızca tahtından olacaktı, ama imzalamazsa kendisi canından olacaktı. İktidar için gözü dönmüş İttihat ve Terakkici militanların elinden başka türlü kurtulmak mümkün değildi.

"Bu kararı hangi makamın verdiğini bilmek hakkımız."

"Efendim, kararı Meclis-i Millî verdi."

MECLİS-İ MİLLÎ GAYRİ MİLLÎ KARAR ALMIŞ

"Acaib: Meclis-i Milli, gayr-i milli bir karar vermiş!"

Mecliste bu karar alınırken, tek itiraz Yorgiadis Efendi'den gelmiş, "Yazıktır efendiler, ayıptır, günahdır" diye inlemişti. "Sus alçak, mürteci, satılmış!" ithamlarıyla onun da sesini kesmişlerdi.

Padişah tekrar baktı gelenlere. Gözleri, Doğu Anadolu'yu kana bulayacak olan Ermeni Aram Efendi'den Yahudi Emanuel Karasso'ya kayar kaymaz şimşekler düştü gözlerinden, kara bir öfke bulutu kapladı bakışlarını, kükredi birden: "Bunun aranızda ne işi var?"

Bu işin içinde bir mason oyunu olduğunu biliyordu. Karasso, Filistin'de devlet kurmak için toprak istemeye gelen Siyonist heyetin içindeydi. Utanmadan rüşvet teklif etmeleri üzerine, "**Dünyanın bütün altınlarına memleketimin bir karış toprağını satmam!**" diyerek huzurundan kovmuştu. Çıftı, şimdi intikam alıyordu. Ellerini arkasına bağladı, gerildi, dimdik gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı:

"Milletimiz, devletimiz için tam 33 sene çırpındık. Hâkimim Allah ve beni muhakeme edecek de Resûlullah'tır. Bu memleketi nasıl bulduksa öylece teslim ediyoruz. Hiç kimseye bir karış toprak vermedik. Ne çare ki, düşmanlarımız bütün hizmetimize kara bir çarşaf çekmek istediler ve muvaffak da oldular."

Padişah halledilmiş, (27 Nisan 1909) sıra evini yağmalamaya gelmişti. Yavuz Bahadıroğlu üstat II. Abdülhamid Han'ın tahttan indirilme sahnelerini böyle kompoze etmişti. Daha sonra devleti yağmalamaya koyulan yabancı güdümlü İttihatçılar hırsızlık ve talanı o kadar ileri safhaya götürdüler ki bir zamanlar İttihatçılara methiyeler düzen Tevfik Fikret bu yağmacı İttihatçılara şöyle seslenecekti:

Bu sofracık, efendiler - ki iltikaama muntazır

Huzurunuzda titriyor - bu milletin hayatıdır;

Bu milletin ki mustarip, bu milletin ki muhtazır!

Fakat sakın çekinmeyin, yiğit, yutun hapır hapır...

*Yiyn efendiler yiyn, bu han-ı iştihâ sizin,
Doyunca, tıksırınca, çatlayınca kadar yiyn!*

*Efendiler pek açsınız, bu çehrenizde bellidir
Yiyn, yemezseniz bugün, yarın kalır mı kim bilir?
Bu nadi-i niam, bakın kudumunuzla müftehir!
Bu hakkıdır gazanızın, evet, o hak da elde bir...*

*Yiyn efendiler yiyn, bu han-ı iştihâ sizin,
Doyunca, tıksırınca, çatlayınca kadar yiyn!*

*Bütün bu nazlı beylerin ne varsa ortalıkta say
Haseb, neseb, şeref, oyun, düğün, konak, saray,
Bütün sizin, efendiler, konak, saray, gelin, alay;
Bütün sizin, bütün sizin, hazır hazır, kolay kolay...*

*Yiyn efendiler yiyn, bu han-ı iştihâ sizin,
Doyunca, tıksırınca, çatlayınca kadar yiyn!*

*Büyüklüğü biraz ağır da olsa hazmı yok zarar
Gurur-ı ihtinamı var, sürur-ı intikaamı var.
Bu sofra iltifatınızdan işte ab u tab umar.
Sizin bu baş, beyin, ciğer, bütün şu kanlı lokmalar...*

*Yiyn efendiler yiyn, bu han-ı iştihâ sizin,
Doyunca, tıksırınca, çatlayınca kadar yiyn!*

*Verir zavallı memleket, verir ne varsa, malını
Vücudunu, hayatını, ümidini, hayalini
Bütün ferağ-ı halini, olanca şevk-i balini.
Hemen yutun düşünmeyin haramını, helalini...*

*Yiyn efendiler yiyn, bu han-ı iştihâ sizin,
Doyunca, tıksırınca, çatlayınca kadar yiyn!*

*Bu harmanın gelir sonu, kapıştırın giderayak!
Yarın bakarsınız söner bugün çitirdayan ocak!
Bugünkü mideler kavi, bugünkü çorbalar sıcak,
Atıştırın, tıkıştırın, kapış kapış, çanak çanak...*

*Yiyn efendiler yiyn, bu han-ı iştihâ sizin,
Doyunca, tıksırınca, çatlayınca kadar yiyn!*

Kendisi de bir ittihatçı olan Tefvik Fikret halife-i müslimini tahttan indiren ittihatçılara methiyeler düzmüş, sultanı öldürmeye kasteden ermeni teröristlere şanlı avcı diye hitap etmişti. İttihatçı paşaların sultanı tahttan indirdikten sonra ilk iş olarak

köpeklerin kemik paylaşması gibi padişahın altın kaplama faytonunu parçalayarak aralarında kapışmaları ve daha sonra yaptıkları yağmalar onu böyle bir şiir yazmaya itmişti.

Tahttan indirilen II. Abdülhamid Han bu devleti on sene idare edemezler dediği İttihatçılar gerçekten on yılda memleketi büyük felaketlere duçar etmişler, emperyalistler memleketi yağmaya başlamış milleti her tarafta perişanlığa mahkum etmişlerdi.

FELAKETLERİN KAPISI ARALANMIŞ OLDU

Sebahattin Arslan'ın ifadesiyle;

Sultan Abdulhamid'in askeri bir darbeyle 1908'de yetkisi elinden alınmasıyla Müslümanlar sayısız felaketler ve tefrikalar içine sürüklendi.

Yetkisi elinden alınır alınmaz Osmanlı'nın bir parçası olan Bulgaristan Prensiği hemen bağımsızlığını ilan etti. Böylece Balkanlar'da yaşayacağımız felaketlerin kapısı aralanmış oldu.

27 Nisan 1909'da Sultan tahttan indirilir indirilmez aynı günün gecesi bir adi suçlu muamelesi görerek apar topar Selanik'e yollandı. Ailesinin ve kendisinin bile şahsi eşyalarını almasına fırsat verilmeyen Yıldız Sarayı'ndan çıkartıldı. Çıkartıldıktan sonra koskoca bir ümmetin Halifesinin Sarayında bulunan kendisinin ve ailesinin özel eşyaları talan edildi. Üzerine kıyık elbise giyemeden yola çıkmak zorunda kalan hanımı, soğuk aldığı için hastalanarak kısa süre sonra vefat etti. Ailesinin zinet eşyaları bulunan özel çantası zinet eşyalarıyla birlikte satılmak üzere bir Yahudi'ye verilerek Paris'e gönderildi. Ne bu adamdan bir haber alındı ne de Sultan'ın hanımının zinet eşyalarından. Sultan'ı göz hapsine aldıkları Selanik'te Alaaddin Köşkü ise yıllardır tamir görmemiş, kullanılmamış, içi bir harabe gibiydi. O soğuk ve bakımsız köşkte göz hapsine alındı?

Sultan II. Abdulhamid Han tahttan indirildikten sonra milletin nasıl bir felakete sürüklendiğini madeler halinde ayrıntıya girmeden ele alacağız. Sultan Abdulhamid'in tahttan indirilmesi için uğraşanların sayısına baktığımız zaman şaşkırmamak elde değil.

DIŞARIDAN OLANLAR:

1. İngilizler Sultan'ın kurt politikalarından çok rahatsız olmuşlardı. Yemen'den, Umman Denizi'ne, Mısır, Kızıldeniz ve Afrika'nın içlerinden Hindistan Kıtası'na

kadar Sultan'ın varlığı ve politikaları İngilizler'i sınırlıyordu. Özellikle Hicaz Demir Yolu inşaatını ağırlıklı olarak Almanlar'a vermesi, İngilizler'i daha da rahatsız etmişti.

2. Avusturya Devleti de Bosna ve Hersek'i ilhak edememesinin önünde tek engel olarak Sultan Abdulhamid'i görmüştü.

3. İtalya 1880'lerden beri Trablusgarp üzerinde hak iddia ediyordu. Bu nedenle Sultan Abdulhamid buraya iyi bir diplomat Vali tayin ederek İtalyanlar'ın Trablusgarp'ta mülk almalarını, ticaret yapmalarını ve imtiyaz almalarını engelledi. Bununla da kalmayarak Trablusgarp halkından oluşan Hamidiye Alayları adlı özel askeri birlikler oluşturdu. Bu bölgede bulunan tabyaları güçlendirdi. Ayrıca bir Tümen'den fazla Osmanlı askeri de bölgede bulunuyordu (1909'da bu Tümen'den 11 Tabur Yemen isyanı için gönderilmişti.)

4. Fransızların da Suriye ve çevresinde gözleri vardı. Ayrıca Sultan'ın Tunus, Cezair ve Fas üzerindeki etkisi, onlara zaman zaman askeri yardımlar yapması, Fransızları rahatsız ediyordu.

5. Yunanistan ve Sırbistan topraklarını genişletmek istiyordu.

6. Rusya Balkanlar'ı ve Boğazlar'ı almak istiyordu. Doğuda da Doğu Karadeniz ve Doğu Anadolu üzerinde gözü vardı.

7. Siyonist Yahudiler:

Bunlar bilindiği gibi Filistin topraklarını elde etmek için 1880'lerden itibaren çalışmalarını hızlandırmışlarsa da en büyük engel olarak Sultan Abdulhamid'i görüyorlardı. Çünkü Sultan Yahudiler'in yapmak istediklerini çok önceden sezdiği için Yahudiler'in Filistin'den toprak almalarını yasaklamış yerleşmelerini de engellemiştir. Yahudiler'in Sultan'a Filistin karşılığında Osmanlı Devleti'nin borçlarını ödemek de dahil büyük paralar teklif etmelerine karşılık bunu hakaret kabul ederek daha da sert tedbirler almış, onlara hiç yüz vermemiştir.

1880'lerin sonunda Avrupa basınında Sultan Abdulhamid ve Osmanlı Devleti hakkında akıl almaz bir karalama kampanyası başladığını görüyoruz. Özellikle Hıristiyan tebaaya zulmedildiği işlenerek, Osmanlı Devleti sürekli kötü gösteriliyor. İleride Osmanlı Devleti ile olabilecek bir savaşta Avrupa kamuoyunda Osmanlı aleyhtarı bir hava oluşturmak için her şey yapıyordu.

İÇERİDEN TAHTTAN İNMESİNİ İSTEYENLER:

1. İttihat ve Terakki örgütü.

Bu örgüt özellikle Balkanlar'da örgütlendikten sonra, Sultan Abdulhamid'i tahttan indirip, devlet yönetimini eline geçirmek için devletin dostu düşmanı demeden herkesle anlaşmaya çalışmıştır. Özellikle orduya sızarak Sultan'ı tahttan indirmek için uğraştı ve muvaffak oldu.

2. Bulgarlar: Bir an önce bağımsız olmak için Ruslar'ın desteğiyle iç karışıklık çıkarmaya çalışıyorlardı.

3. Ermeniler: Özellikle doğuda bağımsız bir devlet kurmak için sürekli devletin bir çok yerinde karışıklıklar çıkararak Avrupa Devletleri ve Rusya'yı Ermeni Devleti kurulmasına ikna etmek için çok mücadele ettiler.

Özellikle Avrupa basınına Ermenilerin öldürüldüğüne dair sürekli yalan haberler yaymaya çalıştılar.

ERMENİ DEVLETİNİN KURULMASI İÇİN EN BÜYÜK ENGEL II. ABDÜLHAMİD HAN GÖRÜLÜYORDU

Ermeni Devleti'nin kurulmasına en büyük engel Sultan Abdulhamid'i görüyorlardı. Bu nedenle 1905'te Cuma Namazı çıkışında suikast teşebbüsünde bulundularsa da, Sultan'ı öldüremediler.

4. Bazı devlet adamları ve aydın geçinenler. Bunlar devletin düşmanlarının yapmak istediklerini kavrayamayan, Sultan'ın yaptığı çalışmaları göremeyen hayalperest insanlardı.

Sultan Abdulhamid'in yetkileri elinden alındıktan ve tahttan indirildikten sonra olaylar çok hızlı cereyan etti:

Bulgaristan Müslümanların elinden çıktı. O zamanlar nüfusun %70'ten fazla Müslüman olan Bulgaristan'da bugün dinlerini doğru dürüst bilemeyen %20'lik bir azınlık Müslümanlardan söz edebiliriz.

Bosna ve Hersek'i Avusturya tamamen ilhak ederek kendi toprakları saydı. O gün bu gündür Bosnalılar hala Hıristiyan baskısı ve korkusu altında yaşıyorlar.

TRABLUSGARP'IN İŞGALİ İLE BAŞLAYAN TRABLUSGARP SAVAŞI

Libyalı Müslüman kardeşlerimiz için büyük bir zulüm ve katliam dönemi başladı.

BİRİNCİ BALKAN SAVAŞI 1911-12

Balkanlarda milyonlarca Müslüman'ın yerinden yurdundan olduğu, yüz binlercesinin de öldürüldüğü felaket savaşı.

İKİNCİ BALKAN SAVAŞI 1912-13

Birinci Balkan Savaşı'nda kaybedilen toprakların bir kısmının geri alındığı savaş.

BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI

İslam tarihinde İslam Ümmetinin bu kadar büyük çapta bir felaket ve istila yaşadığı bir savaşı hatırlamıyoruz. Moğol İstilasası olduğu zaman bile bağımsız İslam Devletleri vardı. Bu savaştan sonra bağımsızlığını 1970'lere kadar alamayan eski Osmanlı toprakları olmuştur.

İmparatorluğun bitmeyen son yüz yılı bitti. Ondan sonra başlayan 1900'lü yıllardan 2000'li yıllara kadar insanlık doğuda, batıda, kuzeyde ve güneyde dünya savaşlarıyla ne tür felaketler yaşadığını hepimiz biliyoruz. Bu felaketlerde en büyük mağdur ve mazlum, sahipsiz bırakılıp sömürülen Alem-i İslam olmuştur. İslam coğrafyası baştan başa uzun süre işgal edilmiş, direnenler katliama uğratılmış, hızla dininden ve tarihinden koparılarak kişiliksiz insanlar yığınına dönüştürülmeye çalışılmıştır.

Şu Afganistan'a bakın. Kırk yıla yakındır işgal altında. Biri gidiyor, diğeri geliyor. Önce Komünist Rusya şimdi de Kapitalist Avrupa. Irak ve başka İslam beldeleri de bu yüzyılda iki üç defa işgale uğradı. Sonra da Müslümanlar neden geri diye soruyorlar? Kırk yıl bir ülkeyi işgal ve talan et, sonra da bunların geriliğini diline dola?

Gerçekte Osmanlı devleti yönettiği toprakların halkının devletiydi. Müslümanlar arasında ayrılık yoktu. Ne olduysa Sultan Abdulhamid tahttan indirildikten sonra oldu. Türklerle Araplar arasındaki sorunlar da İttihatçılar'ın elinde başladı. İttihatçılar'dan da her milletten insanlar vardı. Sultan Abdulhamid'i tahttan indirenler, farkında olmadan Osmanlı İmparatorluğu'nu da tarih sahnesinden indirmiş oldular.

27 Nisan 1909'da Meclis-i Mebusan'dan dört üye Padişah'a tahttan indirildiğine dair haber verecekti. Ayandan Arif Hikmet Paşa, Esat Paşa, Ermeni Katolik Cemaati'nden Aram Efendi ile Selanik Yahudi Cemaati'nden Karasu Efendi. Her gün 14 saat ülkeye hizmet etmiş Müslümanlar'ın Halifesi Sultan'ını aşağılamak için gönderdikleri heyete bakın?

KUZU POSTUNA BÜRÜNMÜŞ MAZLUM ROLÜNDEKİ ERMENİLER

Yakın zamanda yapılan tüm araştırmalara rağmen Erzurum ilindeki Ermeni ve Türklerin tarihinde çok sayıda cevaplanmamış sorular mevcuttur. Bunların ilki Erzurum'daki Ermenilerin bölge insanına uyguladıkları katliam ve soykırım sebebiyle yer değiştirmesi sorusudur. Bölgede yaptıkları Türk katliamı ve soykırımı sebebiyle ne kadar Ermeni İttihat ve terakki hükümeti tarafından tehciye (zorunlu göç) tabii tutulmuştur ve ne kadarı kendiliğinden göç etmiştir?

Erzurum'da yaşayan Ermenilerin bazılarının tehcir edildiği bilinmektedir. Onlar İttihat ve terakki hükümeti tarafından yerlerinin değiştirilmesi emredilen ilklere Hükümet onların yer değiştirmesini istedi çünkü onlar Rus sınırına yakındılar ve bu nedenle büyük bir tehlike idiler. Mamafih gerçekte tehcir edilenlerin sayısı bilinmemektedir.

Rusya'daki Ermeniler ve misyonerler tarafından verilen ve güvenilir olmayan hesaplar 10 bin gibi rakamlar vermektedir ki bu şüpheli bir şekilde yuvarlaklaştırılmış ve güvenilir olmayan bir rakamdır. Tehcir edilenler temel olarak Erzurum, Erzincan ve Bayburt gibi büyük şehirlerdeki Ermenilerdir. Bunların çoğu gerçekte Dersim'de ölmüştür. (Ancak çok sayıda Osmanlı askerinin de Dersim'de öldüğünü burada ifade etmek gerekir. İlerleyen Rus ordularından geri kaçarken onlar bir kısım katil Ermenileri öldüren aynı Kürt aşiretleri ve haydutlar tarafından saldırıya uğramışlardır. Dersim haydutları sadece Ermenileri öldürmemiştir. Onlar soyabilecekleri herkesi öldürmüşlerdir.) Gerçek sayı 10 binden çok daha az olmalıdır.

Osmanlı arşivlerinde Prof. Yusuf Halaçoğlu tarafından yapılan araştırmalarda Erzurum'dan yapılan tehcirle ilgili pek az bilgi edinilmiştir. Hâlbuki bu arşivlerde komşu Sivas ve Elaziz vilayetlerinden yapılan tehcirle ilgili detaylı bilgiler vardır.

Bir şey kesindir: Erzurum'daki tüm Ermenilerin ya tehcir edildikleri veya öldürüldüklerine dair Ermeni iddiaları saçmadır. Çünkü Erzurum'da Rus işgali sırasında çok sayıda Ermeni yaşamaktaydı. Ruslar

geri çekildiğinde Erzurum'da kalan ve Rusya'ya dönen Ermenilerin sayısı onların bir ordu oluşturmaları ve hükümet kurmaya teşebbüs etmelerine yetecek kadardı. Eğer Erzurum'daki Ermenilerin tümü yok edilmiş olsaydı bu Ermeniler nereden geldiler? Bu Ermenilerin 1916 yılında ilk kez Rusya'dan göç eden Ermeniler olduğunu iddia etmek gülünçtür.

BAZI ERMENİLER GÖRÜNÜŞTE MÜSLÜMAN OLMUŞLARDI

Bazı Ermeniler köylerde kalmışlardır. Bunlardan bazıları görünüşte Müslüman olmuşlar bazıları ise olmamışlardır. Ermenilerin çoğu Rusya'ya kaçmış ve Rusların Erzurum'u işgali sırasında geri gelmişlerdir. Erzurum'da kalmış olanlar ve Rusya'dan dönenler 1918 yılında Erzurum'daki Ermeni nüfusunu oluşturuyordu. İşte bu Ermeniler, Erivan'dan gelen Ermeni askerlerle birlikte 1918 yılında Erzurum'un Müslümanlarını katletmişlerdir.

Erzurum'daki Ermenilerin hayatta kaldıklarına dair en önemli kanıt nüfus durumudur. Rusların 1897'de yaptıkları nüfus sayımı Kars, Ardahan, Gürcistan, Erivan, Azerbaycan ve civarını kapsayan alan içerisinde 1.161.909 Ermeni'nin yaşadığını göstermektedir. Bu rakam 1914 yılında doğal artış sonucu olarak 1.444.000 olabildi. Ermeni nüfusu savaş sırasında artamazdı. Erkekler savaşa gitmişlerdi dolayısıyla Kafkaslardaki yerli nüfusun 1917 yılında da aynı kaldığı yani 1.444.000 olduğu farz edilebilir. Richard Hovannisian'ın resmi Rus kaynaklarından aldığı rakamlara göre 1917 yılında Kafkaslardaki Ermeni nüfusu 1.783.000'dir. Bu rakamdan 1.444.000'i çıkardığınız zaman geriye kalan 339.000 kişinin bir yerlerden geldiği ortaya çıkar.

Bu Ermeni fazlalığı, Osmanlı ülkesinden gelen muhacirler olmalıdır. Bu 339.000 Ermeni arasında, İran'dan gelen bazı muhacirlerle Amerika'dan gelecek Rusya saflarında savaşan az sayıdaki Ermeniler bulunabilir. Fakat bunların etkileri önemsenmeyecek düzeydedir. Hovannisian'ın tahminine göre 1916 sonunda yaklaşık olarak 3.000.000 Osmanlı Ermenisi Kafkasya'ya göç etmiş, bunların yarısı hastalık ve açlıktan ölmüştür.

ERZURUM, VAN VE BİTLİS ERMENİLERİ RUSYA'YA KAÇTI

Osmanlı Anadolu'sundan gelen muhacir Ermeniler Erzurum, Van ve Bitlis illerinden gelmiş olabilirler.

O zaman bu illerde toplam olarak 485.000 Ermeni vardı. Diğer illerden ve daha uzak yerlerden muhacirlerin gelmiş olduğu düşünülemez. Hovannisian'ın 1917 yılına ait rakamları doğru ise Erzurum, Van ve Bitlis'teki Ermenilerin % 70'inin Rus İmparatorluğu'na kaçtıkları ortaya çıkar. Hovannisian'ın 1917 yılına ait rakamları Ermeni nüfusunu belki biraz fazla gösteriyor olabilir. Buna rağmen göçmenlerin yarısının öldüğü varsayılsa bile göçmen rakamınının 339.000 olduğu ortaya çıkar.

Diğer taraftan Osmanlı kayıtlarına göre "Hopa, Erzurum, Hınıs, Van hattının doğusunda kalan Ermeniler askere alınma çağrılarını reddederek Rusya'ya gitmiş ve oradaki askeri oluşuma katılmışlardır" Rusya'daki göçmenlerin sayısına bakılırsa gidenlerin aileleri ile birlikte gitmiş oldukları anlaşılır.

Sonuç olarak şu ortaya çıkmaktadır ki Erzurum'daki Ermenilerin çoğu Türkler veya diğer Müslümanlar tarafından öldürülmemiştir. Hükümet güçleriyle çarpışmalarda ölenler olmuştur. Çok sayıda Ermeni'nin tehcir edildiği de söylenemez. Onların büyük bir bölümü Rusya'ya gitmiş ve orada çok sayıda Ermeni hastalık ve açlıktan dolayı ölmüştür. Diğer bir deyişle onlarda Müslüman göçmenler gibi ölmüşlerdir. Anadolu Müslümanlarının savaş kurbanı olarak açlık ve hastalıktan öldükleri gibi Ermeniler de savaş ve ihanetlerinin kurbanı olmuşlardır.

BİRİNCİ DÜNYA SAVAŞI SONRASINDA ERZURUM MÜSLÜMANLARI

Sonuçta Ermenilerin Erzurum Müslümanlarına yaptıkları konusunda fazla bir şey söylemeyeceğim. Sizler atalarınızın acıklı hikâyesini biliyorsunuz. Dünya savaşının başlangıcında Erzurum'daki Müslümanların Van ve Bitlis'teki Müslümanların başına gelenlerden sakınabilecekleri anlaşılıyordu.

Van ve Bitlis'te Müslüman nüfusun büyük bir bölümü yerli ve Rus Ermenileri tarafından katledilmişti.

Fakat Erzurum Vilayeti Beyazıt Sancağı dışında Osmanlı Ordusu'nun sıkı denetimi altındaydı. Bu durum 1916'da Rusların Erzurum'u aniden işgal etmesiyle son buldu. Güçlü Osmanlı'nın askeri varlığı diğer taraflarda olduğu gibi Müslüman nüfusun katledilmesini engelliyordu.

1916 yılında Rusların Erzurum'a doğru ilerlemesi sırasında en az 300.000 Müslüman Erzurum'u terk ederek göç etti. Geri kalanların öldürülme ihtimali Van ve Bitlis'e göre daha azdı. Erzurum'daki Müslüman ölümlerinin çoğu Rusların elinden olmamıştı. Gerçekte Ruslar geçmişteki savaflara göre halka daha iyi davranıyor görünüyordular. Ancak bu demek değildir ki Türkler 1916-1917 yıllarında katliama maruz kalmadılar.

Ermenilerle gizli bir anlaşma içinde olan Ruslar dünya kamuoyunda katliamcı olarak görünmemek için katliam işini Ermenilere havale etmişti. Bu sebepten bu sıradaki katliamların hemen hemen tamamı Ermeni çeteleri tarafından gerçekleştirilmiştir. Rusların bu çeteleri tamamen kontrol edebildiklerini söylemek zordur. Zaten kontrol etmek gibi bir düşünceleri de yoktu. Ruslar Ermenilerle üstü kapalı bir anlaşma içinde idiler. Casusluk, Osmanlı Ordusu'nun haberleşme hatlarının tahribi, cephe gerisi sabotajlar karşılığında Ruslar Ermenilerin faaliyetlerine göz yumdukları gibi perde arkasından destek vermişlerdir.

Ruslar Erivan'da olduğu gibi Ermenileri savaştan sonra kontrol edebileceklerini düşünmüşlerdir.

Ruslar her zaman pratik düşünmüşlerdir. Rus askerleri yağma ve tecavüz olaylarında bulunmuşlar, yollarına engel olarak çıkan Müslümanları öldürmüşlerdir. Fakat Rus liderler pratik düşünmüşlerdir. Onlar Türklere ve diğer Müslümanlara karşı özel bir nefret göstermediler. Bunun yerine onlar çıkarlarını düşünerek hareket ettiler. Rusların tarihi bunu göstermektedir.

Ruslar 1829 ve 1878 yıllarında Ermenileri Rusya'ya davet etmişler, onlara Türklerin evlerini ve çiftliklerini vermişler ve onları vergiden muaf tutmuşlardı. Niçin? Çünkü onlar sınırda kendilerine bağlı bir nüfus istiyorlardı. Onlar biliyorlardı ki Ermeniler Türklere karşı kendileriyle müttefik olacaklardı ve bu pratik bir karardı.

Ruslar Kırım Tatarlarını, Abhazları, Çerkezleri ve Lazları yerlerinden söküp atarak buralara Rusları, diğer Slavları ve Gürcüleri yerleştirmişlerdir. Bu şeytani fakat pratik bir uygulamadır.

Ruslar kontrol altında tutabileceklerini düşündükleri Müslüman nüfusu yok etmemişlerdir. Ruslar Dağıstan'ı ve Azerbaycan'ı işgal ederken çok zalimce davranmışlar kadınları ve çocukları öldürmüş köyleri yakmışlardır. Ancak işgal ettikleri yerlerdeki nüfusu yok etme yerine onları lüzum gördükleri kadar yok ederek kontrol altında yönetmişlerdir.

Rusların Kuzeydoğu Anadolu'da da aynı ilkeyi uyguladıkları söylenebilir. Ruslar 1. Dünya Savaşı'nı kazanacaklarını düşünüyorlardı. 1856 ve 1878'de Ruslar İngiliz, Alman ve Fransızların baskısı ile Erzurum'u terk etmek zorunda bırakılmışlardı. Onlar 1. Dünya Savaşı sonunda Erzurum'da kalacaklarını düşünüyorlardı. Onlar Almanların yenileceğini İngilizler ve Fransızların ise kendilerinin müttefiki olduğunu düşünüyorlardı. Nitekim Sykes-Picot Anlaşmasına göre İngilizler bölgenin Ruslarda kalacağına dair söz vermişlerdi.

Ruslar, canlıların yaşamadığı bir çölde hüküm sürmek istemedikçe Erzurum'un ve Osmanlı'nın doğusunun bütün Müslüman nüfusunu tahliye edemeyeceklerini anladılar. Bölgenin büyük sayıda Rus göçmeni için de cazip olmayacağını düşündüler. Rus halkı, böylesine sert bir iklimde ve Osmanlı'nın doğu bölgelerinin tehlikeleri içinde seyahat etmeyeceklerdi. Eğer Ruslar, Doğu Anadolu'da bir Hıristiyan nüfus olmasını isteseydiler, Ermenilere güvenmek zorunda kalacaklardı. Bunu isteyip istemedikleri kuşkuludur. Hayır, Ruslar Erzurum'da hem Müslümanları hem de Ermenileri istediler. Ruslardan nefret eden tek bir grubu kontrol altında tutmaktansa birbirinden nefret eden iki gurubu çok daha kolayca kontrol edebileceklerdi.

Erzurum ilinde hiçbir zaman ekonomik olarak yaşanabilir bir bölge oluşturmaya yetecek kadar Ermeni bulunmadığını da eklemek gerekir. Savaştan önce, Ermeniler, Erzurum nüfusunun sadece % 17'sini oluşturmaktaydılar. Ruslar Erzurum'un Müslüman çiftçi ve tüccarlarına ihtiyaç duyacaklarını biliyorlardı. Ermeniler, asla böyle akılcı hesaplamalar yapmamışlardı.

ERZURUM BÜYÜK ERMENİSTAN'IN BİR PARÇASI HARABELER ŞEHRİ

Erzurum Müslümanları en fazla acıyı, Ruslar Erzurum'u terk ettikten sonra çektiler. Rus Devrimi sırasında, Rus askerler basitçe Anadolu'yu terk ederek evlerine dönmeye başladılar. Arkalarında küçük bir grup ermeni asıllı subay ve büyük sayıda Ermeni askeri bıraktılar. Ermenileri Erzurum'u her zaman hayal ettikleri Büyük Ermenistan'ın bir parçası yapmak istediler. Nüfusun dörtte üçünden fazlasının Müslüman olması durumunda bunu gerçekleştiremeyeceklerdi. Bu nedenle, Erzurum'un Müslümanlarına karşı bir katliam ve zorla göç etirme politikasını uygulamaya başladılar. Tıpkı, Erivan'daki Azerbaycan Türklerine yaptıkları gibi.

MEŞRUTİYET ANCAK ERMENİLERİN ZULMÜNE YARADI

Osmanlı Ordusu, Erzurum'u yeniden almak için yürüdü ve Türklerin katledilmelerine son verdi. Ermeniler onlara karşı duramadılar. Geri çekildiler ve geri çekilmeleri sırasında bulabildikleri bütün Müslümanları hunharca öldürdüler.

Sizler, ayrıntıları kuşkusuz biliyorsunuz. Beyazıt Sancağı'nda köylerin yarısı yok edildi. Beyazıt halkının yarısı katledildi. Erzincan, Bayburt ve Tercan kentlerinde dağlara kaçamayan Müslümanların tamamı öldürüldü. Bu şehirlerin hepsi yakılıp, yıkıldı. Geri çekilen Ermenilerin yolu üzerindeki tüm köyler, benzer şekilde tahrip edildi ve ahaliyi öldürüldü.

Kentleri geri alan Osmanlı askerleri, korkunç manzaralarla karşılaştılar: Binlerce cesetle dolu sokaklar, cesetlerle doldurulmuş çukurlar. Bizzat Erzurum kenti, Osmanlı Yüzbaşısı Ahmet Refik tarafından **"Harabeler Şehri"** şeklinde tanımlandı. Şehri kurtardıktan sonraki ilk haftada Osmanlı defin görevlileri, 2000'den fazla ceset saydılar. Daha bir çok ceset, bu sayıya dahil değildi. Osmanlı güçleri, Ermenileri öylesine çabuk bir şekilde ele geçirdiler ki, Erzurum şehri sakinlerinin çoğunluğunun hayatları kurtarıldı. Yine de, Erzurum Müslümanlarının % 20'si katledilmiştir.

Bu tabloya şahit olan bir Avusturyalı gazeteci şunları yazmıştı:

"Trabzon'dan Erzincan'a, Erzincan'dan Erzurum'a bütün köyler yıkılmıştır. Her yer vahşetle ve acımasızca katledilen Türklerin cesetleriyle dolu. Şu anda Erzurum'dayım ve gördüklerim korkunç. Neredeyse bütün şehir yıkılmış durumda. Cesetlerin kokuları her yeri kaplamış durumda."

Ermeniler, Osmanlı Ordusu'ndan önce çekiliyorlardı. Tehlike içindeydiler. Ancak, kendi güvenliklerini tehlikeye atma pahasına, Erzurum'un masum Müslümanlarını öldürebilecekleri her yerde duruyorlardı. Bu kin ve nefret açıklanamaz. Çoğu zaman yanlış bir biçimde Türklerin Ermenilere bir soykırım uyguladıkları iddia edilmektedir. Oysa, gerçek soykırım Türklerle karşı uygulanmıştır. Savaşın sonunda, Erzurum'un Müslüman halkının üçte biri öldürülmüştü.

Osmanlı Erzurum'unu yok eden, Osmanlı Hükümeti'nin kusurları değildi. Osmanlı Erzurum'unu yok eden savaş da değildi. Erzurum'u yıkan Ermeni milliyetçilerinin ve onların dostu Rus emperyalistlerinin cinayetleriydi.¹

1) Justin McCarty; The Destruction of Ottoman Erzurum (Osmanlı Erzurum'un Tahribatı) ; Atatürk Üniversitesi 2002 – 2003 Akademik Yılı Açılış Dersi; Erzurum; 2002; s. 32 – 58.

Abdülhamid Han'ı tahttan indirerek Meşrutiyetin ilanıyla, komitelerin artık ihtilalci siyasetlerini bir tarafa bırakarak meşrutiyete yardımcı olmaları, memleketin iktisâdî ve medenî gelişmesi için çalışmaları gerekiyordu. Komiteler görünüşte buna karar verdiler. İttihatçılar Ermenilerin yalanlarına aldandılar, devletin yüksek mevkilerine bir çok Ermeni aydını getirdiler.

Bayram ve merasimlerde en önde, ittihat ve terakki Cemiyetinin önemli kişilerinin yanında bulundular. Şişli mezarlığında sözüm ona meşrutiyet uğruna ölen Ermeni fedailerinin adına düzenlenen törende İttihat ve terakki Cemiyeti ileri gelenleri de bulunuyordu.

Türk ve İslâm düşmanı kanlı katil Patrik Matyos İzmirliyan sürgünde bulunduğu Kudüs'ten İstanbul'a gelirken, İttihatçılar tarafından karşılandı. İttihat ve Terakki Cemiyeti Ermeni cemiyetlerini himayesine aldı. Bu cemiyetler adına müsamere ve konserler verildi.

En önemli yerler, Rusya'dan kovulmuş, Avrupa'nın çeşitli yerlerinden İstanbul'a gelmiş vatansız, milliyetsiz alçaklar tarafından işgal edilmişti. Bu sözde diplomatlar, içlerindeki açığa vurarak Osmanlı devletini devlet olarak tanımayacaklarını ilan ediyorlardı. Taşnak Hınçak ve diğer komiteler yeniden örgütlenmeye, şubeler açmaya başladılar. İstanbul'daki Ermeni basınında Türk-İslâm düşmanlığının körükleyen yazılar birbirini takib etmeye başladı.

VAN DÜŞTÜ!.. (17 MAYIS 1915)

Van'da yaşanan Ermeni mezalimini ele alacak olursak; doğu Anadolu'da karların erimeye başlaması ile birlikte başlayan olaylar gün geçtikçe Ermenilerin lehine ve Türklerin aleyhine gelişmeye başladı.

8 Mayıs günü, Van şehrinin merkezinde Ermenilerin bir Türk mahallesine hücum ederek birçok evi yaktıkları bildirildi. Bütün olarak dış güçlerce silahlendirilmiş ve donatılmış Ermeni Halkı, ele geçirdikleri her sokak ve her mahallede korkunç kıyımlar yapmaya başladılar. İşte gelişen bu durum üzerine Van Valisi Cevdet Bey; halkın başka yerlere göçmesine ve Van'ın yavaş yavaş terk edilmesine karar verdi.

Bu çekilme Türkler için inanılmaz zor şartlar altında yapılmaya başlandı. Göç sırasında erkeklerinin çoğu, uygulanan bölgesel seferberlik nedeni ile cephede Ruslarla savaşan Ordu'ya katıldığı için, yetersiz kuvvetlerle savunulmaya çalışılan Türk Halkı, yollarda Ermenilerce soykırıma ve akıl almaz işkencelere maruz bırakıldılar. Böylece bölgede 15-20 gün içindeki ikinci Tehcir (Zorunlu Göç) olayı Ermenilere değil fakat yine Türk ve Müslümanlara karşı bu sefer Ruslar tarafından değil ama Türkler tarafından uygulandı.

Nedense Ermeni taraftarı yazarların hemen hemen tümüne yakın bir kısmı bu olaya temas etmedikleri gibi, olayı tamamen ters yüz ederek Van'da Türklerin Ermenilere kıyım uyguladıklarını, hatta rakam olarak 60.000 Ermeninin öldürüldüğünü beyan etmiş ve Ermenilerin Türklerin zulmüne karşı kahramanca direndikleri ve Türkleri ağır bir yenilgiye uğrattıkları yolunda taraflı yayınlar yapmışlardır.

Türk ve Müslümanların çekilme yolları sınırlı idi:

1. Van Gölü kuzeyinden geçen Van-Erciş-Ahlat-Bitlis yolu,
2. Van Gölü güneyinden geçen Van-Gevaş-Bitlis yolu ve
3. Uygun vasıtalar temin edildiği takdirde Van-Tatvan deniz yolu idi.

O tarihlerde karayolu için motorlu ve motorsuz araç pek mevcut değildi. Gölde 2000 kadar insan taşıyabilecek 70 kadar yelkenli gemi mevcuttu ve muhtelif köylerin iskelelerinde bağlı bir durumda bulunuyorlardı. Göçe zorlanan Türk ve Müslümanlar için en büyük talihsizlik, bu gemilerin hemen hemen tümüne yakın bir kısmının Ermeniler tarafından çalıştırılıyor olmasıydı.

Karayollarının büyük bir bölümü asi Ermeni Çetelerinin elinde bulunuyordu. Bu nedenle bu yollardan gidenlerin çoğu Ermeni asilerin saldırılarına hedef oldular. Göçmenler tümü ile savunmasız olduklarından bin bir türlü vahşi işkencelere maruz kalarak çok büyük zayıf verdiler, en talihlileri katledildi.

Gemilerle gidenlerin büyük bir kısmı yolculukları veya dinlenmeleri sırasında Ermenilerin yaşadığı adalarda ve bilhassa Çarpanak adasında ve kıyıdaki köylerde çocuk, kadın yaşlı ve hasta demeden hunharca öldürüldüler. Van Gölü kan gölü oldu ve askerler uzun süre Van Gölü kıyılarından masum Türk insanının cesetlerini toplayıp gömdüler.

Van'ın düşüşü olayını değişik bir yorumla bir Ermeni yazarın kaleminden izliyoruz:

"Varentsov- Dashkov'un teklifini kabul eden Milli Büro, gönüllü birliklerin harekâtını sevk ve idare için özel bir komite seçti. Tiflis, Alexandropol ve Erevan'da faaliyet gösteren komite, kısa bir zamanda tam kapasiteye sahip olan dört gelişmiş birlik hazırladı. Gönüllülerin askeri rolü, Kafkasya'daki toplam Rus kuvvetleri içinde önemsiz bir sayıda olmasına rağmen öncelikle kılavuzluk, öncülük, Rus birliklerine arızalı arazilerde yol göstermek ve öncü rolü oynamaktı. 1000 kişilik ilk grup Antranik tarafından yönlendiriliyordu.

Bu grup Balkan Savaşı'na (Bulgarlar yanında) Ermeni gönüllülerle katılmış tecrübeli ihtilalcilerden müteşekkildi. Diğer üç grup Türk hududuna doğru ilerlerken Antranik Kuzey İran'da Rus kuvvetlerine katıldı. İkinci grup yardımcısı eski bir Osmanlı parlamenterisi olan Dro tarafından yönetiliyordu. Erivan bölgesinde, İğdır üzerinden Van'a doğru ilerliyordu. Hamazp ve Keri komutasındaki üçüncü ve dördüncü birlikler Sarıkamış'tan Oltu'ya batı hududu boyunca ileri (karakol) pozisyonunda bulunuyordu.

Türk gemileri Ekim sonunda Rus limanlarını bombalarken, Ermeni gönüllüleri zaten Osmanlı hudut ihlalleri için techiz edilmişlerdi ve hazırıldı. Gerçek oydu ki muvazzaf Rus ordusunda 150.000 Ermeni asker mevcuttu ve bunların bir kısmı Avrupa Cephesine transfer edildiler."

RUS BİRLİKLERİ ERMENİ İSYANCILAR TARAFINDAN TEZAHÜRATLA KARŞILANDI

"Van'daki çatışma haberleri Kafkasya'ya ulaştığı ve acil destek isteği duyurulduğu zaman, 4. Rus Kafkas Kolordu'su Van ve Malazgirt istikametinde taarruza başladı. Bu harekate katılan 2, 3, 4 ve 5. gönüllü Ermeni birlikleri Vardan'ın komutasında "Ararat Lejyonu" olarak savaşa katıldı.

28 Nisan'da Erivan'dan yola çıkan Lejyon, General Nikalayev'in birliklerine katıldı. Bu birlik hudutları 4 Mayıs'ta geçti. İki hafta sonra Ermeni birlikleri ve onları takiben Rus birlikleri Van'daki isyancılar tarafından tezahüratla karşılandı. Van valisi Cevdet Bey güney yolu ile Voston istikametinde Van'ı terkederden Ermeni gönüllüleri IV. Kolordu Komutanı General Oganovski'nin takdirlerine mazhar oldu. Kendisi de "Katolik" olan Komutan, Ermeni gönüllüleri methetti. Rus askeri otoriteleri "Aram Monukyan"ı (Van'daki Ermeni Savunmasını organize etmişti) isyan bölgesinin Valisi tayin ettiler.

Ermenistan'ın siyasi varlığı artık şekillenmeye başlamıştı... Rusya'nın kontrolünde bağımsız bir Ermenistan beklenen ödül. Zaten yerli teşkilat Militia ve Polis Van gölü çevresinde tesis edilmişti. Tıpkı 2000 yıl önceki gibi. Haziran sonunda Ermeni lejyonu General Trukhin'in özel kuvvetlerine katılmıştı. Bu kuvvetler Van gölü güneyini temizleyecekler ve Bitlis'te kurtarılmayı bekleyen 100.000 Ermeni'ye ulaşılacaktı."

Tebriz'de 6 Mayıs 1915'te harekete geçen General Şarpantiye Komutasındaki Rus Suvari tümeni Van ve Adilcevaz üzerine harekete geçti. 12-16 Mayıs arasında Savuşbulak'a geldi. 18 Mayıs'ta Başkale'ye yaklaştı, Türk birlikleri batı'ya doğru çekilmek zorunda kaldı. General Truhin komutasındaki birlikler Van'a girdiler. Türk birlikleri her tarafta çekilmeye başladılar.

Türkler'in Van'ı boşalttıkları 14 Mayıs'tan iki gün sonra Ruslar şehre Ermenilerin büyük coşkusu ve şenliklerle girdiler. İyice cesaretlenen Ermeniler bölgede Türkleri imha etme kararıyla büyük bir "imha harekâtı" başlattılar.

ERMENİLER VAN'I BAŞTAN BAŞA YAKIP YIKTILAR

Türklerin, Van'ı boşaltması üzerine Van'da Ermeni dönemi başlamış ele geçen Türkler akla gelebilecek en feci şekilde, bazı köy ve kasabalarda son ferde kadar yok edilmişlerdir. Van'ı baştan başa yakan Ermeniler bu şehri elde tuttıkları bir iki yıl içinde, yüzlerce yıllık tahribat yaptılar.

Ermeniler Van'da soykırım uygularken kendi gençlerinin beynini vahşet hikâyeleriyle dolduruyorlardı. Bunlardan biri daha sonra Sait Halim Paşa ve Polis Müdürü Cezmi Bey'i öldürecek olan Arşavir Şıracıyan'dır. Anılarında bu dönemle ilgili sahte anılarla kininin nasıl beslendiğini anlatmaktadır.

"24 Nisan 1915'ten bir gün sonra, Sivas Valisi Muammer'in kendi bölgesindeki 20.000 Ermeni askerini katlettiğini öğrendik... Yaklaşık 120.000 soydaşımız çalışma taburlarında istihdam edilmişlerdir. Bunlar birbiri peşi sıra katledildiler..."

"Kaçaklar İstanbul'da "dam taburu" olarak adlandırılıyordu. Soydaşlarıyla beraber başkent'in en iğrenç mahallelerinde haddinden fazla kalabalık sefil barınaklarda yaşamaktaydılar..."

Jön Türkler onları bir tehdit vasıtası olarak gördüler Türk Polisi bir gecede beş bin kişiyi topladı ve bir daha kendilerinden haber alınamadı...

Teşkilat-ı Mahsusa adındaki kıyım ve katliamlardan sorumlu özel organizasyon... Kaşarlanmış sabıkalıları hapisten çıkararak oluşturuldu."

"Kaçaklar dünyasının bir adı vardı, tavan taburu. Gerçekten de onlar tavan araları, mahzenler ile gizli geçitlerin askerleriydiler... Tavan arasına mensup 15.000 nefer savaş boyunca hayatta kalmayı başardı. Jön Türkler Ermeni meselesini kökünden halledemediler ama kendi isimlerini sonsuzluğa dek "katil" soykırımcı ve barbar kelimeleriyle eşdeğer hale getirdiler."

Böylece bir tarafta gerçek cinayetler işlenirken diğer tarafta vatanlarını savunma gibi en asil görevden kaçan ve düşmanla işbirliği yapan bazıları da Lafla seri halde cinayetler üretiyorlardı.

Aynı günlerde Van'dan gönderilen ve daha sonra Amerika'da yayınlanan Ermeni gazetesi "Gosnak"ta bir mektup Van'ın gerçek durumunu anlatıyordu;

"Birçok silahlar ile birlikte 810 top ele geçirdik. Hükümete ait bütün binaları ve kışlaları yaktık. Van'da 1500 kadar kadın ve çocuktan başka Türk kalmadı. Bunlar Amerikan bölgesinde muhafaza ediliyor. Bazılarına da Rus Ordusu tarafından bakılıyor, yemek veriliyor. Bu gün Van Valisi Aram'dır. Bütün davalar artık Ermeni lisanı ile görülüyor. Köylere ve kasabalara Ermeni memurlar gönderiliyor."

900 yıllık bir Türk vilayeti olan Van, kendi vatandaşlarının isyanı ile ele geçirilmiş ve düşman ülke Rusya'ya teslim edilmiştir. İhanetin böylesi tarihte ender kaydedilmiştir.

Bu gün dahi ne Türk, ne de Batı Dünyası, Van ili ve çevresindeki 509.707 Müslüman'dan sadece 1500 kadın ve çocuğun kaldığını bilmiyorlar.

Van'ı ele geçiren Ermeniler bütün Türk mahallelerini yaktılar. Şehirde kalanları ve yollarda yakaladıkları kişilerin yaşlarına bakmadan toptan kitle halinde katlettiler. Bundan maksatları, Van'daki Türklerden bir iz bırakmamak ve bölgede sayısal üstünlük sağlamak istemeleriydi.(Dr. M. Galip Baysan)²

(Devamı gelecek sayıda)

2) Ermeni Mezalimine Ağıt / Kemal Arkun

BU ANLATILAN YOL "KUR'AN YOLU" OLAMAZ

Bu makalemizde, Diyanet İşleri Başkanlığı yayınlarından **Kur'an Yolu** isimli **Türkçe Meâl ve Tefsir**'den bahsedeceğiz.

Eserin 1. cildindeki **Diyanet** imzalı **Takdim** yazısından öğrendiğimize göre;

Diyanet İşleri Başkanlığı, 1998 senesinde yani 28 Şubat hadisesinin cereyan ettiği 1997'nin akabinde, bir Kur'an meal ve tefsiri hazırlatmaya karar verip bu vazifeyi dört ilahiyatçı profesör olan Hayrettin Karaman, Mustafa Çağrırcı, İbrahim Kafi Dönmez ve Sadrettin Gümüş'e havale etmiş.

Prof. Hayri Kırbaçoğlu'ndan dinlediğime göre, ismi tefsir olan bu eser, **hiçbiri tefsir profesörü olmayan** bu 4 profesöre, 300.000 dolar ücretle hazırlatılmış.

Eser basılmadan önce Din İşleri Yüksek Kurulu tarafından tenkit süzgecinden geçirilerek kontrol edilmiş. Nitekim DİB Din İşleri Yüksek Kurulu üyesi ve samimi insan Doçent Halil Altıntaş'tan, bu tefsiri basılmadan önce kendilerinin de okuyup kontrol ettiklerini bendenize söylemişti. Kendisine İstanbul Suriçi'ndeki Eresin Otel'de, aşağıda okuyacağınız akıl almaz ve kabul edilemez hataların bir kısmını

söylediğimde, her bir hatayı net hatırlayamasa da, **“Biz bu hataları işaretleyip çıkarılmasını söylemiş olmalıyız”** dedi.

2003 senesinde, bahse konu eser 5 cilt halinde basılıp satışa sunuldu. Üzerinde Diyanet İşleri Başkanlığı ibaresi bulunduğu için itimat edildiğinden kısa zamanda birinci baskısı tükendi.

DİB, memleketimizdeki dinî en yüksek resmî müessesedir. Herkes gibi biz de bu müessesenin hazırlattığı mukaddes kitabımızın tefsirini merak ediyorduk. Basılır basılmaz hemen bir takım edindik. Keşke edinmemiş olsaydık. Çünkü daha ilk göz atar atmaz, bu anlî-şanlı tefsir(!) bize hemen maalesef **“Tesmeu bilmuaydî hayrun min en terâhü”** dedirtti.

Şöyle yavaştan yavaştan meseleye girelim de görelim bakalım gerçekten öyle mi?

İlk ciltten, **Takdim** yazısından başlıyoruz.

Sonunda Diyanet imzası olan **Takdim** yazısının son paragrafı şöyle:

“Elinizdeki tefsir, günümüz Müslümanlarının ihtiyaçları göz önünde bulundurularak ve klasik tefsir birikiminden yararlanılarak hazırlanmış değerli bir çalışma olup, uzmanlık alanlarında yetkin bilim adamlarından oluşan bir heyet tarafından kaleme alınmış olma gibi bir imtiyaz taşımaktadır.”

Bu cümleye maalesef dört maddeyle itiraz etmek durumundayız.

MADDE: 1

Bu tefsir, söylendiği gibi günümüz Müslümanlarının ihtiyaçları göz önünde bulundurularak hazırlanmış değildir.

Çünkü günümüz Müslümanlarının, bir kadınla şahitsiz yani/nikâhsız olarak cinsî beraberliğin caîz olduğunu söyleyen hocalara ihtiyacı yoktur. Oysa bu tefsir, mut'a nikahına cevaz veriyor.

MADDE: 2

Bu tefsir, klasik tefsir birikiminden yararlanılarak hazırlanmış değildir.

Eğer öyle olsaydı, klasik tefsirlerin yazdığı gibi bu tefsir de “Müslüman olmayanların zinhar cennete giremeyeceklerini” söylerdi.

MADDE: 3

Bu tefsir değerli bir çalışma değildir. Eğer öyle olsaydı, Süleyman Ateş gibi, son peygambere ve son kitaba inanıp inanmamayı solda sıfır sayarcasına **“Peygamberimiz'e ve Kur'an'a iman etmeyenlerin de cennete gireceklerini iddia edenleri”** ve mason Abduh ve Cemâleddin Afgânîlerin hayranı olan M. Reşid Rıza gibi İslam düşmanlarını İslam âlimi saymaz ve onların eserlerinden alıntılar yapmazdı.

MADDE: 4

Bu tefsir uzmanlık alanlarında yetkin bilim adamlarından oluşan bir heyet tarafından kaleme alınmış da değildir. Öyle olsaydı, bu tefsir, tefsir alanında uzmanlaşan kimselere hazırlattırılırdı.

Halbuki öyle olmamış, hazırlayanların tefsir alanında uzman olmamalarını bir tarafa bırakın, kendi alanı olan fıkıhta bile yanlış üzerine yanlış yapan kimseler çağırılıp **“Gel bize tefsir hazırla”** denilmiştir.

Dedelerimiz, **“Osmanlı fısıltıyı sevmez”** derlerdi. Dünya âlem bilsin ki, fıkıhta bile yanlış üzerine yanlış yapan kimseler dediğim şahıs, Hayrettin Karaman'dır.

Seferîlik konusunda bir tv kanalında **“Seferîlik üç günlük yoldur. Bugün uçakla dünyanın bir tarafından bir tarafına üç günden önce gidiyor. Dolayısıyla zamanımızda seferîlik olmaz”** diyor.

Bilmiyor ki, **seferîliğin illeti zaman değil mesafedir**. Dolayısıyla, ne şekilde ve ne kadar zamanda gidilirse gidilsin, ikamet yerinde en az 90 kilometre olan mesafeye gidilmekle seferî olunur. Kendi branşı olan fıkıhta alâkalı böyle basit bir meseleyi bile bilemeyen yani kendi branşında bile uzmanlaşmamış olan bir kimse nerde kaldı ki tefsirde uzmanlaşmış olsun da tefsir yazabilsin! Zaten yazamamış da...

Yazarsa ve yazdırılırsa, böylelerinin yazdığı tefsir işte **KUR'AN YOLU** isimli tefsir gibi bir tefsir(!) olur ki onun da nasıl bir tefsir olduğu aşağıda görülecektir.

Değerli okuyucular!

Tefsir kitabı alan kimse, onu Allah'ın âyetlerinin açıklamasını anlamak için alır. Çünkü Kur'an tefsiri demek, **“Kur'an âyetlerinin mânâlarını açıklayan eser”** demektir.

Kur'an'ın mânâsını anlamak için; yürürlükten kaldırılmış, üstelik tahrif edilmiş/bozulmuş olan Kitab-ı Mukaddese yani bu günkü Tevrat, Zebur ve İncil'lerin verdiği bilgilere ihtiyaç var mıdır? Yoktur...

Ama bakın **KUR'AN YOLU** isimli eserin **Giriş** yazısının **E/10** maddesinde ne deniliyor:

“İslâmî inançlarla ve ilkelerle çelişmeyen ek bilgiler vermek maksadıyla, Kitab-ı Mukaddes'ten de bilgiler aktardık.”

Niçin aktarıyorsunuz hocalarım?

Şöyle diyorsunuz: **“Ek bilgiler vermek maksadıyla.”**

İnsan eliyle bozulmuş olup sadece görünüşte dinî olan kitapların verdiği bilgilere ne derece güvenilir ki onlardaki bilgileri Kur'an Tefsiri olarak hazırlanan bir eserin içine alıp **“Bakın Tevrat, Zebur ve İnciller de şu bilgileri veriyor”** diyerek bu aslı astarı olmayan bilgileri Müslümanlara sunuyorsunuz? Veya kakalıyorsunuz?

Hayır, hayır, hayır! Verdiğiniz bilgiler asla, **“İslâmî inançlarla ve ilkelerle çelişmeyen ek bilgiler”** değildir.

Bal gibi çelişiyor. Bakara sûresi 40. âyetin tefsirinde verdiğiniz bilgi şu:

“Tevrat'ta, Ya'kub peygamberin Tanrı ile gürleşip O'nu yendiği, bu sebeple Tanrı'nın ona İsrâîl adını verdiği bildirilir. (Tekvîn, 32/24-28)” (Cild 1, Sahife: 50)

Şimdi bu bilgi **“İslâmî inançlarla ve ilkelerle”** çelişmiyor mu?

Hani **“İslâmî inançlarla ve ilkelerle çelişmeyen ek bilgiler vermek maksadıyla, Kitab-ı Mukaddes'ten de bilgiler aktardık”** diyordunuz.

İslâmî inançlara göre hâşâ Hazreti Yakub Tanrı ile gürleşti mi, gürleşip onu yendi mi?

Böyle bir inanca sahip olan kimse gömgök gâvur olmaz mı?

Hadi bu bilgiyi verdiniz. Peki eserinizde, bu inancın İslâmî inançlarla çeliştiğine, böyle bir inancın insanı imansız yapacağına dair niçin tek kelime kullanmıyorsunuz?

Yukarıdaki, **“İslâmî inançlarla ve ilkelerle çelişmeyen ek bilgiler”** verdik sözünüzü unutup şimdi belki de **“İslama uymuyor ama bu bilgileri okuyucuları bilgilendirmek için verdik”** diyeceksiniz. Oysa, **Giriş** yazısındaki **“Bizim Tefsirimiz”** başlığında, **“Hedef kitlemiz, din üze-**

rinde uzmanlık düzeyinde araştırma yapan bilim adamları değildir” diyorsunuz.

Peki, verdiğiniz bu bilgi **“Din üzerinde uzmanlık düzeyinde olmayan”** kimselere verilmesi gerekli bir bilgi mi? Ya'kub (*Aleyhisselam*) ile ilgili yukarıda verdiğiniz yanlış bilgi sizin hedef kitlenizi çok mu ilgilendiriyor?

Kitabınızda, bu yanlış bilgi hususunda hedef kitlenizi ikaz eden niçin tek bir cümle yok?

Yoksa, Yahudiliği de öğretmek için mi verdiniz bu bilgiyi?

Hedef kitlenize İslamı öğrettiniz de sıra diğer dinleri öğretmeye mi geldi de o yanlış bilgileri veriyorsunuz? Hem de yanlış olduğuna işaret bile etmeden.

Bir Müslümana ilk önce lâzım olan, kendi inandığı kitabının emir ve yasaklarını öğrenmek değil midir? Öğretecekseniz Müslümanlara önce İslamı öğretip, onlara sağlam inancı verdikten ve sarsılmaz bir imana sahip olmalarına vesîle olduktan sonra diğer dinlere ait yanlış bilgileri vermek gerekmez miydi?

Bu milletin evladına sağlam İslam inancını aşılama vazifesini tam olarak yerine getirdiğiniz ka-naatında mısınız?

Yâ'kub (*Aleyhisselam*) ile ilgili mahut bilgiyi verdiğiniz sahifede şöyle bir cümle yer almış:

“Yahudilik, İslam'dan önceki semâvî dinler arasında -tahrîfe uğramış da olsa- şeriatı ve kutsal kitabı halen yaşamakta olan en eski dindir.”

Dikkat! Bu cümle, Yahudilerin kendilerine değil size ait bir cümle. Yani **“Tahrîfe uğramış da olsa”** sözü de **“Kutsal kitap”** sözü de sizin.

Soruyorum: **“Tahrîfe uğramış da olsa”** ne demek?

Şu anda elde olan Tevrat'a **“Kutsal kitap”** demek ne demek?

Devamla, **“Hıristiyanlıktan farklı olarak bir şeriat dini olması da Kur'an-ı Kerim bakımından bu dinin önemini artırmaktadır”** diyorsunuz.

Anlamadım! Yani Kur'an-ı Kerim Yahudiliğe önem mi veriyor, ona göre Yahudiliğin önemi mi var?

“Meseleyi yanlış tarafa çekiyorsun. Bizim söylemek istediğimiz belli” dememenizi arzu ederim.

Derseniz, ben de **“Aynı sahifede muharref Yahudiliği Hazreti Musa üzerinden anlatıyorsunuz. Sanki onunla alâkası varmış gibi anlatıyorsunuz. Buna ne diyeceğiz?”** derim.

Hâlâ susmazsanız, **“Diğer sûreleri bırakın, sadece Bakara sûresinin tefsiri kısmında tam 50 yerde Kitab-ı Mukaddes’e/Tevrat ve İncillere atıf yaparak okuyucunuzu oraya yönlendirmekteki gaye ve hedefiniz nedir?”** diye sorarım.

Kur’an tefsiri okumak niyetiyle bu eserini alan Müslümanları, sadece Bakara sûresinde 50 yerde Kitab-ı Mukaddes’e yönlendiriyorsunuz. Diğer sûreleri saymadım, 5 cild boyunca kim bilir kaç yüz yerde aynı yönlendirme var.

Hani **“İslâmî inançlarla ve ilkelerle çelişmeyen ek bilgiler vermek maksadıyla, Kitab-ı Mukaddes’ten de bilgiler aktardık”** diyordunuz ya, bu yaptığınız yönlendirmelerde İncil ve Tevrat’ta verilen bütün bilgiler İslâmî inanç ve ilkelerle aynı mı?

Öyleyse ne âlâ ne güzel! Demek ki şimdiki Tevrat ve İncillerle Kur’an arasında, dolayısıyla Yahudilik, Hıristiyanlık ile Müslümanlık arasında bir fark yokmuş.

Bu yönlendirmeye, eserini okuyan kimseler ya bu düşüncelere kapılırlarsa?

Sizin gayeniz zaten bu neticeyi elde etmektir demek gibi ağır bir ithamda bulunmuyorum, ama soruyorum:

Bu yönlendirmeleri ne gayeyle yaptınız saygıdeğer profesörler?

Muharref Tevrat ve İnciller bize göre değil Hıristiyan ve Yahudilere göre kutsaldır. Bize göre kutsal olan, bu iki kitabın Allah (*Celle Celalühü*) tarafından gönderilen asıllarıdır. Ama siz insan eliyle bozulan bu iki kitaba, 51. sahifenin sonunda pekâlâ **“Bu iki kutsal kitap”** diyebiliyorsunuz.

Soru ağır olmasın; hadi **“Ne niyetle ve ne gayeyle kutsal kitap diyorsunuz?”** demeyeyim, ama hiç olmazsa şunu sorayım:

“Niçin ve nasıl, “bu iki kutsal kitap” diyebiliyorsunuz?

Hem de sadece orada demiyorsunuz ki! Birçok yerde aynı ifadeyi ısrarla tekrar edip duruyorsunuz.

Meselâ Bakara sûresinin 105. âyetinin tefsirinde de aynı ifadeyi tekrarlıyor ve **“Ehl-i kitap (ehlül’l-kitâb) tamlaması, “ilâhî bir kitaba**

inanınlar” anlamına gelmekle birlikte, terim olarak Müslümanlar dışındaki kutsal kitap sahipleri için kullanılır” diyorsunuz. (*Syf: 101*)

Yapmayın! Müslümanlara yanlış bilgi vererek vebale hem de çok büyük vebale giriyorsunuz.

Çünkü, sizin de gayet iyi bildiğiniz gibi, Ehl-i kitap, (ehlül’l-kitâb) tamlaması, **“ilâhî bir kitaba inanınlar”** anlamına gelmiyor. **“Ehl-i kitap, ilâhî birer kitap olan Tevrat ve İncil’i bozan ve Allah’ın kelamı olmayan o bozuk kitapların peşinden giden, buna mukabil Allah’ın son peygamberine ve son kitabına iman etmeyen kâfirler”** anlamına geliyor.

O anlama geldiği için de Allah (*Celle celâlühü*) onları Kur’an-ı Kerim’de Müslümanların inandıkları gibi inanmaya davet etmekte, iman etmeyenlerin de kâfir olduklarını ve azaba müstehak olduklarını beyan buyurmaktadır. Ehl-i kitap (ehlül’l-kitâb) tamlaması, eğer sizin söylediğiniz gibi, **“ilâhî bir kitaba inanınlar”** anlamına gelseydi, Hazreti Allah zaten inanan bu kimseleri niçin imana davet etsindi?

Ama siz hâlâ ısrardasınız. Aynı paragrafın devamında hayret ki şöyle diyebiliyorsunuz:

“Allah katından indirilmiş ve hükümleriyle amel edilmesi gereken Kur’an dışında iki kitap (Tevrat ve İncil) bulunmaktadır.” (*Syf: 101*)

Siz bu 5 ciltlik eseri bu zamanda yazdınız. Onu okuyanlar da tabii ki şu anda yaşayan insanlar. Yoksa Hazreti Musa ve Hazreti İsa zamanında yaşayan insanlar değil.

Peki şu anda Yahudilerin elinde bulunan Tevrat ve Hıristiyanların elinde bulunan İnciller Allah (*Celle Celalühü*) katından indirilmiş kitaplar mıdır ki **“Allah katından indirilmiş ve hükümleriyle amel edilmesi gereken Kur’an dışında iki kitap (Tevrat ve İncil) bulunmaktadır”** diyebiliyorsunuz?

Hem, birbirini tutmayan ve bu İncillerin hangisi Allah (*Celle Celalühü*) katından indirilmiştir?

Matta incili mi?

Yuhanna incili mi?

Luka incili mi?

Markos incili mi?

Ehl-i kitap için, **“Müslümanlar dışındaki kutsal kitap sahipleri”** ısrarınız da yanlış. İnsanlar tarafından bozulup Allah kelamı olmaktan çıkmış bir kitap nasıl kutsal olur?

Yakub (*Aleyhisselam*)'ın -hâşâ- tanrıyla güreştiğini yazan Tevrat mı kutsaldır?

İsa (*Aleyhisselam*)'ın nasıl çarmıha gerilip öldürüldüğünü yazan İnciller mi kutsaldır?

Orijinal İncil, Allah (*Celle Celalühü*) tarafından Hazreti İsa'ya inzal edilen mukaddes kitap değil mi?

Bu kitaptaki âyetler, Hazreti İsa'ya hayattayken indirilmedi mi?

Ve Hazreti İsa o âyetleri insanlara hayattayken okumadı mı?

Öyleyse, İncillerde Hazreti İsa'nın çarmıha gerilip öldürüldüğü nasıl yazılır?

Bu durum bile ona kutsal denilmemesini icap ettirmez mi?

Varsın Hıristiyan ve Yahudiler bu muharref kitaplara kutsallık atfetsinler...

Bize ne oluyor?

Sorular bitmek bilmiyor ama bir soru daha:

Âyetlerin mânâlarını verip bazı izahlara geçtikten sonra, ikide bir parantez içinde, **"Tevrat'ın bilmem kaçınıcı sahifesine bakınız"** diyerek, Tevrat'taki bilgilere güvenilemeyeceğini söylemeksizin, Müslümanları habire Tevrat okumaya yönlendiriyorsunuz. Niçin?

Kur'an âyetlerini tefsir etmek denilen şey bu mudur? Kur'an âyetlerini bozuk Tevrat'ın verdiği bilgilerle mi öğreteceksiniz?

Hazırladığınız **KUR'AN YOLU** isimli bu kitap, Kur'an tefsiri midir yoksa allem edip kalem edip okuyucuları Tevrat ve İncilleri okutmaya yönlendiren kitabı mıdır?

Değerli okuyucular! Bu yazdıklarımız daha ne ki!

Ehl-i kitap şöyle dursun, sevgili profesörlerimiz, Âl-i İmran sûresi 128-129. âyetlerin tefsirinde **"Allah müşriklerden de dilediğini affeder"** diyerek Allah'a ortak koşanların affedilebileceğini bile söyleyebiliyorlar. Ama Kur'an ne buyuruyor. Onların söylediklerinin tam aksini.

Buyurun:

"Şüphesiz ki Allah kendisine ortak koşmasını asla bağışlamaz." (Nisâ sûresi, âyet: 48)

Demek ki neymiş?

Allah (*Celle celalühü*) müşrikleri affetmezmiş. Yani Profesörlerin söylediği başka, İslamın mukaddes kitabının hükmü başka imiş.

İster misiniz, müşrikler meselesinde mağlup olunca bu sefer de **"Ama Allah müşrik olmayan kâfirlerden dilediğini affeder"** demeye kalkışsınlar.

Olsuun. Kur'an'da öyle söyleyenlere de cevap var: **"Şüphe yok ki Allah kâfirleri lânetlemiş ve onlara çılgın alevli bir ateş hazırlamıştır"** (Ahzab sûresi, âyet: 64)

Gördüğünüz gibi hiç kıpırdıyacak halleri yok...

Son sözümüzü ve kanaatimizi söyleyelim.

KUR'AN YOLU isimli 5 ciltlik eseri hazırlayan 4 kişidir. Tabii ki eserin tamamını hepsi değil, bir kısmını biri, diğer bir kısmını başka biri hazırlamıştır.

İçlerinden Prof. Sayın Mustafa Çağrıcı'yı İstanbul müftülüğünden tanıyorum. Yukarıdan beri tenkit ettiğim hususlardan onu hariç tutuyorum. Hüsn-i zannım odur ki, O, tenkit ettiğim hususlardan uzaktır.

İbrahim Kâfi Dönmez ile de bir-iki kere karşılaştım, kendisiyle bir-iki mesele konuştum. Bende bıraktığı intibaya göre, yukarıda tenkit ettiğim hususlarda onun dahil olduğuna da ihtimal vermiyorum.

Sadrettin Gümüş'ü yakından tanımam. Hakkında pek müsbet şeyler duymadımsa da üzerinde durmuyor ve hakkında müsbet veya menfi bir kanaat taşımıyorum.

Hayrettin Karaman'a gelince...

Onun diğer eserlerini de bilirim, genel tavrını da.

Yukarıdan beri tenkide tabi tuttuğum satırlar, aynen onun tavrını yansıtıyor...

Onun için, yukarıdaki ifadelerimde her ne kadar cemi'/çoğul ifadesi kullanmışsam da, onlar zihnimde hep müfret/tekil mânâdadır.

Amma, siz Sayın Mustafa Çağrıcı ve İbrahim Kâfi Dönmez Hocalarım!

Bahse konu 5 ciltlik eserin her cildinde sizin de isminiz var. Benim sizin hakkınızdaki kanaatim her ne kadar yukarıdaki gibi ise de başkaları tenkit ederken hepinizi birden tenkit ediyor, sahibi olduğunuz aykırı sözlerden dolayı siz de tenkit ediliyorsunuz.

Tenkidimi cemi' sığasıyla yapsam da, zihnen istisnâ edildiğinizi bilmenizi arzu ederim...

Değerli okuyucular, bitmedi, nasip olursa bu meseleye devam edeceğiz...

ESSELAMÜN ALEYKÜM

Ben sizi uzun zamandır tanıyorum. Sürekli sizin sohbetlerinizi dinliyorum; internetten, arifan dergilerinden... Sizi dinleyince sohbetlerinizden feyiz alıyorum, huzur buluyorum. Sizi o kadar çok seviyorum ki, siz sohbetlerde gülüp şaka yapınca inanın sevinçten gözlerim doluyor. Yani sizi çok seviyorum.

Size atılan bu çirkin iftiraya inanmıyorum. Sizin gibi bir insanın bu çirkin şeyleri yapacağına inanmıyorum. Eğer biz size inanmasak demek ki Efendi Hazretlerine de inanmıyoruz. O Allah dostuna da inanmasak demek oluyor ki bizde iman yoktur, yani bunun manası biz size inanmasaydık kâfirlerden farkımız yoktur. Çok şükür biz iman sahibiyiz. Bütün Allah dostlarına ve bütün Cübbeli mü'minlere imanımız tam hocam.

Ben sizin bir din kardeşiniz olarak sizin suçsuz olduğunuzu bütün mümin kardeşlerimize anlatıyorum, sizi savunuyorum. Size inanan çok Müslüman kardeşlerimiz var. Hepimizde çıkmanızı dört gözle bekliyoruz. Sizi ve sohbetlerinizi çok özledik, inşaallah bir an evvel çıkarsınız.

Hocam bizlere dua edin, kendinize de çok iyi bakın. ALLAH sizden razı olsun.

İbrahim Halil Çelik/İĞDIR

ONU VE CÜBBESİNİ BIRAKMAYACAĞIZ

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi'nin yıllar yılı maruz kaldığı saldırılar, komplolar, iftiralar, yalanlar ve yıldırma projeleri, Hoca Efendiye olan inancımızı, sevgimizi, muhabbetimizi ve bağlılığımızı azaltmak şöyle dursun, zâtı âlilerine karşı gönül bağlarımız kat be kat kuvvetlenmiştir. Bizler biliyoruz ki; Peygamberler ve Peygamber dostları da geçmişte inanılmaz zulüm ve belalara maruz kalmışlardı. Bu durum kıyamete kadar devam edecektir.

Bize, eğilip bükülmemeyi, adam gibi adam olmayı, ne olursa olsun İslâm'dan taviz vermemeyi öğretmeye çalışan Hocamızdan binlerce kere özür diliyoruz. O öğretmeye çalıştı fakat biz öğrenemedik ya da öğrenmek istemedik. Bizler, eğilip bükülmeyen adam gibi adamlardan olsaydık, Hocamız sayısız dertlerle ve musibetlerle uğraşırken, biz bilgimizin olmadığı konularda ileri geri dedikodulara devam edip, zevk-ü sefa'yı tercih etmezdik.

Mahmud Efendi Hazretleri'mizin gözbebeği, gözümüzün ve kulağımızın nuru, âhiret sermayemiz, bizim üstümüzde Uhud Dağı kadar ilim hakkı bulunan, büyük âlim, Cübbeli Ahmet Hoca Efendi'ye borcumuzu ödeyemeyeceğimizin farkında olarak cümle cihana sesleniyoruz: "**Biz Hocamızın Cübbesine yapışmış ve onu bırakmamaya yemin etmiş kardeşleriyiz. Bizi Hocamızın yanına rüzgâr getirmede ki, fırtınalar götürsün...**"

Söylenmiş güzel bir sözü aynen tekrarlıyoruz: "**Gözümüzün gördüğü bizi yanıltabilir ama Cübbeli Ahmet Hocamız ASLA!...**"

Biz, dün Hoca Efendinin seveni ve kardeşiydik. İnşaallah bugünden sonra, her türlü saldırılara karşı gölgesi ve kalkanı olacağız.

Şimdi saflarımızı sıklaştırarak, daha fazla hürmet, daha fazla muhabbetle, ne olursa olsun, her zaman Hocamızın yanında olacağımıza ALLÂHİMİZİ, PEYGAMBERLERİ, MELEKLERİ ve SÂLİH KULLARI şâhit tutarak söz veriyoruz: **Onu ve Cübbesini BIRAKMAYACAĞIZ...**

Mustafa DİNÇ

NECİP FAZIL'DAN DİYALOĞA REDDİYE

ÜSTAD NECİP FAZIL'IN DİNLER ARASI DİYALOG YORUMU

Sizlere 1949'larda Necip Fazıl'ın dönemin diyalogcularına yazdığı bir makaleyi aktaracağım. Dinler arası diyalogun mazisinin bayağı bir eski olduğunu, her dönem kendine bir taşeron seçtiğini ama diyalogun misyonundan ve manasından asla taviz vermediğini görmek şahsen bizi hiç şaşırtmadı.

KOVADİS?

Türk Ocağı merkezine **Patrik Athenagoras'**ı davet eden Hamdullah Suphi Tanrıöver... Başlığının altında "doğruya doğru, eğriye eğri" ölçüsünü taşıyan, fakat hakikatte doğruya eğri, eğriye doğru demekten başka bir şiar taşımayan (Vatan) gazetesinin geçen Pazar günü sayısında, baş sahifelinin baş köşesini süslediği şekilde, sözde memleket münevverlerini Patrik cenaplarının mihveri etrafında halkalandıktan sonra, aynı (Vatan) gazetesine göre aynen şöyle hareket buyurmuşlardır:

"Hamdullah Suphi Tanrıöver, bundan sonra, Patrik Athenagoras'ın gösterdiği yakınlıktan bahisle, Türk milletinin dinler ve milletler arasında yakınlık istediğini, Patrikhanenin Osmanlı İmparatorluğundan da eski bulunduğu, Bizansın bir yadigarı olduğunu ve aramızda konuşulan eğlencenin yabancı gelmediğini,

tek emelin Türkiye topraklarında müşterek bir kültür kurulması olduğunu, her iki milletin tarih bakımından çok eski olduklarını belirtmiş ve büyük mazinin mahfuz kalacağını söyleyerek şöyle devam etmiştir:

- Kendilerinin işgal ettikleri makam çok büyüktür. İnandıkları ve inandığımız yolda bütün Ortodoks aleminin faaliyette bulunması için, manevi nüfuzları en büyük amil olacaktır!"

Heeeey, heeeey, heeeey, müslüman Türk topluluğu!!! "Türk Ocağı" gibi bir yaftanın altında veya maskenin arkasında, bu sözler senin yüzüne nasıl söylenebiliyor? Cedlerinin raşedar şahadet parmakları halinde göklere uzattığı minarelerle çevrili, İslamın Bizansa karşı tarihi zafer beldesinde, bir Hamdullah Suphi Tanrıöver, resmen ve alenen, Patriğin manevi sahabetine nasıl sığır, Patrikhanenin Osmanlı İmparatorluğu'ndan eski olduğunu niçin söyler, Bizansın bir yadigarı olduğunu ne yüzle telaffuz eder, aramızda konuşulan Eğlencenin yabancı olmadığını, yani ana dilimiz gibi bizden olduğunu ne cesaretle iddia eder ve tek emelinin Türkiye topraklarında müşterek bir kültür kurulması olduğu lafı ile acaba neyi kasteder?

Patriklik makamını "çok büyük" sözüyle tazim eden Tanrıövmes, farkında mıdır ki, bu sözleri o da harp ve düşmanlık mevsiminde bulunmak şartı ile, ancak Türk düşmanı bir Yunanlı söyleyebilir?

Amerika'daki dinler arası kongreye iştirak vesilesi ile Patriği tanıyan Hamdullah Suphi, yoksa Patriğin maiyetinde, Peygamber ve Şeriat farkı ihtilafını kaldırıp, sadece Allah'ın varlığı ve birliği üzerine müesses yeni bir din sevdasında mıdır ve bunun için mi eski ve malum Türk Ocakları Reisi cübbesine bürünmeye lüzum görmüştür?

Bütün maskeleri, bütün nesepleri ve iç yüzleri ile beraber çekip göstermek için, taraflardan tek bir karşılık bekliyoruz!

Tanrıövmesin evinde, böyle bir beynelmilelcilik cereyanının ilk kadrosunu çizen toplantının (Vatan) sütunlarında gördüğümüz fotoğrafında, meşhur avdeti Ahmet Emin Yalman'ın da manevi Bizans İmparatoru Haşmetli 1. Athenagoras'ın solunda yer aldığını kaydetmek, davanın renk tonunu belirtmek bakımından faydalıdır!

Kovadis Tanrıövmes? Hiç olmazsa **"Türk milleti dinler arası yakınlık istiyor!"** tarzında bir iftira selahahiyetinden ve (Türk Ocağı) oyunundan vazgeç de, git dersen kendine "Tanrıöver" in Eğlence karşılığını ruhanilik ismi olarak seç ve Türklük, Türkçülük iddiasını başkalarına bırak!

Yunanlılar, asılları kendilerinden olduğu halde, başımızda tuttuğumuz ve temsilciliğine göz yumduğumuz sizin gibi insanlar yüzünden mi yoksa, Türk çocuklarını hor ve hakir görmeye yeltendiler?

NECİP FAZIL KISAKÜREK (27 MAYIS 1949) HÜCUM VE POLEMİK¹

Kıymetli okurlarımız, artık meselenin nerelere dayandığını anlamamak için kaz olmak bile gerekmediği açığa çıkmıştır. O halde bu felaketin karşısında gerekli tedbiri kendi sahamızda hemen almamız, İslamın temel itikadi ve dini hükümlerini iyi öğrenip bunlardan asla taviz vermemeliyiz.

"Küfür tek bir millettir" hadisi şerifini asla unutmamak lazımdır.

"Onların dinlerine tabi olmadıkça asla Yahudi ve Hristiyanlar senden razı olmazlar" ayeti kerimesinin bize haykırdığı hakikati asla unutmamalımız.

1) Büyük Doğu Yayınları, Eylül 1992 baskısı, sf:115-117

İslamın müsamahalı bakışını istismar ederek neredeyse bütün insanları cennetlik yapmaya giden şaşkınlığın yaldızlı sözlerine kanmadan, Allahu Teâlâ'nın geniş sonsuz rahmetine, mağfiretine, keremine güvenerek karınca kararınca da olsa kulduğumuzun bilincinde olarak dinimizi yaşamaya, öğrenip tebliğ etmeye var gücümüzle devam etmeliyiz. İşin sonu mutlaka takva olanların lehine olacaktır. İslam bütün dünyaya hakim olacaktır.

Kıymetli mürşidimiz Müceddid Mahmud Efendi Hazretleri (*Kuddise Sirruhu*) **"İslam, güneşin girdiği gecenin girdiği her yere hakim olacaktır"** derdi. Onun sohbetlerinde öğrendiklerimiz, işittiklerimiz bizim için çok büyük sermaye oldu. Şimdi bunların tahakkuku için gayret ederek vaktine hazırlanmak lazımdır.

İslam aleminde akan kanlar, sönen ocaklar, yıkılan yuvalar, kirletilen namuslar, zulümler, haksızlıklar nerdeyse Arş'a ulaşacakken, bazı safdillerin kendi egoları ve menfaatleri için kafirlerle dostluk ve ittifak kurmaları, beş yıldızlı lüks bir hayatta alem sürmeleri, hangi din ve kardeşlik ile izah edilecek?

Konuyu iki ayeti kerimenin mealıyla tamamlayalım:

"Biz seni bütün insanlara ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik; fakat insanların çoğu bunu bilmezler." Sebe' Sûresi: 28

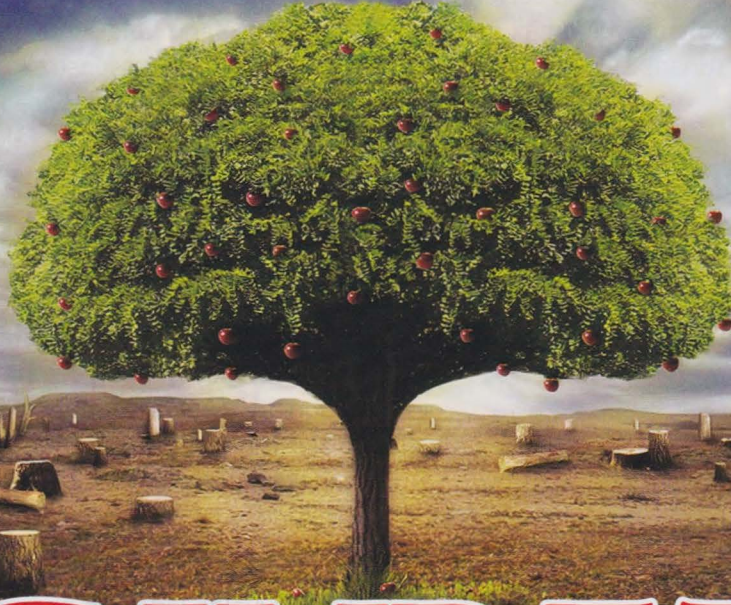
"De ki: Ey insanlar! Gerçekten ben sizin hepinize, göklerin ve yerin sahibi olan Allah'ın (gönderdiği) elçisiyim." A'raf Sûresi: 158

Bütün ailemin peygamberi Resûlullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*)'in dininin her tarafta yaşanması, tatbik edilip ilahi adaletin tecelli etmesi Allah (*Celle Celaluhu*) için çok kolaydır. Bu hedefe ulaşmak veya bu yolda azimle çalışmak bizim görevimizdir. Nasip olursa ne âlâ, değilse bu yolda hayatımızı feda etmiş oluruz. Düşük dünyalıklar için ömrü sarfetmek akıllıların işi değildir.

Kafirler, dünyacı oldukları halde davaları için mallarını ve canlarını feda ediyorlar, bizler ahiret aşığı olduğumuz halde ne candan ne de maldan vazgeçemiyoruz. Hangimiz davasında samimi? Biz mi, yoksa onlar mı? İyi düşünürsek kendimizin ne kadar suçlu olduğunu anlarız.

İslamî ilimleri iyi öğrenerek delillerle ikna edici sohbetler ve yazılarla dinimizi tebliğ ederek fitneyi bastırabiliriz. Allahu Teâlâ bu yolda hepimizi muvaffak eylesin.

Selam ve hürmetlerimizle.

GIYBET

"KUSUR ARAYANA, LÂF GÖTÜRÜP-GETİRENE İLTİFAT ETME..."
(KALEM SÛRESİ: 11)

Geçen sayımızda gıybet etmenin ne kadar çirkin bir şey olduğu konusunu işlemeye gayret etmiştik. Tabii gıybet etmek deyince ilk olarak dil ile yapılan gıybet aklımıza geliyor. Oysa gıybet sadece dil ile değil, **kalp** ile de yapılabilir. İnsanın kalbiyle, içinden yaptığı gıybeti "sû-i zan / kötü zan" denir ki, Mevlâ Teala bunu da yasaklamıştır.

Yüce Rabbimiz gıybeti yasakladığı ayeti kerimenin başında "Ey İman edenler! Çokça zandan kaçının, çünkü zannın bazısı günahdır..." (Hucurat: 12) buyurarak, sû-i zan'da bulunmayı yasaklamıştır. Tabii dikkate calip olan nokta şu ki; "sû-i zan, tecessüs ve gıybet'in her üçü de aynı âyeti kerimede zikredilmiş olmasıdır. Sırasıyla önce sû-i zan, sonra tecessüs; yani birbirimizin kusurunu araştırmak yasaklanıyor, ardından da gıybet etmenin ölmüş kardeşinin etini yemek kadar çirkin olduğu beyan ediliyor. Demek ki gıybetin ilk adımı sû-i zanla, kalpte başlıyor. Öyleyse

gıybeti giden yolu kapatmak için, önce gönlümüze sahip olup sû-i zan'dan kaçmak gerekiyor.

Peki kalbimize gelen, gönlümüzden geçen şeylere engel olabilmek mümkün mü?.. Elbette bu mümkün değildir. Lakin şunu da ifade edelim ki; "sû-i zan" ile kastedilen şey, insanın kalbine ne suretle olursa olsun gelen her şey değil, bir kimse hakkında herhangi bir şey görmeden, kesin bir bilgiye sahip olmadan, bir takım asılsız tevil ve yorumlarla o kimsenin kötü olduğuna kalbin kesin olarak hükmetmesidir. Bu durum aynı zamanda o kimse hakkında bir nevi yargısız infazdır. İşte Mevlâ Teâlâ bu kötü ahlaki da yasaklamış ve haram kılmıştır.

Şunu bilelim ki, herhangi biri hakkında kesin malumat sahibi olmadığımız hususlarda kalbimize gelen bir takım şüpheler şeytandır. Zira şeytanın kalbe getirdiği vesveselerden en başarılı olduğu sû-i zandır. Öyleyse bizim yapmamız gereken şey, o yalancıyı tasdik etmek değil yalanlamaktır.

Çünkü zan, boş bir kuruntudan başka bir şey değildir. Nitekim Yüce Rabbimiz “**Şüphesiz ki zan, hakikat bakımından hiçbir şey ifade etmez.**” buyurmuştur. (*Necm: 28*)

Öyleyse hakkında kesin bilgimiz olmayan ve bize kapalı olan birtakım tavır ve davranışların, şerre ihtimali olduğunu varsayıp “**sû-i zan**”da bulunmak yerine, hayra da ihtimali olduğunu düşünüp “**hüsn-ü zan**” etmek en güzel davranıştır.

Aslında güzel insan olmanın, mükemmel olmanın, adam gibi adam olmanın yolu da **hüsn-ü zan**’da bulunmaktan, insanlar hakkında güzel şeyler düşünemekten geçmektedir. Nitekim Mustafa İsmet Garibullah (*Kuddise Sirruhu*) yazmış olduğu Risale-i Kudsiyyesinde, bir beytinde şöyle buyurmuştur:

**Kamû mü'minleri kendinden efdal,
Gerek bilmek ol sulûkî eshel
İbâde hüsn-ü zan et ol mükemmel,
Aziz gör aybını olma echel.**

Bütün müminleri kendinden daha faziletli bilmen gerek ki, manevi yürüyüşün kolay olsun. Kullara hüsnü zan et ki, mükemmel bir kimse olasın. Kendini ayıbını gör, cahil olma.

İmam-ı Gazali hazretleri ihyasında buyuruyor ki: Sû-i zanda bulunarak başkasının kötü olduğunu kabul eden kimse onun gıybetini de eder, ona dil de uzatır. Onu kötü, kendini iyi bilir. Bu da, o kimsenin helâkine sebep olur.

Rivayet edilir ki: Nefsini tezkiye etmek için çok çalışıp gayret eden ve son derece sade bir hayat yaşayan bir derviş vardı. Gayet alçak gönüllü tevazu sahibi bir zat idi. Öyle ki kendi nefsinin herkesten daha aşağıda görür, karşılaştığı kimseler hakkında; “kim bilir bu kimsenin bizim bilmediğimiz ne faziletleri, ne üstün meziyetleri vardır” diye hüsn-ü zanda bulunarak, o kimsenin kendinden efdal olduğunu düşünürdü. Bir akşamüstü güneş batımında denizin kenarında gezerken, baktı ki sahilde bulunan küçük bir kulübenin kenarında, bir adam yanında bir kadınla beraber oturmuşlar bir şeyler yiyip içiyorlar. Bu durum onun hiç hoşuna gitmedi ve içinden şöyle geçirdi: “Eğer bu adam yanındaki kadınla beraber böylesine bir işret sofrasında oturup şarap içmeselerdi, o zaman ben den daha üstün ve efdal olurlardı. Ama bunların yaptığı bu işi tasvip etmek mümkün değil.”

İşte böyle düşünüp onların haline üzülürken, o esnada sandalla denize açılmış olan üç kişinin sandalları birden alabora oldu ve tersine döndü. Sandaldaki adamlar yüzme bilmedikleri için suda çırpınmaya ve can havliyle “İmdaaat yardım edin!!!” diye var güçleriyle bağırılmaya başladılar.

İşte bu esnada kulübenin kenarında kadınla bir şeyler yiyip içen o adam yerinden fırladı ve derhal boğulmak üzere olanların yardımına koştu. Denizin üzerinde süratle koşarak boğulma tehlikesi geçiren o üç kişiden ikisini tuttuğu gibi denizden çıkardı ve sahile doğru getirmeye başladı. Bu arada kalbine gelen şeytani vesveseyle hüküm verip, onları hakir kendini ise üstün gören zata seslendi:

- Be adam, öyle bakıp duracağına diğerini de sen kurtarsana!

Tabi ki sû-i zanda bulunan zat öylesine şaşırılmıştı ki... Şarap içip kadınla âlem yapıyor zannettiği adam meğer su üstünde yürüyen keramet ehli bir veli imiş... Ne yapacağını ne diyeceğini bilemedi. Sonra toparlanıp boğulmak üzere olan diğer kimsenin yardımına koştu.

Daha sonra o veli zat ona şöyle dedi:

- Ey Filan! Bilmediğin ve hakkında kesin malumat sahibi olmadığın kimseler hakkında şeytanın vesvesesine kanarak sû-i zanda bulunma! O yanımda görmüş olduğun kadın benim yaşlı anamdır. Şarap zannettiğin testide ise zezem var. Anamla beraber kulübemizin yanında sofrayı kurmuş beraberce iftar ediyorduk.

Bunun üzerine sû-i zan eden kimse son derece utanıp mahcup oldu. Çünkü aklından geçirdiği bu kötü düşünceler, demek o veli zata -biiznillah- malum olmuştu. Hemen o mübarek zatın ellerine kapandı, affını isteyip helallik diledi. Ve son derece pişmanlık içerisinde tövbe istiğfar ederek, bir daha sû-i zanda bulunmayacağına dair söz verip şeytanın ve nefsinin şerrinden Allah’a sığındı.

“KALBİNİ YARIP BAKTIN MI?”

Üsâme b. Zeyd (*Radıyallahü anhüma*) anlatıyor: Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) bizi Cüheyne kabilesinin Huraka kolu üzerine göndermişti. Sabahleyin erkenden onlara taarruz ettik ve onları mağlup ettik. Yanımdaki Medinelî bir Müslümanla, bir Cüheynelinin peşine düştük. Üzerine yürüyünce

adam (ölüm korkusuyla) “La ilahe illallah” dedi. Ben mızrağımı saplayıp adamı öldürdüm.

Medineye döndüğümüzde bu olay Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem)’in kulağına gitti. Allah Resülü beni huzuruna çağırıp: Adam “la ilahe illallah” dediği halde sen onu öldürdün öyle mi? diye sordu. Ben:

- Ey Allah’ın Resülü, o adam canını kurtarmak için öyle söyledi (yani diliyle kelime-i tevhidi söylerken kalbiyle inkâr ediyordu) dedim.

Bunun üzerine Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): Kalbini yarıp da baktın mı ki, canını kurtarmak için söylediğini anladın?! La ilahe illallah sözü kıyamet günü karşına geldiğinde ne yapacaksın?! buyurunca ben:

- Ya Resulellah! Cenab-ı Hak'tan beni bağışlamasını diler misin? dedim.

Ama Allah Rasülü durmadan, “La ilahe illallah sözü kıyamet günü karşına geldiğinde ne yapacaksın?” diyor, başka bir şey demiyordu. Bu sözü o kadar çok tekrar etti ki, (böyle bir hatayı yapmış olmamak için) “keşke o günden sonra Müslüman olmuş olsaydım” temennisinde bulundum.

Hepimizi derinden sarsacak ve üzerinde defalarca düşünmemiz gereken bir cevap: “**Kalbini yarıp baktın mı?!!**” Şimdi buyurun hep beraber şöyle bir düşünelim; seninle savaştan ve mağlup olunca da kaçmaya başlayan ama yakayı ele verince “La ilahe illallah” diyen biri hakkında, biz ne düşünürdük?.. Herhalde hepimiz istisnasız olarak Üsâme b. Zeyd gibi, o adamın canını kurtarmak için öyle söylediğini düşünürdük. İşte böylesine bir olayda bile, Efendimiz zanla hareket etmeyi şiddetle yasaklıyor ve kıyamete kadar gelecek bütün ümmetine adeta tokat gibi bir cevap veriyor: “**Kalbini yarıp baktın mı?!!**”

NEMİME

Dinimizin yasakladığı ve üzerinde durduğu kötü ahlaklardan bir tanesi de, Nemîme’dir. Nemîme insanlar arasında laf getirip-götürme huyudur. Şöyle ki: birinin aleyhinde konuşulursa buna **gıybet** deniyordu. İşte aleyhte konuşulan bu sözü, o kimseye ulaştırmaya ise **nemîme** denir. Yani; “falan kimse senin hakkında şöyle şöyle dedi” diyerek laf taşımak, birini başka birine gammazlamak... İşte bu da çok kötü, mezmûm olan huylardandır.

İnsanlar arasındaki ilişkileri bozarak, toplumun huzurunu olumsuz etkileyeceği ve içtimâî bütünlüğü derinden yaralayacağı için, laf taşıma huyunu da İslam şiddetle yasaklamıştır. Öyle ki: Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem): “**Nemmam cennete girmeyecektir.**” buyurmuştur. (Müslim, İman: 169, (105)

İnsanların arasını bozmak, onları birbirine düşürmek maksadıyla söz getirip götürme işini çokça yapan, onu adeta iş edinmiş olan **nemmam**’ın cennete giremeyeceği hadisi şerifte açık bir şekilde beyan edilmiştir. Yani cennete girmeye bile engel olduğuna göre, bunun ne kadar kötü bir huy olduğunu artık siz düşünün... (Tabi Allah-u Teâlâ dilerse affeder, dilerse azâb eder.) Öyleyse böyle huyları olanlarımız varsa bir an önce bundan kurtulmaya bakmalıdır, hatta bunu huy edinmiş olan kimselere de kesinlikle itibar etmemek lazımdır. Nitekim bir ayet-i kerimede Yüce Rabbimiz şöyle buyurmuştur: “**Daima kusur arayana, lâf götürüp getirene iltifat etme...**” (Kalem: 11)

Hasan-ı Basrî Hazretleri: “Senin lehine söz gezdiren adam, haddi zatında aleyhine de söz gezdirir.” demiştir. Öyle ya, birilerinden bize laf getiren kimse, mutlaka bizden de birilerine laf götürüyordur. Huylu huylardan vazgeçer mi?..

Bu gibi durumlarda, yani kendisine laf getirildiğinde veya “birileri sizin hakkınızda şöyle şöyle dedi” şeklinde koğuculuk edildiğinde, bakın büyükler nasıl tavır takınıyorlar.

Rivayete göre Ömer ibni Abdülâziz’in hilafeti zamanında birisi huzuruna çıktı. Ve bir başkasını kendisine gammazlayarak:

- Efendim! Filanca kimse sizin hakkınızda şöyle şöyle sözler etti, diye şikayette bulundu. Ömer ibni Abdülziz ona hiç iltifat etmedi. Ve ona hiç unutamayacağı bir ders vermek için dedi ki:

- Eğer istersen senin söylediğini bu meseleyi araştırayım. Şayet yalan söylemişsen “**...bir fasık size bir haber getirdiği zaman araştırın.**” (Hucurat: 6) ayetinin hükmüne girersin. Bu durumda sana fâsık muamelesi yaparız. Şayet getirdiğin haber doğru çıkarsa, o zaman da: “**Daima kusur arayana, lâf götürüp getirene iltifat etme...**” (Kalem: 11) ayetinin muhatabı olursun. Dolayısıyla her iki şekilde de mes’ulsun. Ama eğer istersen bunların dışında üçüncü şıkkı tercih edelim ve seni af edelim de bu iş böylece kalsın. (Yani ne

sen bu sözleri bana söylemiş ol, ne de ben duymuş olayım) Ömer ibni Abdülziz'den bu sözleri işiten adam baktı ki pabuç pahalı, hemen af dileyerek bir daha da böyle bir işe girmeyeceğine söz verip huzurdan ayrıldı.

Yine rivayet edilir ki: Büyük bir zatın huzuruna birisi geldi. Ve yanına sokularak şöyle dedi:

- Efendim! geçen gün bir yerde ziyafette idim. Filanca kimse de oradaydı ve senin hakkında şunları şunları söyledi. Bunun üzerine, o zat kendisine laf getiren bu nemmam kimseye sordu:

- Ziyafette ne tür yemekler vardı ve sen hangilerinden yedin?

O kimse o büyük zatın bu sorusuna bir anlam verememekle beraber, verilen ziyafetteki yemek çeşitlerini ve kendisinin yediği envâi türden yemekleri bir bir saydı.

Bunun üzerine o büyük zat, bu kimsenin kulağına küpe olacak şu ibretli sözü söyledi:

- Be adam! O kadar çeşit yemeği midene sığdırmışsın da, bu lafı mı sığdıramadın?

İşte koğuculuk edip laf taşıyan gammazlara karşı büyüklerin takındığı tavır böyle. Bu gevezelere asla itibar ve iltifat etmiyorlar. Hal böyle olunca bu adamlar bir daha laf taşır mı?.. Ama bizler bu türden insanlara itibar eder, onları can kulağıyla dinlersek, onlar da bunu bir marifet zannedip fitnelere devam ederler. Bu tür insanlar sadece fitneye sebebiyet vermekle kalmaz, aynı zamanda bereketin kesilmesine ve toplumların kılığa düşer olmasına da sebep olurlar. Nitekim Kâ'bu'l-Ahbar'dan şöyle bir rivayet nakledilmektedir:

Bir keresinde İsaioğullarında müthiş bir kıtlık olmuştu. Yağmurlar yağmaz oldu. Kuyulardan sular çekildi. Susuzluk, kuraklık her tarafı sardı. Ortalığı kasıp kavuran bu kıtlıktan kurtulmak için, başlarında Musa (Aleyhisselam) olmak üzere yediden yetmişe herkes toplanıp bir araya geldi ve yağmur duasına çıktılar.

Fakat defalarca yağmur duasına çıkıp dualar ettikleri halde, ne hikmetse gökten bir damla bile yağmur düşmüyordu. Bunun üzerine Musa (Aleyhisselam) Mevlâ Teala'ya münacaatta bulunarak dedi ki:

- Ya Rabbi! Defalarca yağmur duasına çıkıp dualar ettik, fakat yağmur yağmadı.

Hikmetinden sual olunmaz ama bizlere yağmur vermeyişinin, duamızı kabul etmeyişinin sebebi-hikmeti nedir?

Mevlâ Teala buyurdu ki: Ey Musa! Aranızda koğuculuk yapmakta ısrar eden bir nemmam var. Onun yüzünden ne Senin, ne de çevrendekilerin duasına icabet etmem! diye vahyetti. Bunun üzerine Musa (Aleyhisselam):

- Ya Rabbi! Bu nemmamın kim olduğunu bize bildir de onu aramızdan çıkaralım, deyince Mevlâ Teala şöyle buyurdu:

- Ey Musa! Ben nemmamlığı sizlere yasaklar-ken, şimdi Kendim mi nemmamlık edeyim?.. Siz hep birlikte toplu bir şekilde tövbe istiğfar ederek, tekrar dua edin.

İnsanlar arasında laf götürüp-getirmek belki çok basit bir şeymiş gibi gelebilir. Ama bakın bir nemmamın bir kavme verdiği zararı görüyor musunuz? Fitne ve fesat için, insanların arasını bozmak, ortalığı karıştırmak için laf gezdiren bir kimse sebebiyle koskoca bir topluluk, hem de başlarında bir Peygamber olmasına rağmen yağmursuz kalıp kıtlığa maruz kalabiliyorsa, varın bizim halimizi siz düşünün...

İnsanların kusurlarını araştırıp ifşa etmek, arkalarından olur olmaz konuşup gıybetlerini yapmak, laf götürüp-getirmek gibi çirkin işlerde bulunmak İslam'ın asla tasvip etmediği ve müslümana kesinlikle yakışmayan kötü huylardır. Yapmamız gereken şey; başkalarının kusurlarını araştırmak yerine, kendi kusurlarımızı tesbit edip onları düzeltmeye çalışmaktır.

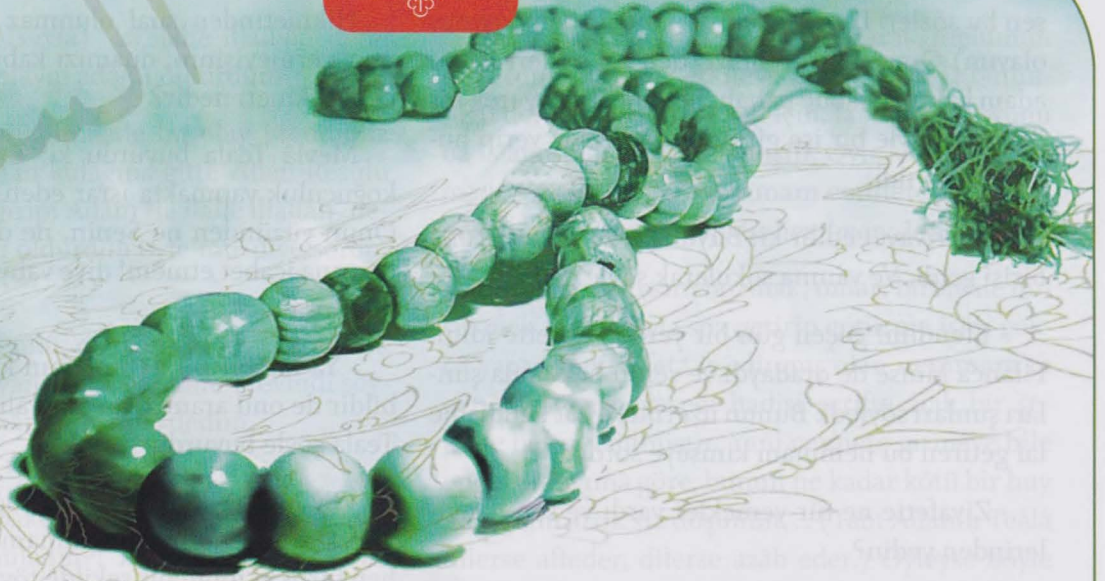
Rivayet edilir ki: Selefi salihinden olan iki kişi arkadaş olmuşlar ve bir müddet beraberce gezmiş dolaşmışlar. Ayrılacakları sırada biri arkadaşına şöyle demiş: "Şayet bilmeden sana karşı bir kusur işlediysen hakkını helal et."

Diğeri şöyle cevap vermiş: "Ben kendi kusur ve eksiklerimle ilgilenmekten senin kusurunu görmedim bile."

Peygamber Efendimiz (Sallallahü Aelyhi ve Selem) şöyle buyuruyor: **"Kendi ayıbı, insanların ayıbını görmekten alıkoyan kimseye müjdelersun."**

Allah-u Teala "sû-i zan, teccessüs ve gıybet" gibi kötü huylardan cümlemizi halas eyleyip, hepimize Kur'an ahlakı ihsan eylesin. Amin!

Fî Emâillah!

SELAM'IN DİNİMİZDEKİ DAYANAĞI

M

uhterem okuyucularımız selam konusuna kaldığımız yerden devam edeceğimiz inşallah...

(A) KİTAP (KUR'AN)

Rabbimiz Kur'an-ı mübinde şöyle buyuruyor:

“Evlere girdiğiniz zaman, Allah tarafından bir yaşam, bir bereketlilik, bir güzellik dileği olarak kendinize selâm verin.” (Nur Sûresi: 24/61)

Başka bir ayet-i kerimede de;

“Ey Muhammed, ayetlerimize inananlar sana geldiği zaman selâm size de....” buyurmaktadır. (Enam Sûresi: 6/54)

Bir başka ayet-i kerimede ise:

“Size bir selâm verildiği zaman ondan daha güzeliyle veya aynı ile karşılık verin.” **“Şüphesiz Allah her şeyi hesap eder.”** (En nisa Sûresi: 4/86) buyurmuştur.

(B) SÜNNET

Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in uygulama ve emirleri Abdullah İbni Amr'dan rivayet edildiğine göre, bir adam dedi ki:

- Ya Resulellâh! İslâm'da hangi iş daha hayırlıdır? Peygamber Efendimiz cevaben şöyle buyurdu:

- Yemek yedirmen ve tanıdığına, tanımadığına selâm vermendir. (Buhari kitabı'l-iman 20 istizam9/19 c7/128/müslim iman 1/65)

Diğer bir hadis-i şerifte de Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuşlardır:

Müslüman'ın müslüman üzerine olan hakkı altıdır:

1- Müslüman'la karşılaştığın zaman ona selâm ver.

2- Seni davet ettiği zaman onun davetine icabet et.

3- Senden öğüt istediği zaman ona nasihat et.

4- Aksırıp ta Allah'a hamd ettiği zaman ona teşmit et (Yerhamukellâh) "Allah sana rahmeti ile muamele eylesin" de.

5- Hastalandığı zaman onu ziyaret et.

6- Vefat edince de onun cenazesine iştirak et. (Müslim Selam 5, 2 / 1704)

Ayrıca "selâmın tarihçesi" bölümünde, Adem (Aleyhisselam)'ın meleklerle varıp selâmlaşmasını beyan eden hadis-i şerif de bu konuda delildir.

(C)

SAHABE-İ KİRAMIN UYGULAMASI

Sahabe-i Kiram İslam'ın her şeyine ışık tuttuğu gibi selâm gibi dünya ve ahiret saadetiyle dua manasını ifade eden ve Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem'in ısrarlı uygulamalarıyla İslâm toplumunda sübût bulan selâmı her fırsatta değerlendirmişlerdir. İleride geleceği üzere yolda beraber yürürken aralarını bir ağaç ayıracak olsa, bunu da selâmlaşmak için fırsat sayıp değerlendirdirlerdi. Ayrıca sırf selâm verip selâm almak için ve böylece selâmlaşmanın sevabına erişebilmek için çarşıya, pazara gittikleri rivayet edilmektedir. Bunlardan birisi şöyle gerçekleşmiştir:

Tufeyl İbn-i Kâb'ın söylediğine göre, Abdullah İbn-i Ömer'e gelir ve onunla birlikte çarşıya çıkarlardı. Tufeyl sözüne şöyle devam etti: Biz çarşıya çıktığımızda Abdullah eski eşya satan, değerli mal satan, yoksul veya herhangi bir kimseye uğrasa mutlaka selâm verirdi. Bir gün yine Abdullah İbn-i Ömer'in yanına gelmişim. Çarşıya çıkmak için kendisine arkadaş olmamı istedi, ona;

- Çarşıda ne yapacaksın? Alışverişe vâkıf değilsin, malların fiyatlarını sormuyorsun, bir şey satın almak istemiyorsun, çarşıdaki sohbet yerlerinde de oturmuyorsun, şurada otur da birlikte konuşalım dedim. Bunun üzerine Abdullah:

- Ey Ebu'l Batın! (İri göbekli bir kişi olduğu için böyle hitap ediyor.) Biz sadece selâm vermek üzere çarşıya çıkıyoruz; karşılaştığımız kimsele-re de selâm veriyoruz cevabını verdi. (Muvatta Selam 2/961)

Şunu da ifade edelim ki o zaman çarşıdaki insanların çoğu salih insanlar olup, çarşıda pazarda insanı günaha sevk edecek açıklık saçıklık ve diğer aleni isyanlar yok derecesinde

azdı. Günümüzdeki çarşı pazar ise böyle değildir. Selâm vermekten elde edilecek olan sevap, maruz kalınacak masiyetlerden terettüp edecek olan günahlardan fazla olamayacak durumlarda ise, sırf selâm vermek için çarşıya pazara çıkmak doğru olmaz.

SELÂMIN FAZİLETİ

FAHRUDDİN ER-RAZİ'NİN YORUMU

İmam Fahrüddin er-Razi hazretleri, selâmın faziletine ve üstünlüğüne delâlet eden deliller arasında Kur'an, sünnet ve akıl vardır diyor ve şöyle devam ediyor: Kur'an-ı kerimin selâmın faziletine delalet etmesi birkaç yöndendir.

Birincisi, Allah Teala mü'min kullarına Kur'an-ı kerimin on iki yerinde selâm etmiştir.

1- "O mülkün yegâne sahibidir. Noksani mucip her şeyden son derece pak ve münezzehtir, selâm ve selâmetin ta kendisidir." (El Haşr 59/23)

2- "Denildi ki: Ey Nuh! Sana ve seninle beraber olan ümmetlere bizden selâm ve bereketlerle (gemiden) in" (Hud 11/48) Kavli-i şerifinde Nuh (Aleyhisselam)'a selâm verirken sana da bir nasip ayırmıştır.

3- "O gecede (Kadir gecesinde) melekler ve Ruh (Cebrail Aleyhisselâm) Rablerinin izniyle her bir iş için (yere) iner de iner. O (gece) fecrin doğuşuna kadar (tan yeri ağarınca) kadar, bir selâmdır. (Kadir 97/4-5) Kavli-i şerifinde Cibril-i Emin vasıtasıyla selâm etmiştir. Müfessirler buyurmuştur ki: Efendimiz (Sallallahü Aleyhi ve Sellem) ümmetinin Musa ve İsa (Aleyhisselam)'ın ümmetleri gibi bozulacağından korktuğundan Allah Teâlâ ona;

"Habibim bu yüzden dertlenme! Çünkü ben seni dünyadan çıkartsam da Cibril'i sana halife yaptım. Her Kadir gecesi ümmetine inerek benden onlara selâm ulaştıracaktır buyurdu. (Razi a.g.e. 10/167)

4- Mevla Teâlâ Musa (Aleyhisselam)'dan naklen; "Selâm hidayete tabi olanların üzerine olsun. (Taha 20/47) kavli-i şerifinde Musa (Aleyhisselam)'ın diliyle selâm etmiştir, dolayısıyla sen hidayete uyduğun taktirde Musa (Aleyhisselam)'ın selâmı sana ulaşacaktır.

5- Mevla Teala; "(Habibim) **De ki: Bütün hamdler Allah Teala'ya mahsustur. Selâm onun seçtiği kullan üzerine olsun.** (En Neml 27/59) kavli-i şerifinde de Allah Teala, Muhammed (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*)'in lisanı üzere selâm vermiştir. Çünkü Allah Teâlâ imana hidayet ettiği her kulu muhakkak seçmiştir. Nitekim "**Sonra kitabı** (Kur'an'ı) **kullarımız arasından seçtiklerimize miras verdik**". (Al Fatır: 32) kavli şerifinden anlaşılacağı üzere Kur'an ehlinin tamamı seçilmiştir.

6- Mevla Teâlâ; "**Ayetlerimize inananlar sana geldiğinde de ki: "Size selam olsun!"** (El En'am: 6/32) kavli-i şerifinde de habibine, ümmetiyle karşılaştığında onlara selâm vermesini emretmiştir.

7- Mevla Teala; "**Bir selâm ile selamladığımız zaman, siz de ondan daha güzeliyle selâmlayın yahut aynıyla karşılık verin.**" (En Nisa: 41/86) kavli şerifinde de ümmeti Muhammed'e selâm vermelerini emretmiştir.

8- Mevla Tealâ; "**O kimseler ki pak oldukları halde, melekler onların canlarını alırken, "selâm sizin üzerinize olsun"** derler. (En Nahl: 16/32)

Rivayete göre, ölüm meleği bir müslümanın canını alırken onun kulağına: "Selâm, sana selâm okuyor (Allahu Teâlâ sana selâm söylüyor) ve "Benim davetime icabet et! Çünkü ben sana aşığım, cennetler ve huriler de sana aşiktir, buyuruyor" der.

Bu müjdeyi alan mümin de, ölüm meleğine: "Müjdeciye benden bir hediye vardır, lâkin ruhumdan daha kıymetli bir hediye olmadığı için hediye olmak üzere ruhumu al" der, Razi a.g.e. 10/176

9- Mevla Tealâ: "**Eğer o** (canı boğazına gelen kişi) **ashab-ı yemin** (amel defterini sağ elinden alacak kimselerden) **ise, işte onlardan sana** (gönderilmiş) **haber bir nice selâm vardır.** (El Vakia: 56/90) Kavli-i şerifinde de temiz ruhlardan müminlere selâm olduğunu haber vermiştir.

10- Mevla Tealâ: "**Rablerinden sakınanlar zümre zümre cennete sevk edildi. Nihayet oraya varıp kapıları açıldığında, bekçileri onlara: "Selâm size! Tertemiz geldiniz, artık ebedi kalmak üzere girin buraya"** derler. (Ez zümer: 39/23) kavli şerifinde de, cennetin bekçisi

Rıdvan'ın lisanı üzere mü'minlere selâm vermiştir.

11- Mü'minler cennete girdiğinde, melekler onları ziyaret edecek ve onlara selâm verecektir. Bu hususta Mevla Tealâ: "**Melekler de her kapıdan onların yanına girecekler. Sabretmenize karşı size selâm olsun! Dünya yurdunun sonu** (cennet) **ne güzel oldu.** (diyecekler) (Er Rad 13/23-24) buyurmuştur.

Allah Teâlâ, kıyamet gününde hiçbir vasıtasız kullarına selâm verecektir. Nitekim "**Ona kavuşacakları günde, tahiyeleri** (Mevla Teâlâ'nın onlara sağlık dilemesi) **selâmdır.** (El Azhab: 33/44) buyurmaktadır.

Diğer bir ayet-i kerimede ise: "**Ziyade acıyıcı bir Rab** (olan Allah Teâlâ hazretlerin) **den** (onlara söz olarak) **selâm gelir.** (Yasin: 58) buyurmuştur. İşte Mevla Teâlâ'dan kullarına selâm geldiğinde diğer bütün selâmlar dağılır gider. Zira yaratıcının nuru tecelli ettiğinde diğer hiçbir yaratık baki kalamaz.

- İkincisi, insanın selâmet ve keramete en fazla muhtaç olduğu üç vakit vardır. Bunlar da doğum, ölüm ve dirilme anlarıdır. Allah Teâlâ hazretleri Peygamberi Yahya (*Aleyhisselâm*)'a bu üç vakitte selâm vaad etmiştir.

"**Doğduğu gün, öleceği gün ve diri olarak** (kabrinden) **kaldırılacağı gün ona selâm olsun.** (Meryem: 19/15)

Ayrıca İsa (*Aleyhisselâm*) da: "**Doğduğum gün, öleceğim gün ve diri olarak** (kabrimdem) **kaldırılacağım gün selâm benim üzerime-dir.**" (Meryem: 19/33) buyurarak kendisi hakkındaki bu ikramı dile getirmiştir

Üçüncüsü, Allah-u Teâlâ Hazretleri; "**Şüphesiz ki Allah-u Teala ve melekleri o peygambere salat eder dururlar.** (Onun şerefini yüceltmeye ve şanını gözetmeye özen gösterirler) **Ey iman edenler siz de ona salât ediniz ve çok selâm ediniz.** (El Azhab: 33/56) buyurarak Peygamberine değer verdiğini ve iltifatını çok net bir şekilde ifade etmiştir. (Razi a.g.e 10/210-211)

Rabbim bizlere ve neslimize doğumumuzdan cennetine kadar selam eylesin, selamet içinde haşr eylesin.

Selam dua ile...

BİSMİLLAHİRRAHMANİRRAHİM

Ya Rabbi zatının celaline saltanatının büyüklüğüne bir hamd ile sana hamd olsun. Sonsuz ve sınırsız salat ve selamlar. Muhammed Mustafa, Mualla, Müçteba (Aleyhisselam) Efendimize ve Onun pak ehli beytine, ashabına, ümmetine, onlarla birlikte müşdidimiz Mevlana Mahmud el-ofi (kuddise Sirruhu) hazretlerine, size ve bu kapının kıtmirleri olan bizlerin üzerine olsun. (Amin)

Hocam, ben Yaser Karaaytu. Öncelikle Allahu Teâlâ'dan sizi biran önce ailenize ve sevenlerinize kavuşturmasını, size ve sevenlerinize birlikte bana sarsılmaz bir iman, gönül selameti, beden kuvveti, uzun bir ömür, hayırlı bir son, Ehli Sünnete dünyada ve ahirette son derece ayrılmaz bir bağlılık vermesini niyaz ederim. (Amin)

Ben her yerde sizi savunan ve sizin başınıza gelenlerden son derece üzüntü duyan birkaç kez sizin meclisinizde bulunarak gönüllere ferahlık veren sohbetinize katılmış bir kardeşiniz olarak her zaman sizin yanınızdayım inşaallah...

Ahmed Namık-i Camiî (k.s)'a sordular ki: "**Biz geçmiş velilerin kitaplarını, kerametlerini okuyor ve alimlerden dinliyoruz. Ama sizde meydana gelen haller çok azında görülmüştür. Bunun sebebi hikmeti nedir?**" Buyurdular ki: "**Velilerin çektiği bütün sıkıntıları çektik. Allahu Teâlâ onlara ayrı ayrı verdiği kerametleri, ihsan ederek, Ahmed'e hepsini verdi. Her dört yüz yılda bir Ahmed'e böyle ihsanlarda bulunur ve bu ihsanları da herkes görür.**"

Hocam ben bu sözleri yaklaşık 1 yıl oldu okuyalı ve bu sözü okuduğum anda kalbime o anda gelen tek kişi sizsiniz. Hocam Ahmed Namık-i Camiî (kuddise sirruhu)'dan 400 yıl sonra Mevlana Ahmed Faruk-i Serhendi İmam-ı Rabbani (kuddise sirruhu) gelmiş ve bildiğiniz üzere daha fazla ihsanlara kavuşmuştur. Bugün ise tam olarak İmam-ı Rabbani (kuddise sirruhu)'dan sonra 400 yıl geçmiştir... İnşaallah Allahu Teâlâ sizi seçilmiş olan Ahmed'lerden eylesin (amin)... Ve size öyle ihsanlarda bulunsun ki; hem siz hem de biz bu ihsanlardan faydalanalım.

Hocam yazacak çok şey var ama ben bu kadarıyla yetiniyorum. Eğer size yazdığım şu mektubum ve şiirimle gönlünüzü biraz ferahlandırmışsam benim için en büyük sevinç bu olur... Hocam sizde bana eğer imkânınız varsa bir satırda olsa yazı gönderebilir misiniz? Sizin kalbinizde yer almak bence çok değerli.

Hocam biz size dualar ettik elhamdülillah Allah'ımız kabul eylesin inşaallah. Sizde şuan benim isimimi zikrederek; benim için ve 1 ay sonra doğacak olan çocuğumun hayırlı olması, (merhum) babam, annem ve ailem için dua eder misiniz?

Geceler uyur ama sevenler uyuyamaz...

İnsanlar unuttur da yaratan hiç unutmaz...

Hocam size yapılanlar zannedilmesin ki böyle kalacak... Kadir olan Mevla böyle bırakmaz. Sizi Allah için çok seviyoruz. Ve Ona emanet ediyoruz inşaallah.. Allahu Teâlâ sizler gibi olmayı bizlere nasip etsin. İnşaallah (Amin) Allah'a emanet olun Hocam.

"Her kim iyiliği emreder kötülükten sakındırırsa o kimse yeryüzünde Allah'ın halifesidir.

Rasûlullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in halifesidir. Bundan büyük rütbe mi var.

Cumhurbaşkanının, valinin rütbesi ne kalır yanında."

Mahmud Efendi (Kuddise Sirruhu)

EVLİLİK VE KIZ İSTEME ÂDÂBİ

A

llâhü Teâlâ'ya hamd, Resulüne, âli ve eshabına Salât-û selamdan sonra;

Kıymetli okurlarım!

Bu ayki yazımızda evlilik, eş seçimi ve özelliklerde kız isteme âdâbından bahsedeceğiz inşaallah.

Rabbim güzel anlamayı ve gereğiyle amel etmeyi cümlemize nasip eylesin.

Nikâh (evlilik): Bir erkekle bir kadın arasında Allah (*Celle Celâlühü*)'nün koyduğu kanunlar çerçevesinde akdedilen muameleye denir. Dinimizde ibadet kabul edilen evlilik ile ilgili olarak, İslâm Hukukuna dair yazılan kitaplardan bazısında; "Bizim için Hz. Adem (*Aleyhisselam*)'dan bu güne kadar, meşru olarak devam edegelen ve Cennette de devam edecek olan iki şey vardır; bunlar, evlenme ve iman şeklindeki kaydedilmektedir.

Nikâh (evlilik), daha önce birbirine yabancı olan iki şahsı, yine Kur'an ifadesiyle elbise ile beden gibi uyumlu kılan, birbirinin aybını örten, birbirini olumsuz etkilere karşı koruyan, dostluğa ve samimiyete kavuşturan ciddi bir akittir.

Nikâh, Allah'ın emri ve peygamberimizin bize tavsiye ettiği önemli bir sünnettir. Evlilik sebebiyle taraflar, cennet kokularını yuvaya taşıyacak olan çocuk sahibi olacak ve kadın "ana", erkek de "baba" unvanına kavuşacaktır.

Evlilik, Allah'ın emri ve peygamberimizin bize tavsiye ettiği önemli bir sünnettir.

Rabbimiz (*Celle Celâlühü*) Nûr suresinde: "**İçinizdeki bekârları, kölelerinizden ve cariyelerinizden salih olanları evlendirin. Eğer fakir iseler, Allah onları lütfu ile zenginleştirir. Allah lütfu bol ve her şeyi hakkıyla bilendir.**"¹

İslâm dininin temel esaslarından birisi de evliliğin fitri bir olgu olduğudur. İslâm dini dünyadan el eteği çekerek yalnız başına yaşama ve evlenme insanın yaratılışına aykırı olduğundan buna son derece karşı çıkmıştır. Zira Efendimiz (*Sallallâhü Aleyhi ve Sellem*): "**Nikâh** (evlenmek) **benim sünnetimdir. Kim Benim sünnetimden kaçınırsa benden değildir**"² buyurarak evlenmemenin ne büyük bir felaket olduğunu ifade etmiştir.

EŞ SEÇİMİ

Huzurlu bir ailenin oluşumunda en önemli mesele, eş seçimidir. Eş seçiminde hassas davranan bir Müslüman için hayat daha kolay ve daha huzurlu olacaktır.

Kişinin eşi demek ömür boyu kendisiyle hayatı paylaşacağı en yakın arkadaşı demektir. Eş seçerken

1) Nur Sûresi: 32

2) İbn Mace: 1846

ya ömür boyu huzur ve mutluluğun, ya da ömür boyu huzursuzluğun seçileceği unutulmamalıdır.

Her konuda olduğu gibi eş seçiminde de danışmamız gereken ilk merci, biz ümmetine çok düşkün olan Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) olmalıdır. Eğer O Rahmet Peygamberinin tavsiyeleri doğrultusunda hareket edersek hem dünyamız hem de ahiretimiz mutlu olur. Fakat bizler, ümmetine çok düşkün olan, sıkıntıya düşmemiz kendisine ağır gelen Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'i değil de nefsimizi ve nefesine uymuş insanları dinlersek dünyada da ahirette de zarar edenlerden oluruz.

Kâinatın Efendisi Muhammed Mustafa (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu: **"Kadınla; ya malı, ya güzelliği ya soyu, ya da dini için evlenilir. Sen dindar olanı tercih et! Eğer dindar olanı tercih etmezsen elin topraklanır (fakir olursun)."**³

"Güzellikleri için kadınlarla evlenmeyin. Olur ki güzellikleri (kibir ve gurur sebebiyle) ahlakça düşmelerine sebep olur. Onlarla malları için de evlenmeyin. Zira malın onları azdıracağından korkulur. Kadınlarla dindar ve ahlaklı oldukları için evlenin. Şüphesiz burnu kesik, kulağı delik siyahî dindar bir cariye, (dindar olmayan hür kadından) daha üstündür."⁴

Eş seçiminde yüz güzelliği aranan ilk özellik olmamalıdır. Eş seçerken aranacak ilk vasıf, ahlak ve dindarlık olmalıdır. Zira yuvanın; huzur, uyum ve mutluluğunu sağlayacak sağlam bir temel üzerine bina edilmesi gerekir. Bu temel, din ve ahlaktır. Dindarlık yaşlandıkça artar, ahlâk ise zaman ve tecrübelerle daha da olgunlaşır. Asıl güzellik ahlâk güzelliğidir. Çünkü ahlâkı güzel insan, her yaşta güzeldir. Atalarımız bu gerçeği ne güzel ifade etmişler:

**Yüzü güzel olana kırk günde doyulur.
Huyu güzel olana kırk senede doyulmaz.
Zenginliğine güvenme bir kıvılcım bitirir.
Güzelliğine güvenme bir sivilce yitirir.**

EFENDİMİZ (SALLALLAHU ALEYHİ VE SELLEM)'İN KIZ VELİLERİNE TAVSİYESİ

Peygamber Efendimiz (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) KIZI olanlara buyuruyor ki: **"Dininden ve ahlakından memnun olduğunuz birisi (kızınızı istemek için) size geldiği zaman kızınızı onunla evlendirin. Eğer böyle yapmazsanız yeryüzünde büyük bir fitne ve fesat çıkar."**⁵

Hadisi şerifte Allah Resûlü (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem) damat adaylarında aranacak vasıfların; ev, araba vs. sahibi olmalarını değil, ahlak ve dindarlık olduğunu açıkça ifade etmiştir.

Anne babalar geçmişlerini unutmamalıdır. Evlendiklerinde evleri, arabaları ve sigortaları var mıydı? Kendileri kayınpederleri tarafından aynı şartlara zorlansalardı evlenebilirler miydi? Belli bir zaman sonra kendilerine imkânlar bahşeden Rab-bimiz evlatlara aynı imkânları bahşedemez mi? Elbette ki edecektir. Zira Allah (Celle Celaluhu), sınırsız zenginlik sahibidir.

Birisi Hasan-ı Basrî Hazretlerine: "Benim kızımı çok isteyen var. Kime vereyim?" diye sorduğunda, Hasan-ı Basrî Hazretleri: **"Kızını dindar birisine ver. Eğer onu severse ona değer verir. Sev-meyecek olsa bile ona zulmetmez."** diye cevap verdi.

EŞ SEÇİMİNDE ANNE BABANIN RIZASI

Eş seçerken mutlaka anne babanın rızasını almak gerekir. Anne babaya karşı gelmek doğru değildir. Anne babasını dinlemeyen ve hürmet etmeyen kimseler kendi çocuklarından hürmet göremezler.

Rabbimiz (Celle Celâlühü) Nur suresinde: **"Ey veliler bekârları evlendirin"**⁶ buyurarak evlendirme işini velilere (anne-babalara) bırakmıştır.

Zira gençler hayat tecrübelerine sahip olmadıklarından, fiziki ve maddi güzelliklere kapılarak ileride başlarına gelecek olayları düşünemeyip zarara uğrayabilirler. Bu konuda ebeveynin tavsiyelerine uymak hem Rabbimizi hemde onları memnun edecektir. Gençlerin beğendiği kişiler dindar ve ahlaklı ise, anne babalar (maddi menfaatler gibi) geçersiz sebeplerle gençlerin evlenmelerine engel olmamalıdır.

KIZ İSTEME ÂDÂBI

Müslüman bir kimse kendisine uygun olduğuna inandığı herhangi bir kızı veya dul kadını Allah (Celle Celaluhu)'in emrine ve Resûlüllah (Sallallâhü Aleyhi ve Sellem)'in sünnetine uygun olarak kendisi veya velisi kızın velisinden isteyebilir. Kızın velileri kızlarını vermeyi uygun görüyorlarsa erkek tarafından gerekli araştırmayı yapmak üzere belirli bir zaman isterler. Bu zaman zarfında erkek hakkında gerekli araştırmayı yapar ve verip vermeyeceklerine karar verirler. Bu konuda akrabalarına danışmayı ve istihare yapmayı da ihmal etmemelidirler.

3) Buhârî; 1466

4) İbn Mace; 1859

5) Tirmizi; 1085

6) Nur Sûresi; 32

Alınacak kimse eğer kız ise anne babasına, dul ise kendilerine müracaat ederek fikrini alırlar. Dul kadınların bizzat kendisiyle konuşup karara varmak daha uygun olur. Kıza da bu evliliğe taraftar olup olmadığı sorulur. Kız bizzat kabul ettiğini söylüyor veya sükût ediyorsa mesele tamamdır. Zira sükût ıkrar yani kabul etmek demektir.

Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem): **“Dul kadının görüşü alınmadıkça başkasıyla nikâhlanamaz. Bakire kızın da izni alınmadan başkasına nikâhlanamaz.”**

Sahabe-i kiram sordular: Ey Allah'ın Resulü! Bakire kızın izni nasıl olur? Resûlüllâh (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) buyurdular ki: **“Onun izni sükût etmesidir.”**⁷

Kız tarafı, erkek tarafından istedikleri zaman zarfında gerekli her türlü araştırma ve soruşturmayı yapıp akrabalarla istişarede bulunur ve verip vermeyecekleri hususunda kesin karara varırlar. Eğer vermeyeceklerse: *“Kusura bakmayın kızımız daha küçük, şu anda evlenmeyi düşünmüyor kısmetinizi başka yerde arayın Allah yardımcınız olsun.”* gibi nazik ifadelerle vermeyeceklerini kesin olarak ifade etmelidirler. Onlara yumuşak davranıp tekrar tekrar gelmelerine meydan verip boşu boşuna onlara vakit kaybettirmek doğru değildir.

Erkek tarafı da olsa, kız tarafı da olsa bir diğeri hakkında araştırma yaparlarken sadece bir yere sormakla yetinmemelidirler. Çünkü sordukları kimse onun düşmanı olabileceği gibi kızı kendine veya çocuğuna almaya da niyetli olabilir. Hatta kendisini çekemeyen biri de olabilir. Bu durumda kızı almaktan vazgeçirmek için kendisine sorulan kimse yalan da konuşabilir ve iyiye kötü, kötüye de iyidir diyebilir.

Bir kıza talip olunacağı zaman ilk araştırılacak şey o kıza başka talipli bir kimsenin olup olmadığıdır. Eğer kıza daha önce talip olan biri varsa, o aradan çıkıncaya kadar beklemeli ve kız tarafı kızlarını kesin olarak kendilerine vermeyeceklerini bildirdikten sonra talip olmalıdırlar. Zira Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

“Herhangi biriniz Mü'min kardeşinin istediğine talip olmasın. Ancak birincisi vazgeçmiş veya ona izin vermişse o müstesnadır”⁸ buyurmuştur.

Bu arada boşanmış veya kocası ölmüş olup da henüz daha iddet bekleyen kadına da açıktan evlenme teklifinde bulunmak doğru değildir.

7) Buhari; 5136

8) Buhari; 5143

Kız istemeye gelen taraf şayet kız tarafının istemediği bir kimse ise onlara karşı kızgın, kibirli ve mağrur bir tavır takınıp ne İslâm'a ne de insanlığa yakışmayan davranışlar içine girilmemelidir. Karşı tarafın kalbini kırmadan nazik bir eda ile karşılık vererek cevabı vermeli ve evinden böylece uğurlamaladırlar.

Kız isteyen taraf yani erkek tarafı, kız tarafının verdiği kesin cevabı aldıktan sonra kız tarafına kırılıp darılmadan: *“Demek ki nasip değilmiş, bunda da bir hayır vardır”* deyip tekrar tekrar rahatsız etmemelidirler. Zora koşmaya kalkmayıp nasiplerini başkasında aramaladırlar. Kızın ve velisinin rızası olmadan zorla almaya kalkmak veya kaçırmak hiç yakışığı olmayan, bazen de büyük felakete sebep olan bir davranıştır. Hele kızı kaçırıp nikâhsız bir şekilde beraber olmak, hem ahlâksızlık hem de büyük günah olduğu gibi barbarlıktan başka bir şeyde değildir.

DÜNÜRLÜKTE DİKKAT EDİLMESİ GEREKEN HUSUSLAR

Dilimizde kız isteyen kişiye dünür, yaptığı hizmete de dünürcülük adı verilmektedir. Bu gibi iş gören şahısların dikkat edeceği bazı hususlar şunlardır.

- Kötü kimselere aracılık yapmamak,
- Dünürcülük yaparken yanlış beyanda bulunmamak,
- Bir kimsenin talip olduğu kadın veya kıza, o şahıs vazgeçmedikçe veya izin vermedikçe dünür göndermemeli ve aracılık yapmamalıdır.

Bir de kocası ölmüş bir kadına, dört ay on günlük iddet içerisinde yahut kocasından boşanmış bir kadına, boşanma iddetini beklediği sırada açıkça talip olmak dünür göndermekte caiz değildir.

Dinimizde her şeyin bir edebi vardır. Helâya hangi ayakla girilip hangi ayakla çıkılacağından tutunuz da, en basit görünen hususu bile dinimiz bir edebe raptetmiştir. Cemiyet içinde yaşamak mecburiyetinde olan bizlerin, birbirimizle olan münasebetleri, bu muaşeret kaidelerine göre tanzim etmemiz, cemiyetin ahenkli bir hayat sürmesine hizmet eder. Aksi halde bu yüzden kırgınlık ve dargınlık baş gösterir. Bu hususta tedbirsizlik bazen üzücü hadiseler bile sebebiyet vermektedir.

Rabbim tüm davranışlarımızda gereken âdâba riayet etmeyi cümlemize nasip eylesin.

AMİN.

URVETÜL VÜSKÂ

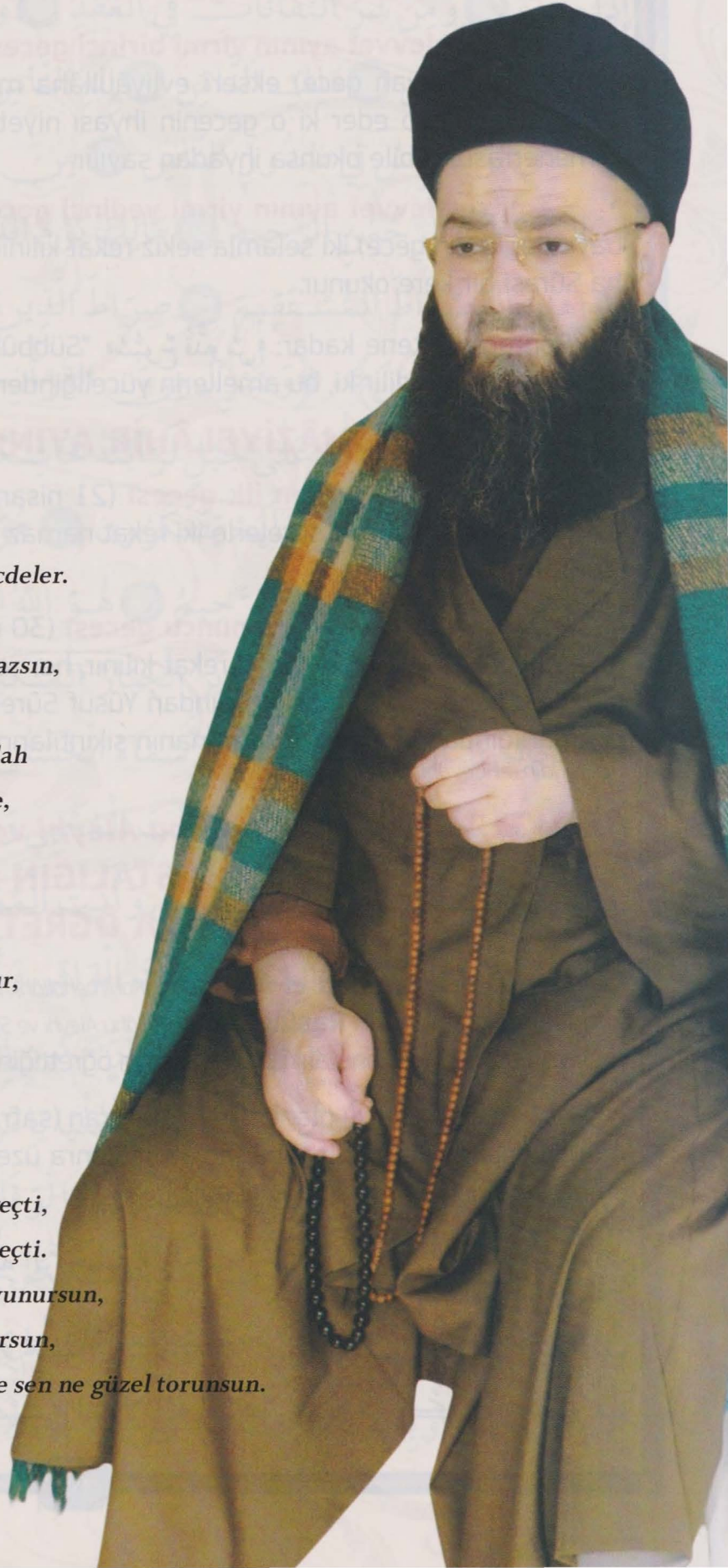
**Cemalini görmek için Mevla'nın,
Üzerine gelenlere aldırma.
Bir sen değil bütün herkes biliyor,
Başına gelenlerin hepsi uydurma.
Elek elek elesinler bakalım,
Lanet halkaları onların boynunda,
İnce iştir, bunu ancak arifan anlar.**

**Acılar tatlı gelir Mevla'yı tanıyana,
Hal ehli olup da Rahman'a yürüyene.
Mevla has kullarını zor sınavlarla dener,
En çok da Mevla'mız sabredenleri sever,
Değerlidir hem de yapılırsa gecelerde secdeler.**

**Mürşidinden izinsiz sen hiçbir şey yapmazsın,
Allah ondan seni hiçbir an ayırmasın.
Her şeyin bir sonu var, baki kalan tek Allah
Mürşidin senden razı bu ne büyük müjde,
Urvetü'l-vüsk ya sarılmışsın daha ne...
Dînimizi bozanların işi gücü bahane...**

**Ümmet için çalışanlar hep böyle karalanır,
Nedensiz sebepsiz hapsilere atılır.
Lütf-u İlâhiyi bekliyoruz hepimiz,
Üzülmeni istemedik asla hiç birimiz.**

**Hayatın her yerde Mevla'yı anlatmakla geçti,
Ortağı olmayan Mevla seni dîninin sesi seçti.
Canın pahasına da olsa Ehl-i Sünnet'i savunursun,
Ayrılmadan bu yoldan daima hep bulunursun,
Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem)e sen ne güzel torunsun.**

DUALAR VE ZİKİRLER

CEMÂZİYELEVVEL AYININ NAMAZLARI

Cemâziyelevvel ayının yirmi birinci gecesi (11 nisan çarşambayı 12 nisan perşembeye bağlayan gece) ekserî evliyâullâha mânevî mîrac nasip olduğu için o gecenin ihyâsı îcab eder ki o gecenin ihyası niyetiyle iki rekât dahi kılınsa en azından “Âmenerrasûlü” bile okunsa ihyadan sayılır.

Cemâziyelevvel ayının yirmi yedinci gecesi (17 nisan salıyı 18 nisan çarşambaya bağlayan gece) iki selamla sekiz rekât kılınır, her rekatta Fâtîha’dan sonra Vedduha Sûresi bir kere okunur.

Sonra ay bitene kadar: «سُبُّوحٌ قُدُّوسٌ» “Sübbûhun Kuddûsün” tesbihine devam edilerek o ay ihyâ edilir ki, bu amellerin yüceliğinden bu ayın azameti de anlaşılabilir olur.

CEMÂZİYELÂHİR AYININ NAMAZLARI

Cemâziyelâhir ayının ilk gecesi (21 nisan cumartesi 22 nisan pazara bağlayan gece) kolayca gelen sûrelerle iki rekât namaz kılınır, namaz bitirildikten sonra çokça istiğfarda bulunulur.

Cemâziyelâhir ayının onuncu gecesi (30 nisan pazartesi 1 Mayıs salıya bağlayan gece) altı selamla on iki rekât kılınır, her rekatta Fâtîhâ’dan sonra Kureyş Sûresi bir kere okunur. Bu namazın ardından Yûsuf Sûresi okuyanı **Allâh-u Te’âlâ** o sene geçim darlığından korur ve âhir zamanın sıkıntılarından muhafaza buyurur. (Muhammed ibni Hatîrüddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:54)

RASÛLÜLLÂH (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)İN, ESKİ BİR TIP ÂLİMİNE HER TÜRLÜ HASTALIĞIN ŞİFÂSINA VESİLE OLMASI İÇİN RÜYASINDA ÖĞRETTİĞİ BİR TERKİP

Seyyid Muhammed el-Mercânî (Rahimehullâh) insanları tedâvi etmekle uğraşan bir tıp âlimiydi. Bu zat bir gün **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in rüyasına girerek kendisine aşağıda yazılı olan terkibi hastalıkların şifası için öğrettiğini belirtmiştir. (ed-Deyrebî, el-Mücerrebât, sh:87)

Not: Aşağıda yazılı olanlar misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımı ile yapılan bir mürekkeple porselen bir tabağa yazılır, sonra üzerine su dökülerek o yazı bozulur ve o su hastaya içirilir. Terkip şöyledir:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

﴿لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ﴾ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَهُوَ رَبُّ

الْعَرْشِ الْعَظِيمِ ﴿١﴾، ﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ﴿٢﴾ اللَّهُ الصَّمَدُ ﴿٣﴾ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ﴿٤﴾ وَلَمْ
 يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ﴿٥﴾﴾، ﴿قُلْ أَعُوذُ بِرَبِّ الْفَلَقِ ﴿١﴾ مِنْ شَرِّ مَا خَلَقَ ﴿٢﴾ وَمِنْ شَرِّ غَاسِقٍ
 إِذَا وَقَبَ ﴿٣﴾ وَمِنْ شَرِّ النَّفَّاثَاتِ فِي الْعُقَدِ ﴿٤﴾ وَمِنْ شَرِّ حَاسِدٍ إِذَا حَسَدَ ﴿٥﴾﴾، ﴿قُلْ
 أَعُوذُ بِرَبِّ النَّاسِ ﴿١﴾ مَلِكِ النَّاسِ ﴿٢﴾ إِلَهِ النَّاسِ ﴿٣﴾ مِنْ شَرِّ الْوَسْوَاسِ الْخَنَّاسِ ﴿٤﴾
 الَّذِي يُوَسْوِسُ فِي صُدُورِ النَّاسِ ﴿٥﴾ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ﴿٦﴾﴾، ﴿الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ
 الْعَالَمِينَ ﴿١﴾ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٢﴾ مَالِكِ يَوْمِ الدِّينِ ﴿٣﴾ إِيَّاكَ نَعْبُدُ وَإِيَّاكَ نَسْتَعِينُ ﴿٤﴾
 اِهْدِنَا الصِّرَاطَ الْمُسْتَقِيمَ ﴿٥﴾ صِرَاطَ الَّذِينَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِمْ غَيْرِ الْمَغْضُوبِ
 عَلَيْهِمْ وَلَا الضَّالِّينَ ﴿٦﴾﴾، ﴿وَنُنزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿١﴾،
 ﴿لَوْ أَنزَلْنَا هَذَا الْقُرْآنَ عَلَى جَبَلٍ لَّرَأَيْتَهُ خَاشِعًا مُّتَصَدِّعًا مِّنْ خَشْيَةِ اللَّهِ وَتِلْكَ
 الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَالِمُ الْغَيْبِ
 وَالشَّهَادَةِ هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿٢﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْمَلِكُ الْقُدُّوسُ
 السَّلَامُ الْمُؤْمِنُ الْمُهَيَّمُ الْعَزِيزُ الْجَبَّارُ الْمُتَكَبِّرُ سُبْحَانَ اللَّهِ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣﴾ هُوَ
 اللَّهُ الْخَالِقُ الْبَارِئُ الْمُصَوِّرُ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى يُسَبِّحُ لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ
 وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤﴾، ﴿اللَّهُمَّ أَنْتَ الْمُحْيِي وَأَنْتَ الْمُمِيتُ وَأَنْتَ الْخَالِقُ وَأَنْتَ
 الْبَارِئُ وَأَنْتَ الْمُقَدِّرُ وَأَنْتَ الْكَافِي وَأَنْتَ الْمَمَرِّضُ وَأَنْتَ الشَّافِي وَأَنْتَ الْمُسْقِمُ
 وَأَنْتَ الْمُعَافِي وَأَنْتَ الْمُبْلِي وَأَنْتَ الْوَاقِي وَأَنْتَ الْمُؤَلِّمُ وَأَنْتَ الرَّاقِي خَلَقْتَنَا
 مِنْ سُلَالَةٍ مِنْ مَاءٍ مَّهِينٍ وَجَعَلْتَنَا فِي قَرَارٍ مَكِينٍ إِلَى قَدَرٍ مَّعْلُومٍ، فَأَسْأَلُكَ بِأَسْمَائِكَ
 الْحُسْنَى وَذِكْرِكَ الْأَسْنَى وَصِفَاتِكَ الْعُلْيَا يَا مَنْ بِيَدِهِ الْإِبْتِلَاءُ وَالرُّقْيَا وَالْمَمَاتُ
 وَالْمَحْيَا وَالْعَافِيَةُ وَالشِّفَاءُ وَالِدَوَاءُ وَالْوَفَاءُ وَمَالِكُ جَمِيعِ الْأَشْيَاءِ وَخَالِقُهَا
 وَبَارِئُ جَمِيعِ الْأَحْيَاءِ وَرَازِقُهَا، وَأَسْأَلُكَ بِحَقِّ حَبِيبِكَ مُحَمَّدٍ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 وَمُعْجَزَاتِهِ وَبِحَقِّ خَلِيلِكَ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ وَكَرَامَاتِهِ وَبِحَقِّ كَلِيمِكَ مُوسَى عَلَيْهِ
 السَّلَامُ وَأَيَاتِهِ وَبِحَقِّ رُوحِكَ عِيسَى عَلَيْهِ السَّلَامُ وَرَفْعَتِهِ وَبِحَقِّ صَفِيِّكَ نُوحٍ عَلَيْهِ

السَّلَامُ وَدَعْوَتِهِ وَمَا تَنَاسَلَ بَيْنَهُمْ مِنَ الْأَنْبِيَاءِ وَالْمُرْسَلِينَ، إِشْفِنَا بِشِفَائِكَ وَدَاوِنَا
بِدَوَائِكَ وَعَافِنَا بِمُعَافَاتِكَ فَإِنَّكَ لَا إِلَهَ غَيْرُكَ وَلَا رَبَّ لَنَا سِوَاكَ وَلَا نَعْبُدُ إِلَّا إِيَّاكَ.»

İSTEKLERİN GERÇEKLEŞMESİNE VESİLE OLACAK BİR HÂCET NAMAZI

İmâm Ebu'l-Kâsım el-Kuşeyrî (*Kuddise Sirruhû*)'ya ait **“Âdâbü'l-fukarâ”** isimli eser-
den nakledildiğine göre: “Bir muradı olup da gerçekleşmesini isteyen kişi, cuma gecesi
gusül abdesti alıp, temiz elbiseler giyerek seher vakti veya her hangi bir vakit aşağıda
tarif edilecek olan hâcet namazını kılsa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle isteklerine nâil olur.”

Namazın tarifi şöyledir: İki rekatta bir selam verilerek toplam dört rekat kılınır. İlk
rekatta Fâti'hâ Sûresi'nden sonra on kere:

﴿ رَبَّنَا أْتِنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَهَيِّبْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ﴾

“Ey Rabbimiz! Tarafından bize (mağfiret, bol rızık ve düşmandan emniyet ka-
zandıracak) **büyük bir rahmet ver! Ve** (hicretle alâkalı bu) **işimizden ötürü bizim**
için (selamet sebeplerini hazırla ve maksadımıza ulaştıracak yolu bulmamıza) **tam bir**
isabet (için gerekli olan vasıtaları) **hazırla!”** (*Kehf Sûresi:10'dan*) âyet-i kerîmesi,

İkinci rekatta Fâti'hâ Sûresi'nden sonra on kere:

﴿ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ۖ وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ۖ وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي ۖ يَفْقَهُوا قَوْلِي ﴾

“Ey Rabbim! Benim için göğsümü şerh et, işimi kolay et, sözümü anlama-
ları için dilimdeki düğümü hallet” (*Tâhâ Sûresi:25-28*) âyet-i kerîmeleri,

Üçüncü rekatta Fâti'hâ Sûresi'nden sonra on kere:

﴿ فَسْتَذَكُرُونَ مَا أَقُولُ لَكُمْ وَأَفْوِضُ أَمْرِي إِلَى اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بَصِيرٌ بِالْعِبَادِ ﴾

“İşte size söylemekte olduğum şeyleri(n doğruluğunu) yakında (azapla kar-
şılaştığınızda) **hatırlayacaksınız. Bense** (her türlü kötülükten korunmam için) **işi-**
mi Allâh'a ısmarlıyorum. Şüphesiz ki Allâh, kulları (hakkiyla gören ve Kendisi-
ne sığınanları tüm sıkıntılardan koruyup gözetten bir) **Basîr'dir”** (*Mü'min Sûresi:44*) âyet-i
kerîmesi,

Dördüncü rekatta da Fâti'hâ Sûresi'nden sonra on kere:

﴿ رَبَّنَا أْتِمِّمْ لَنَا نُورَنَا وَاعْفِرْ لَنَا إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴾

“Ey Rabbimiz! Bizim için nurumuzu tamamla ve bizim için (günahlarımızı)
bağışlamada bulun. Şüphesiz ki Sen her şeye (hakkiyla gücü yeten bir) **Kadîr'sin”**
(*Tahrîm Sûresi:8'den*) âyet-i kerîmesi okunur.

Namazdan sonra secdeye varılır ve kırk bir kere:

﴿لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ﴾
﴿فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَنَجَّيْنَاهُ مِنَ الْغَمِّ وَكَذَلِكَ نُنْجِي الْمُؤْمِنِينَ﴾

“(Yûnus (Aleyhisselâm):) ‘Senden başka hiçbir ilâh yoktur. (Haksız yere bir kuluna belâ vermekten ve beni kurtarmak dâhil herhangi bir şeyden âciz kalmaktan, uzaklık ve) **tesbîh Sana! Gerçekten de ben (nefsine yazık eden) zâlimlerden oldum’ diye seslendi. Biz de hemen o(nun duası)na tamamen icâbet ettik de, kendisini o sıkıntıdan kurtardık**” (Enbiyâ Sûresi:87-88) âyet-i kerîmesi okunup yine secde halinde hâcet **Allâh-u Te‘âlâ**’ya arz edilir. İşte böyle yapanın biiznillâhi Te‘âlâ muradı hâsıl olur. (Abdülhâdî Muhammed Harse, el-Edviyetül-Îlâhiyye ve'l-ed'iyetü'n-nebeviyye, sh:109-110; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:590)

BAŞ AĞRISI, ATEŞ VE SÂİR AĞRILAR İÇİN OKUNACAK BİR DUA

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edildiğine göre **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bütün ağrılardan ve ateşli hastalıktan dolayı şöyle demelerini kendilerine öğretirdi:

عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يُعَلِّمُهُمْ مِنَ الْحُمَّى وَمِنَ الْأَوْجَاعِ كُلِّهَا أَنْ يَقُولَ: «بِسْمِ اللَّهِ الْكَبِيرِ، أَعُوذُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ مِنْ شَرِّ كُلِّ عِرْقٍ نَعَارٍ، وَمِنْ شَرِّ حَرِّ النَّارِ.»

“**Büyük olan Allâh’ın adıyla (şifa istiyoruz)! Atan bütün damarların kötülüğünden ve ateşin hararetinin şerrinden O Büyük Allâh’a sığınırım.**” (Tirmizî, Tıb:26, no:2075, 4/405; İbni Mâce, Tıb:37, no:3526, 2/1165)

Bir de bu durumda insanın Fâtihâ’yı, İhlâs Sûresi’ni ve Felak-Nas sûrelerini okuyarak ellerine üfleyip üzerine sürmesi uygun görülmüştür.

HASTANIN “BENDE AĞRI VAR”, “ATEŞİM VAR” GİBİ SÖZLER SÖYLEYEREK HALİNİ AÇIKLAMASININ CAİZ OLUŞU

1) Abdullâh ibni Mes‘ûd (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır:

عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: دَخَلْتُ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَهُوَ يُوعَاكَ، فَمَسَسْتُهُ بِيَدِي فَقُلْتُ: إِنَّكَ لَتُوعَاكَ وَغَكَّا شَدِيدًا، قَالَ: «أَجَلْ، كَمَا يُوعَاكَ رَجُلَانِ مِنْكُمْ»، قَالَ: لَكَ أَجْرَانِ، قَالَ: «نَعَمْ، مَا مِنْ مُسْلِمٍ يُصِيبُهُ أَدَى؛ مَرَضٌ فَمَا سِوَاهُ إِلَّا حَطَّ اللَّهُ سَيِّغَاتِهِ كَمَا تَحُطُّ الشَّجَرَةُ وَرَقَّهَا.»

“**Peygamber** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ateşli bir hastalığa tutulmuşken yanına girdim. Ona elimle dokunup: ‘Siz de böyle şiddetli bir şekilde ateşlenir misiniz?’ dedim. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) de: ‘**Evet, sizden iki erkek ateşlendiği kadar** (fazla ateşlenirim)’ buyurdu.

Ben: 'O zaman size iki kat ecir vardır (değil mi yâ Rasûlellâh?!)' deyince **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): **'Evet, bir Müslümana hastalık ve daha başka bir eziyet isâbet ederse, muhakkak (sonbaharda) ağacın yaprağını dökmesi gibi Allâh da onun günahlarını döker'** buyurdu." (Buhârî, Marzâ:16, no:5343, 5/2145; Müslim, Birrü ve's-Sıla:14, no:6724, 8/14)

2) Kâsım ibni Muhammed (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle anlatmıştır:

عَنْ الْقَاسِمِ بْنِ مُحَمَّدٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُمَا قَالَ: قَالَتْ عَائِشَةُ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهَا: «وَأَرْأَسَاهُ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «بَلْ أَنَا وَأَرْأَسَاهُ.»

“Âişe (Radiyallâhu Anhâ): 'Vay başım (ne çok ağrıyor)' dedi. Bunun üzerine **Peygamber** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) de: **'Asıl vay benim başım (daha çok ağrıyor)!' buyurdu.**" (Buhârî, Marzâ:16, no:5342, 5/2145)

ESMÂULLÂHÎ'L-HÜSNÂ

OTUZ İKİNCİ İSM-İ ŞERÎF «الْخَبِيرُ» İSM-İ ŞERÎFİ

İmâm-ı Zerrûk, Mâu'l-'Ayneyn, İmâm-ı Şebrâvî ve Yûsuf-u Nebhânî (Rahimehumüllâh)ın beyanları vechile; «الْخَبِيرُ» ism-i şerîfi; "Her şeyin en ince sırlarını, Kendisinden başka kimsenin ulaşamayacağı incelikleri bilen" veya "Eşyânın hakîkatini istediğine bildiren" ya da "Olmuş ve olacak her şeyi bilen" mânâlarına gelir.

Bu ism-i şerîfin mânâsı hakkında âlimler şöyle demişlerdir: "Habîr olan Zât; 'Bütün işlerin bânînini ve her şeyin ayrıntılarını bilen, mülkünde Kendisinden habersiz hiçbir şey meydana gelmeyen, Kendisinden habersiz hiçbir zerre yerinden kıpırdamayan ve bütün her şey ancak Kendi ilmiyle meydana gelen Mukaddes İlah' demektir."

Bu ism-i şerîfin mânâsı hakkında **Yûsuf en-Nebhânî** (Rahimehullâh) şöyle demiştir: "Habîr; işlerin bânîni Kendisinden uzak olmayan yani hepsini bilen demektir. Bu sıfat ilim sıfatıyla aynıdır ama bu sıfat, özellikle işlerin gözükmeyen yönleriyle ve görünmeyen ayrıntılarıyla alakalandığı için bu sığata 'Hibr' denilmiş, bununla sıfatlanan Zât'a da 'Habîr' denilmiştir."

Allâh-u Te'âlâ bu ism-i şerîfi hakkında şöyle buyurmaktadır:

﴿وَهُوَ الْقَاهِرُ فَوْقَ عِبَادِهِ وَهُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ﴾

"Kullarının fevkinde (eşsiz bir güç, gâlibiyet ve tasarrufa sahip olup, her istediğine ulaşan ve diğerlerinin muradına ermesine mani olacak şekilde muktedir ve) **Kahir** (olan) **ancak O'dur.** (Bütün hüküm ve yönetimlerinde hikmet ve isabet sahibi olan) **Hakîm de,** (kullarının gizli hallerinden ve ilâhî kahra müs-tehak olanlardan hakkıyla haberdâr olan) **Habîr de yine ancak O'dur."** (En'âm Sûresi:18)

﴿أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ﴾

“(Her şeyi) **yaratmış olan Zât** (gizliyi de, açık gibi) **bilmez mi?! (Varlıkların en ince yönlerini hakkıyla bilen) Latîf de,** (bütün varlıkların görünen-görünmeyen tüm hallerinden haberdâr olan) **Habîr de ancak O’dur.”** (Mülk Sûresi:14)

Habîr olan Zât öyle bir Zat’tır ki, onun ilmi mahlukâtın zâhirini kuşattığı gibi aynı şekilde her şeyin içini ve gizliliklerini de kuşatmıştır. Dolayısıyla kalpler, her şeyi en ince detaylarına kadar bilmesi hasebiyle Latîf ve Habîr olan **Allâh-u Te’âlâ**’dan bir şeyi nasıl saklayıp gizleyebilir?!

Her kim **Allâh-u Te’âlâ**’nın Habîr olduğunu bilirse bütün işlerini, her hâlini bilen O Yüce Zât’a tevdî edip (ısmarlayıp) O’ndan gelene rıza gösterir ve O’ndan başkasıyla meşgul olmaz.

Bu ism-i şerîf ile alâkalanmak cihetinden **Allâh-u Te’âlâ**’ya mânen yakınlaşmak; **Allâh-u Te’âlâ**’nın ilmiyle (yaptığı iyilikleri bilmesiyle) yetinerek riya ve gösterişi terk edip ibadeti sadece **Allâh-u Te’âlâ** için yapmakla ele geçer. Bu ism-i şerîf ile ahlâklanmak ise; imkânlar ölçüsünde dînî ve dünyevî işlerde hayır yapmakla müyesser olur.

Allâh-u Te’âlâ Kendisinden bahsederken şöyle buyurmuştur:

﴿الرَّحْمَنُ فَاسْأَلْ بِهِ خَبِيرًا﴾

“**O Rahmân ki, sen** (yaratılış konusunu, kendileri yaratılmış olanlara değil de, yarattıklarını hakkıyla bilici bir) **Habîr olarak O’na sor.**” (Furkân Sûresi:59’dan)

Bu âyet-i kerîmede ifade edilen emre göre hareket edip **Allâh-u Te’âlâ** ile mânevî bağını kuvvetlendiren kullar, O’nun bu Habîr sıfatının nurlarıyla boyanıp birçok şeyden haberdâr olabilirler. Nitekim evliyâullâhta kendilerine lütfedilen kerâmetlerin eseri olarak bu haller görülmektedir.

Kişinin bu ism-i şerîfle bereketlenmesi için kendi bâtinî hallerinden ğâfil olmaması, iç âlemini islâha çalışması ve çirkin huylarından arınmak için çabalaması gerekir ki ancak bu sayede iki cihan saadetine ulaşılabilir. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Efendimiz**’in sevgili torunlarından **Hasen ibni Alî** (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle buyurmuştur: “Her kim hakîkî izzet ve şerefe kavuşmak isterse günah karanlıklarından çıkıp **Allâh-u Te’âlâ**’ya itaat şerefine yönelsin.”

(İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsna, sh:60-62; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'izzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsna, sh:38-39; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratik alâ Râtiki'l-fetk, sh:327; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:510-511; Hâmid Ahmed et-Tâhir, el-Câmi'u li esmâillâhi'l-hüsna, sh:119)

«الْخَبِيرُ» İSM-İ ŞERİFİNİN HAVÂSSİ

1) Her kim bu ism-i şerîfi yedi gün boyunca zikretmeye devam ederse **Allâh-u Te’âlâ** ona yararı dokunacak bazı şeyleri kendisine mânen ilhâm edip, o kişiyi duruma göre tedbir almaya sevkeder. Nitekim sâdık rüyalar bu kabildendir.

2) Kayıp bir şeyini bulmak isteyen kişi bu ism-i şerîfi (mümkün mertebe çokça) yedi gün boyunca zikrederse **Allâh-u Te’âlâ** kaybettığı şeyi o kişiye buldurur.

3) Bir zâlimin zulmü altında inleyen kişi bu ism-i şerîfi çokça zikrederse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle o kişinin zulmünden kurtulur.

4) Her kim bir işi hususunda **Allâh-u Te'âlâ**'ya danışmak ve rüyasında buna dair bir işaret görmek isterse, uyumadan önce dokuz kere:

﴿أَلَا يَعْلَمُ مَنْ خَلَقَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ﴾

“(Her şeyi) **yaratmış olan Zât** (gizliyi de, açık gibi) **bilmez mi?! (Varlıkların en ince yönlerini hakkıyla bilen) Latîf de,** (bütün varlıkların görünen-görünmeyen tüm hallerinden haberdâr olan) **Habîr de ancak O'dur”** (Mülk Sûresi:14) âyet-i kerîmesini okuyup öylece yatsın. Böyle yaparsa **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle rüyasında kendisine neyin hayırlı olduğu konusunda bir işaret gösterilir.

5) Bu ism-i şerîfi zikretmeye devam eden kişi, mahlukatın şerrinden korunur.

6) Bu ism-i şerîf misk, zâferan (safran) ve gül suyu karışımından yapılan bir mürekkep ile porselen bir tabağa nidâ harfiyle beraber «يَا خَبِيرُ» şeklinde yazılıp, ardından üzerine su dökülerek yazı bozulur da anlayışı ve zekası kit olan kişi o sudan içerse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle anlayışı çok kuvvetlenir ve **Cenâb-ı Vâcibü'l-Vücûd Hazretleri** bu ism-i şerîf hürmetine ona lütf-u keremiyle zihin açıklığı ihsân buyurur.

7) Her kim bu ism-i şerîfin aşağıda yazılı olan duasını okumaya devam ederse kendisine gelecek kötülükler ona rüyasında gösterilir, böylece o kişi tedbirini alır, kararlarında isabetli olur, teşebbüs ettiği işlerde muvaffak (başarılı) olur ve **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle müşkilleri hallolur. Dua şöyledir:

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، يَا خَبِيرُ أَنْتَ الَّذِي أَخْبَرْتَ أَوْلِيَاءَكَ بِمَا أَسْرَرْتَ عَقُولَ أَنْبِيَائِكَ فَلَا تَعْرُبُ عَنْكَ الْأَخْبَارُ الْبَاطِنَةُ وَلَا الْأَثَارُ الْكَامِنَةُ وَالْأَحْوَالُ الْمَصُونَةُ وَلَا يَجْرِي فِي مَلَكُوتِ مُلْكِكَ شَيْءٌ خَفِيٌّ إِلَّا عَنْكَ إِقْدَارُهُ وَلَا تَتَحَرَّكُ ذَرَّةٌ فِي سَكِينَةٍ سَاكِنٍ وَلَا تَسْكُنُ خَزْدَلَةٌ فِي سَفِينَةٍ مُتَحَرِّكٍ إِلَّا أَنْتَ عَالِمٌ بِظَوَاهِرِهِ وَسِرِّهِ وَجَهْرِهِ وَأَوَّلِهِ وَأَخْرِهِ وَلَكَ خَيْرُهُ وَلِمَنْ تُرِيدُ بِذَلِكَ أَمْرَهُ، أَسْأَلُكَ اللَّهُمَّ بِسِرِّ جَبْرُوتِكَ النَّازِلَةِ فِي قُلُوبِ الْأَبْرَارِ وَالْأَخْيَارِ وَبِخَطِيرِ قُوَّتِكَ الظَّاهِرَةِ فِي عَقُولِ أَهْلِ الْأَسْرَارِ وَالْأَنْوَارِ أَنْ تَجْعَلَنِي بِجَمِيلِ اخْتِيَارِكَ عَالِمًا بِمَا يَجْرِي فِي قَلْبِي وَرُوحِي مِنْ فُنُونِ أَسْرَارِكَ وَمُقْتَبَسًا بِجَوْهَرِي مِنْ مَشْكَاتِ أَنْوَارِكَ يَا مَنْ إِلَيْهِ مَعَادِي، مِنْكَ كَشَفُ مَرَاتِبِ الْأَنْبِيَاءِ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ، يَا خَبِيرُ! أَمِينَ»

“Rahmân ve Rahîm olan **Allâh**’ın adıyla! Ey Habîr! Sen ki peygamberlerinin akıllarına gizlice bildirdiklerin(den bazı bilgiler)i velilerine bildirensin, Sen ki (başkalarına) gizli olan haberler, kapalı eserler ve saklı haller Senden asla kaybolmaz. Senin mülk ve melekûtünde (görünen ve görünmeyen âlemlerinde) gizli-saklı ne varsa hepsi ancak Senin verdiği güçle cereyan etmektedir. Sâkin duran bir şeyin içinde yâhut hareket halindeki bir gemide bir hardal tanesi dahi sâkin duruyorsa mutlaka Sen hepsinin başını-sonunu, görünen-görünmeyen, gizli-âşikâr her şeylerini bilensin. Her şeyin hayrı ancak Senin onları ulaştırmayı emir buyurduklarına âittir.

Ey **Allâh**! İyi ve seçkin kullarının kalplerine yağın azametinin ve nurlar ve sırlar ehli olan zevâtın akıllarında beliren hatırlı kuvvetinin bahşı hakkı için Senden dilerim ki; güzel (irade ve) ihtiyarımla Sen beni kalbimde ve ruhumda cereyan eden türlü türlü sırlarına vâkıf edesin ve cevherimi (özümü) Senin nurlarının kandilinden tutuşan bir hale çeviresin. Ey dönüşüm ancak Kendisine olacak Zat! Enbiyâ mertebelerini bana keşfet-tirmek ancak Senden olabilir. Ey âlemlerin **Rabbi**! Ey Habîr! Âmîn!”

(Yûsuf ibni İbrâhîm, Kazâu'l-hâcât, sh:33; eş-Şeyh Mâu'l-Ayneyn, Fâtiku'r-ratk alâ Râtiki'l-fetk, sh:327; İmâm-ı Zerrûk, Şerhu Esmâillâhi'l-hüsne, sh:62-63; Muhammed Şebrâvî, Fevâidü'l 'ızzî'l-esnâ fi şerhi esmâillâhi'l-hüsne, sh:41; Yûsuf en-Nebhânî, Sa'âdetü'd-dâreyn, sh:510-511; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-havâs, 1/97, 3/198; Seyyid Süleyman el-Hüseynî, Kenzü'l-esrâr fi'l-havâssı ve'l-ezkâr, sh:111-120)

ERBA'İN-İ İDRİSİYYE YİRMİ BEŞİNCİ İSM-İ ŞERİF

«يَا مُعِيدَ مَا أَفْنَاهُ إِذَا بَرَزَ الْخَلَائِقُ لِدَعْوَتِهِ مِنْ مَخَافَتِهِ، يَا مُعِيدُ!»

“**Ey bütün canlılar Kendisinden korkarak dâveti**(ne icabet) **için** (mahşere) **çıkacakları zaman,** (evvelce) **yok ettiklerini îade buyuracak** (tekrar diriltecek) **olan Zât! Ey Mu'îd!**”

BU İSM-İ ŞERİFİN BAZI HAVÂSSİ

1) Her kim sevdiği bir halde bulunurken ya da sevdiği bir işi yaparken istemeyerek bundan ayrılıp yine o hâline veya o sevdiği işe dönmek isterse bu ism-i şerîfi her gün dört yüz kere zikretsin, eğer böyle yaparsa **Allâh-u Te'âlâ**’nın izniyle eski hâline döner.

2) Her kim bu ism-i şerîfi bir hasta üzerine on bir kere okursa, eğer o hastanın eceli gelmediyse **Allâh-u Te'âlâ**’nın izniyle iyileşir.

3) Bir eşyasını kaybeden kişi bu ism-i şerîfi (mümkün mertebe çokça) okursa **Allâh-u Te'âlâ**’nın izniyle kaybettiği eşyasını bulur.

4) Her kim bir çok sıkıntılara mâruz kalır da gönlü hiç rahata kavuşamazsa bu ism-i şerîfi her sabah ve ikindi namazından sonra üç yüz bir kere zikretsin, böyle yaparsa **Allâh-u Te'âlâ**’nın izniyle bütün sıkıntı ve kederleri, sevinç ve sürûra tebdil olur (dönüşür), ayrıca iki cihandaki hayırlı isteklerine de nâil olur.

5) Her kim bu ism-i şerîfi sabah ve ikindi namazlarından sonra bin kere zikretmeye devam ederse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle kalbi bütün kötülüklerden temizlenir ve o kalp hakîkat güneşinin parladığı bir yer olur.

6) Her kim isteklerine kavuşmak, nefsinin kötü arzularından kurtulmak ve zâhirî-bâtînî bütün düşmanlarından kurtulmak için bu ism-i şerîfi seher vakti üç yüz kere zikretmeye devam ederse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle muradına kavuşur. Aynı şekilde sabah namazından sonra da bu zikri (bu adet üzere) yaparsa duası daha çabuk kabul olur.

7) Bu ism-i şerîfi çokça zikreden kişi önemli şahsiyetler nezdinde çok makbul birisi olur.

8) Bu ism-i şerîfi her gün bin kere zikreden kişiye istikamet üzere yaşamak ve sıkıntılardan uzak bir hayat geçirmek nasip olur.

9) Bu ism-i şerîf konuşmakta zorluk çeken çocuklar üzerine (66, 99, 313 gibi sayılarla) okunup üflenirse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle dilleri çözülür.

10) **Allâh-u Te'âlâ** bu ism-i şerîfi **Îsâ** (*Aleyhisselâm*)a inzal buyurmuştur.

Rivayete göre **Meryem Vâlide, Îsâ** (*Aleyhisselâm*)ı gençliğinde değişik işlerde çalıştırmış, sonunda da çamaşırcılık yapan ve daha sonra kendisinin havarileri olacak kişilerin yanına vermiş. **Îsâ** (*Aleyhisselâm*) onlarla beraber çamaşırcılık yaparken onlar müşterilerin isteğine göre elbiseleri değişik renklere boyarlarmış. Bir gün çamaşırların çoğaldığı bir anda havarilerden birinin yolculuğa çıkması gerekince **Îsâ** (*Aleyhisselâm*)a "Sen artık bu mesleği öğrendin, benim de yola çıkmam icabetti, on güne kadar dönemem. Bu elbiseler farklı farklı renklere boyanacak. Hangi elbise ne renge boyanacaksa üzerine o renk ip dikerek belli ettim, ona göre boyarsın, ben dönünceye kadar bu işi bitir" demiş.

Bunun üzerine **Îsâ** (*Aleyhisselâm*) tek renkte bir kazan boya kaynatıp bütün elbiseleri ona doldurmuş, **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle her elbise istenildiği şekilde farklı renklere boyanmış. Havarilerden biri gelip ayrı ayrı renklere boyanması gereken bütün elbiselerin aynı kaptaki olduğunu görünce "Ne yaptın sen?!" demiş. **Îsâ** (*Aleyhisselâm*): "Boyama işini bitirdim" diye karşılık vermiş. O: "Hani nerede?!" deyince, **Îsâ** (*Aleyhisselâm*): "İşte kazanda" demiş, o: "Eyvah mahvettin elbiseleri" deyince **Îsâ** (*Aleyhisselâm*): "Kalk bak" demiş.

Bir elbise çıkardığında onun kırmızıya boyanmış, başka birinin yeşile, bir diğersinin ise sarıya boyanmış olduğunu gören ve bu duruma çok şaşırarak o havari bunun **Allâh-u Te'âlâ**'dan gelen bir mucize olduğunu anlamış ve diğer insanlara "Gelin bakın da **Allâh-u Te'âlâ**'nın kudretini görün" demiş. İşte o ve arkadaşları bu mûcize üzerine iman ederek **Îsâ** (*Aleyhisselâm*)ın havarileri olmuşlar. Sayılarının on iki olduğu rivayet edilmiştir.

İşte **Îsâ** (*Aleyhisselâm*)ın o zaman gösterdiği bu mucize bu ism-i şerîfin bereketiyle olmuştur. Dolayısıyla meslek sahipleri bu ism-i şerîfi kendilerine vird edinirlerse **Allâh-u Te'âlâ**'nın izniyle mesleklerinde birçok hârikulâdeliklere ve başarılarla imza atarlar. (*Şihâbüddîn es-Sühreverdî, Şerhu'l-esmâ'i'l-erba'în, Yazma Nûsha, Ayasofya, no:377, verak:114; Ayasofya, no:3358, verak:147 Yazma Bağışlar, no:2773, verak:10-11; Beyazid Devlet, no:1256, verak:18; Muhammed ibni Hatîrûddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:253-254; Allâme Şeyh Muhammed et-Tûnusî, er-Ravzatü's-sündüsiyye fi'l-esmâ'i'l-İdrîsiyyeti's-Sühreverdîyye, sh:41-42*)